

SARAYDAN HİKÂYELER

Prens ve Muhafız

KIERA CASS

Bu senin seçimin.

DEX

Saraydan Hikâyeler - Prens ve Muhafız

Özgün adı: *The Selection Stories: The Prince and The Guard*
© 2014, Kiera Cass
Yazan: Kiera Cass

Çeviri: Derya İmer Aydınlık
Yayına hazırlayan: Senem Kale
Kapak uygulama: Cenk Yönder
Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.
Yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul 2014
ISBN: 978-605-09-2051-2
Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL
Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66
www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

SARAYDAN HİKÂYELER

Prens ve Muhafız

KIERA CASS

www.webcanavari.net / Orppersephone

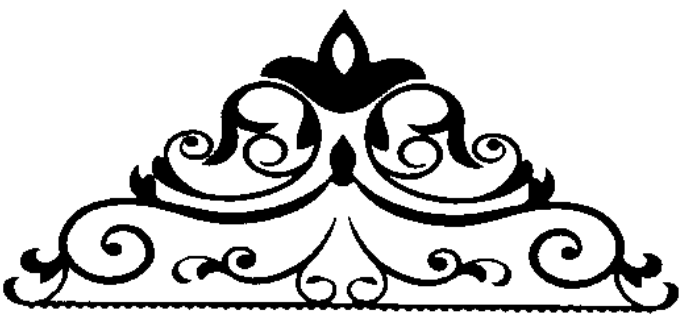
DEX

İçindekiler:

Prens	7
Prens'in Alternatif Sonu	63
Muhafız	79
Ve Dahası...	159

www.webcanavari.net / Orppersephone

www.webcanavari.net / Orppersephone

PRENS

1. Bölüm

Gerginliği vücudumdan atmaya çalışarak volta attım. Seçim, uzaktayken –geleceğime yönelik bir ihtimalken– kulağa heyecan verici geliyordu. Ama ya şimdi? Ah, o kadar da emin değildim.

Sayım yapılmış, sayılar birden fazla kez kontrol edilmişti. Saraydaki görevliler yeni işlerine atanıyor, kıyafetler dikiliyor ve odalarımız, yeni misafirlerimiz için hazırlanıyordu. Artan hareketlilik, aynı anda hem heyecanlı hem de göz korkutucuydu.

Kızlar için süreç, formları doldurdukları anda başlamıştı; şu ana kadar binlerce kız form doldurmuş olmalıydı. Benim içinse bu gece başlıyordu.

On dokuz yaşındaydım. Artık, yaşım *uygundu*.

Aynamın önünde durup tekrar kravatımı kontrol ettim. Bu gece, her zamankinden daha fazla göz üzerimde olacaktı ve herkesin beklediği özgüvenli prensi oynamam gerekiyordu. Görüntümde hiçbir kusur bulamayınca babamın çalışma odasına yöneldim.

Yol boyunca danışmanlara ve tanıdık muhafızlara başımla selam verdim. İki haftadan daha az bir süre içinde bu koridorların kızlarla dolacağını hayal etmek zordu. Kapıya sert bir

şekilde vurdum, babam böyle istemişti. Görünüşe göre hep öğrenebileceğim bir şeyler vardı.

Kapıya otoriter bir tavırla vur Maxon.
Sürekli gezinip durma Maxon.
Daha hızlı, daha akıllı, daha iyi ol Maxon.

"İçeri gir."

Çalışma odasına girince babam, bana bakmak için kısa süreliğine bakışlarını kendi aksinden uzaklaştırdı. "Ah, işte karşımdasın. Annen az sonra burada olur. Hazır mısın?"

"Tabii ki," diye cevap verdim. Kabul edilebilir başka bir cevap yoktu.

Uzanıp ufak bir kutu kaptı, masada önüme koydu. "Doğum günün kutlu olsun."

Lame kâğıdı açınca içinden siyah bir kutu çıktı. Kutuda kol düğmeleri vardı. Noel'de bana yine kol düğmesi aldığını unutacak kadar başka işlere dalmış olmalıydı. Belki de işin bir parçası da buydu. Belki de kral olduğumda ben de oğluma aynı hediyeyi iki defa alacaktım. Tabii ki o kadar ileriye gitmem için önce bir eşe ihtiyacım vardı.

Eş. Yüksek sesle söylemeden kelimenin dudaklarımda gezinmesine izin verdim. Fazlasıyla yabancı geliyordu. "Teşekkür ederim efendim. Şimdi takacağım."

"Bu gece, en iyi hâlinle görünmek istemelisin," dedi, aynanın önünden çekilerek. "Seçim, herkesin düşüncelerine sızacak."

Ona gergin bir tebessüm gönderdim. "Benimkiler de dâhil." Ona ne kadar gergin olduğumu söylesem mi diye düşündüm. Sonuçta bu onun da başına gelmişti. Bir zamanlar, mutlaka onun da kendine has tedirginlikleri vardı.

Sonuç olarak sinirim yüzüme yansıdı.

"İyi tarafından bak Maxon. Bunun heyecan verici olması gerekiyor," diye düşüncesini öne sürdü.

"Öyle. Her şeyin bu kadar hızlı olması karşısında sadece biraz şaşırdım." Metali, kol düğmesi deliklerine geçirmeye odaklandım.

Kahkaha attı. "Sana hızlı geliyor ama benim açımdan yıllar sürdü." Gözlerimi kıstım, bakışlarımı elimdeki işten ona doğru çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

O anda kapı açıldı ve annem içeri girdi. Tipik olduğu üzere babamın yüzü, onu görünce aydınlandı. "Amberly, nefes kesici görünüyorsun," dedi, onu karşılamak üzere yanına gitti.

Her zamanki gibi, sanki onu birilerinin fark edeceğine inanamıyormuşçasına gülümsedi ve babama sarıldı. "Çok nefes kesici değilimdir umarım. Dikkatleri üzerime çekmek istemem." Babamı bırakıp yanıma geldi ve bana sıkıca sarıldı. "Doğum günün kutlu olsun oğlum."

"Teşekkürler anne."

"Hediyen yolda," diye fısıldadı, sonrasında tekrar babama döndü. "Hepimiz hazır mıyız o halde?"

"Kesinlikle hazırız." Tek kolunu uzattı, annem kolunu tuttu ve ben de onların gölgesinde yürüdüm. Daima olduğu gibi.

Bir muhabir, "Daha ne kadar kaldı Majesteleri?" diye sordu. Video kameraların ışıkları, yüzümü yakıyordu.

"İsimler bu cuma günü çekildi ve kızlar da aslında gelecek cuma burada olacaklar," diye cevap verdim.

Yeni bir ses, "Gergin misiniz efendim?" diye seslendi.

"Henüz tanışmadığım bir kızla evlenmek konusunda mı? Bir günlük iş sadece." Göz kırptım ve kalabalığın kıs kıs gülmesini izledim.

"Sinirlerinizi yıprattığı oluyor mu Majesteleri?"

Sorulara yüzümle de cevap vermekten vazgeçtim. Sadece sorunun genel tonuna göre cevap verip doğru şeyi söylediğimi umdum. "Tam tersi, çok heyecanlıyım." *Bir nevi.*

"Muhteşem bir seçim yapacağınızı biliyoruz efendim." Bir kameranın flaşı gözlerimi kör etti. Diğerleri, "Buraya, buraya!" diye seslendiler.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Beni kabul edecek kız, aklı başında bir kadın olamaz." Tekrar kahkaha attılar ve bunu, bitirmek için güzel bir fırsat olarak değerlendirdim. "Beni affedin, aile ziyareti yapıyorum ve kabalık etmek istemiyorum."

Sırtımı muhabirlere ve fotoğrafçılara dönüp derin bir nefes aldım. Tüm gece böyle mi olacaktı?

Büyük Oda'ya şöyle bir baktım –masalar, koyu mavi örtülerle kaplanmıştı, ışıklar şatafatı göstermek için parıl parıl parlıyordu– ve kaçışın pek mümkün olmadığını gördüm. Bir yanda ricalar, öbür yanda muhabirler; sessiz ve sakin durabileceğim bir yer yoktu. Adına kutlama yapılan kişi olduğumu hesaba katarak olan biteni *benim* seçtiğimi düşünebilirlerdi. Hiçbir zaman öyle olmuyor gibiydi.

Kalabalıktan kaçar kaçmaz babamın kolu sırtımı sıvazlayıp omuzumu yakaladı. Baskı ve ani ilgi, beni germişti.

Kısık sesle, "Gülümse," dedi ve bazı özel misafirlerine doğru başını eğerken ben de itaat ettim.

Fransa'dan babasıyla birlikte gelen Daphne'nin bakışlarını yakaladım. Babamın, süregelen ticaret anlaşmasını tartışması gereken zamanda partinin verilmesi şans eseriydi. Fransız kralının kızı olduğundan yollarımız zaman zaman kesişmişti ve o, belki de ailem dışında tanıdığım tutarlılık gösteren tek kişiydi. Odada bir tanıdık yüz görmek hoştu.

Ona başımla selam verdim ve o da şampanya kadehini kaldırdı.

"Her şeye öyle dalga geçerek cevap veremezsin. Sen veliaht prensisin. Senin önderlik etmene ihtiyaçları var." Eliyle omuzumu gereğinden fazla sıkıyordu.

"Üzgünüm efendim. Bu, bir parti, düşündüm ki..."

"Eh, yanlış düşünmüşsün. *Rapor*'a kadar, bu işi ciddiye almanı bekliyorum." Yürümeyi kesti ve yüzüme baktı, gözleri gri ve donuktu.

Tekrar gülümsedim, bunu kalabalığın hatırına istediğini biliyordum. "Tabii ki efendim. Hükmü etkileyen geçici bir yanılgıydı."

Kolunu indirdi ve şampanya kadehini dudaklarına götürdü. "Sende onlardan fazlasıyla var."

Daphne'ye bir bakış atma riskini aldım ve gözlerimi devirdim ki buna karşılık, ne hissettiğimi fazlasıyla iyi bildiğinden kahkaha attı. Babamın gözleri, odanın bir ucuna kadar gözlerimi takip etti.

"Hep güzeldi şu kız. Çekilişe katılamaması çok kötü." Omuz silktim. "Hoş biri. Gerçi ona karşı hiçbir zaman farklı hisler beslemedim."

"İyi. Bu, yapacağın sıradışı bir aptallık olurdu."

Küçümseyen lafından sakındım. "Ayrıca, gerçek seçeneklerimle tanışmaya can atıyorum."

Bu fikre atlayıp beni tekrar itekledi. "Hayatında bazı gerçek kararlar almanın vakti geldi Maxon. Bazı iyi kararlar. Eminim ki yöntemlerimin fazlasıyla sert olduğunu düşünüyorsundur ama pozisyonunun önemini görmeni sağlamam gerek."

Kendimi iç çekmekten alıkoydum. *Kararlar vermeye çalıştım. Bunun için bana gerçekten güvenmiyorsun ki.*

"Endişelenme baba. Bir eş seçme görevini, gayet ciddiye alıyorum," diye cevap verdim, ses tonumun bunu ne kadar ciddi söylediğim yönünde onu biraz ikna etmesini umdum.

"Anlaşabileceğin birini bulmaktan daha ötesi söz konusu. Örneğin; sen ve Daphne. Çok candan ama kesinlikle ıskartaya çıkardı." Bir yudum daha içip arkamdaki birine el salladı.

Tekrar yüzümü kontrol ettim. Konuşmanın yönünden rahatsızlık duyarak ellerimi cebime soktum ve etrafı taradım. "Sanırım misafirleri dolaşmam gerekiyor."

Elini sallayıp tekrar dikkatini içkisine verdi ve ben de hızla uzaklaştım. Ne kadar desem de bu etkileşime bir anlam veremiyordum. Daphne hakkında, seçenek dâhilinde bile olmamasına rağmen yerde bu kadar kaba olması için gerçekten bir sebep yoktu.

Büyük Oda, heyecanla çalkalanıyordu. İnsanlar bana, tüm Illéa'nın bu anı beklediğini söylemişlerdi: Yeni prensesin yarattığı heyecan, yakında kral olacağım için duyulan coşku. İlk defa enerjiyi hissettim ve beni mahvedeceğinden endişelendim.

Tokalaştım ve ihtiyacım olmayan hediyeleri minnetle kabul ettim. Bir fotoğrafçıya sessizce makinesi hakkında soru sordum ve ailemin, arkadaşlarımın ve tamamıyla yabancı insanlardan payıma düşenlerin yanaklarını öptüm.

Sonunda kendime yalnız geçirilecek bir an bulabildim. Kalabalığı gözden geçirdim, kesinlikle olmam gereken bir yer vardı. Gözlerim Daphne'yi buldu ve o da bana doğru gelmeye başladı. Birkaç dakikalık içten sohbeti iple çekiyordum ama bunun beklemesi gerekiyordu.

Annem, "Eğleniyor musun?" diye sorarken önüme çıktı.

"Öyle mi görünüyorum?"

Hâlihazırda ütülü takım elbisemde ellerini gezdirdi. "Evet."

Gülümsedim. "Tek önemli olan da bu."

Başını kaldırdı, yüzünde kibar bir tebessüm vardı. "Bir saniyeliğine benimle gel."

Bir kolumu ona uzattığımda mutlulukla koluma girdi ve klik-

leyen fotoğraf makinalarının sesinin geldiği koridora çıktık.

"Gelecek sene daha ufak bir şey yapabilir miyiz?" diye sordum.

"Pek mümkün görünmüyor. O zamana kadar muhtemelen evlenmiş olursun. Eşin, birlikte geçirdiğiniz ilk sene için ayrıntılı hazırlanmış bir kutlamayı tercih eder."

Kaşlarımı çattım, onun yanındayken yakamı kurtarabileceğim bir ifadeydi bu. "Belki o da sessiz sedasız yapılan şeyleri sever."

Usulca kahkaha attı. "Üzgünüm tatlım. Adını Seçim'e yazdıran her kız, sessiz sedasız şeylerden *bir çıkış yolu* arıyordur."

"Sen de öyle miydin?" derken yüksek sesle düşünüyordum. Buraya nasıl geldiğini hiç konuşmamıştık. Aramızdaki garip bir ayrımdı ama hoşuma giderdi: Ben sarayda büyümüştüm ama o buraya gelmeyi *tercih etmişti*.

Bana bakmak için durdu, yüz ifadesi sıcacıktı. "Televizyonda gördüğüm yüze vurulmuştum. Baban hakkında, binlerce kızın senin hakkında kurduğu gibi hayaller kurmuştum."

Onu, Honduraguali genç bir kız olarak gözümün önüne getirdim, televizyona özlemle bakarken saçında örgüler vardı. Ne zaman babamın konuşsa, iç çektiğini görebiliyordum.

"Tüm kızlar, prenses olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederler," diye ekledi. "Ayaklarının yerden kesilmesi ve bir taç takmak... İsimler çekilmeden önceki hafta tek düşünebildiğim buydu. Bundan çok daha fazlası olacağını fark etmemiştim." Yüzü, biraz mutsuzlaştı. "Altına gireceğim baskıyı ya da sahip olacağım azıcık mahremiyeti tahmin edemiyordum. Yine de babanla evlenmek, sana sahip olmak." Elini yanağımdan aşağı doğru gezdirdi. "Bu, tüm o hayallerin gerçeğe dönüşmesidir."

Bakışlarıma karşılık verirken gülümsedi ama gözlerinin kenarlarında yaşların biriktiğini görebiliyordum. Tekrar konuşmasını sağlamam gerekiyordu.

"O halde, hiç pişman olmadın yani?"

Başını sağa sola salladı. "Hem de hiç. Seçim, hayatımı değiştirdi ve bunu, olabilecek en iyi anlamda söylüyorum. Ki seninle konuşmak istediğim de bu."

Gözlerimi kıstım. "Anladığımdan emin değilim."

İç çekti. "Ben bir Dörttüm. Bir fabrikada çalışıyordum." Ellerini uzattı. "Parmaklarım kupkuruydu ve derim çatlamıştı, tırnaklarıma kir pas dolmuştu. Hiç tanıdığım yoktu, hiç statüm yoktu, beni prenses yapmaya değer hiçbir şeyim yoktu... Ve yine de buradayım."

Ne demek istediğinden emin olamayarak öylece bakakaldım.

"Maxon, benim sana hediyem bu. Bu kızları, senin gözlerinle görebilmek için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bir kraliçenin gözleri ya da annenin gözleriyle değil, seninkilerle. Seçtiğin kızın kast sınıfı çok düşük bile olsa, diğerleri değersiz olduğunu düşünse bile ben hep onu seçme nedenlerini dinleyeceğim. Ve senin seçimini desteklemek için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Bir an duraksadıktan sonra anladım. "Babam bu ayrıcalığa sahip değil miydi? Sen, değil miydin?"

Kendini toparladı. "Her kızın eksi ve artı yönleri olacak. Bazıları senin seçeneklerinin en kötüsüne bazılarıysa en iyisine odaklanmayı seçecek ve neden bu kadar dar görüşlü olduklarına anlam veremeyeceksin. Ama ben, senin için buradayım, seçimin ne olursa olsun."

"Hep öylesin."

"Doğru," derken kolumu tuttu. "Ve olması gerektiği gibi bir başka kadın nedeniyle geri planda kalacağımı biliyorum. Ama sana olan sevgim, asla değişmeyecek Maxon."

"Benim sana olan sevgim de." Sesimdeki samimiyeti duyabildiğini umdum. Beni ona tapmaktan bir nebze alıkoyacak bir durumu hayal edemiyordum.

"Biliyorum." Beni hafifçe dürtükleyip, bizi tekrar partiye yöneltti.

Odadaki tebessümlere ve alkışlara doğru adım attığımızda annemin kelimelerini gözden geçirdim. O, tanıdığım herkesten daha fazla, inanılmaz derecede cömertti. Benzemek için uğraştığım bir özelliğiydi. Yani, onun hediyesi bu idiyse, o anda anlayabileceğimden daha gerekli bir şey olmalıydı. Annem, asla hediyelerini düşünmeden vermezdi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

2. Bölüm

İnsanlar, uygun düşmediğini düşündüğüm saatlere kadar etrafta dolandılar. Ayrıcalığın yanında gelen bir diğer fedakârlıktı sanırım: Kimse saraydaki bir partinin bitmesini istemiyordu. Saray bitmesini istediğinde bile.

Alman Federasyonu'ndan epey sarhoş olmuş rütbeli bir kişiyi, bir muhafıza emanet ettim, hediyeleri için tüm kraliyet danışmanlarına teşekkür ettim ve saray kapısından içeri giren neredeyse tüm leydilerin elini öptüm. Gözümde buradaki işim bitmişti ve birkaç huzurlu saat geçirmek istiyordum. Fakat etrafta dolanan particilerden kaçmaya kalkıştığımda bir çift mavi göz tarafından mutlulukla durduruldum.

Daphne, "Benden uzak duruyordun," dedi, ses tonu oyunbazdı ve aksanmm ritmi kulaklarımı gıdıklıyordu. Konuşmasında bir melodi olurdu.

"Hiç de öyle değil. Düşündüğümden biraz daha kalabalık oldu." Saray pencerelerinden doğan güneşi izlemeye hâlâ niyetli olan bir avuç insana dönüp baktım.

"Baban, ortaya görülecek bir şey koymaktan keyif alıyor."

Kahkaha attım. Daphne, benim asla yüksek sesle söylemediğim birçok şeyi anlıyor gibiydi. Bazen bu beni geriyordu. Ben

farkında olmadan hakkımda ne kadar çok şeyi görebiliyordu? "Kendini aştı sanırım."

Omuz silkti. "Sadece bir sonraki sefere kadar."

Onun bir şeyler daha söylemek istediğini sezdiysem de orada sessizce durduk. Dudağını ısırıp bana fısıldadı. "Seninle özel olarak konuşabilir miyim?"

Başımla onaylayıp koridordaki oturma odalarından birine götürmek için ona kolumu uzattım. Sessizdi, kapılar ardımızdan kapanana dek sözlerini saklıyordu. Genellikle özel olarak konuşsak da davranışı beni huzursuz etmişti.

"Benimle dans etmedin," dedi, ses tonu incinmiş gibiydi.

"Hiç dans etmedim ki." Babam, bu sefer klasik müzik çalanları tutmakta ısrar etmişti. Beşler yetenekli olsalar da çaldıkları müzik, yavaş ritimli danslara yönelikti. Belki dans etmek isteseydim, onunla dans etmeyi seçerdim. Sadece herkesin bana gelecekteki gizemli eşim hakkında sorular sormasını doğru bulmuyordum.

Nefesini yüksek sesle verip odada büyük adımlarla ilerledi. "Eve döndüğümde çıkmam gereken bir randevum var," dedi. "Frederick: adı bu. Onu daha önce de gördüm tabii ki. Ata muhteşem biner ve çok da yakışıklıdır. Benden dört yaş büyük ama bence, babamın onu sevme nedenlerinden biri de bu."

Omuzunun üzerinden bana baktı, yüzünde ufak bir tebessüm vardı.

Karşılık olarak dalgacı bir şekilde güldüm. "Babalarımızın onayı olmadan zaten şu anda nerede olurduk ki?"

Kıkır kıkır güldü. "Kaybolup giderdik tabii ki. Nasıl yaşanır hiç bilmiyoruz."

Karşılık olarak kahkaha attım, bu konuda birilerinin şaka yapmasına minnet duydum. Bazen başa çıkmanın tek yolu buydu.

"Ama evet babam onaylıyor. Yine de merak ediyorum da..." Gözlerini yere çevirdi, aniden utanmıştı.

"Neyi merak ediyorsun?"

Bir anlığına orada durdu, bakışları hâlâ halıya odaklanmıştı. Sonunda, o derin mavi gözlerini bana odakladı. "Sen, onaylıyor musun?"

"Neyi?"

"Frederick'i."

Kahkaha attım. "Ne diyebilirim ki? Onunla hiç tanışmadım."

"Hayır," dedi, sesi kısılmıştı. "Kişiyi değil, fikri. Bu adamla buluşmamı onaylıyor musun? Muhtemelen onunla evlenmemi?"

Yüzü taştandı, ifadesinde anlamadığım bir şeyler vardı. Şaşkın bir şekilde omuz silktim. "Onaylamak, bana düşmez. Neredeyse sana bile düşmüyor," diye ekledim, ikimiz için de bir nebze hüzünlenmiştim.

Daphne, belki gergin ya da incinmiş bir tavırla ellerini kavuşturdu. Burada olan biteni anlamıyordum.

"Yani, bu seni hiç rahatsız etmiyor o halde? Çünkü Frederick olmazsa Antoine olacak. Antoine olmazsa da Garron olacak. Beni bekleyen sürüyle adam var, hiçbiri de senin yarın kadar arkadaşım sayılmaz. Fakat sonunda bir kocam olmak zorunda ve bunu umursamıyorsun yani?"

Gerçekten iç karartıcıydı. Birbirimizi senede üç dört kez görüyorduk. Ve en yakın arkadaşım olduğunu da söyleyebilirdim. Ne kadar eziktik böyle?

Doğru şeyi bulabilmek için düşünürken yutkundum. "Her şeyin yoluna gireceğinden eminim."

Uyarı bile vermeksizin gözyaşları, Daphne'nin yüzünden akmaya başladı. Odaya şöyle bir bakıp bir açıklama ya da çözüm bulmaya çalıştım, her geçen dakika daha da huzursuz oluyordum.

"Bu olanların arkasından gitmeyeceğini söyle lütfen Maxon. Bunu yapamazsın," diye yalvardı.

Umutsuzca, "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Seçim! Lütfen, yabancı biriyle evlenme. Beni yabancı biriyle evlendirme."

"Buna mecburum. Illéa'nın prensesi için işler böyle yürüyor. Halktan birileriyle evleniyoruz."

Daphne, hızla ileri atılıp ellerimi tuttu. "Ama ben seni seviyorum. Hep sevdim. Lütfen, en azından babana seçenek dâhilinde olup olmadığımı sormadan başka bir kızla evlenme."

Sevmiş miydi? Hep mi?

Söyleyeceğim kelimelerde boğuluyor, başlamak için en doğru noktanın hangisi olduğunu bulmaya çalışıyordum. "Daphne, nasıl... Ben, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Babana soracağını söyle," diye yalvarıp umutla gözyaşlarını sildi. "En azından denemeye değer mi görmek için Seçim'i bir süre ertele. Ya da benim de katılmama izin ver. Tacımdan vazgeçerim."

"Lütfen, ağlamayı kes," diye fısıldadım.

"Kesemem! Seni sonsuza dek kaybetmenin eşiğindeyken olmaz." Yüzünü ellerine gömüp sessizce hıçkırdı.

Orada, taş gibi dikilip kaldım, işi daha beter bir hale sokacağımdan çok korkuyordum. Gerginlikle geçen anlardan sonra başını kaldırdı. Gözlerini bir yere dikip konuştu.

"Beni gerçekten tanıyan tek kişi sensin. Hakikaten tanıdığımı hissettiğim tek kişisin."

"Bilgi, aşk değildir," diye karşı çıktım.

"Bu, doğru değil Maxon. Birlikte bir geçmişimiz var ve bu, yıkılıp gitmek üzere. Sırf geleneklerin hatırına." Gözlerini, odadaki görünmez bir noktada sabitledi ve o anda ne düşündüğünü tahmin edemiyordum. Besbelli düşüncelerinin genelinden habersizdim. Sonunda Daphne, yüzünü bana döndü. "Maxon, sana yalvarıyorum, babana sor. Hayır dese bile en azından yapabileceğim her şeyi yapmış olacağım."

Hâlihazırda doğru olduğunu bildiğimden ona söylemem gerekeni söyledim. "Her şeyi yaptın zaten Daphne. Hepsi bu." Bir anlığına kollarımı uzattım ve sonrasında yere inmelerine müsaade ettim. "Ancak bu kadarı olabilirdi."

Uzun bir an boyunca bakışlarımı hapsetti, bunu yaparak babamdan böylesine haddimi aşan bir istekte bulunduğumda asla paçamı kurtaramayacağımı biliyordu. Alternatif bir yol bulmak için zihnini taradığını görebiliyordum ama hızla böyle bir yol olmadığını görmüştü. Tacının kölesiydi, ben de kendi tacımın kölesiydim ve efendilerimizin yolu asla kesişmemeliydi.

Başını sallarken yüzü tekrar gözyaşlarıyla çarpıldı. Bir kanepeye doğru gitti ve kendini tutarak oturdu. Daha fazla üzülmesine neden olmamayı umarak kıpırtısız kaldım. Ona kahkaha attırmayı arzuluyordum ama bunun komik bir tarafı yoktu. Kalp kırabileceğimi bilmiyordum.

Kesinlikle hoşuma gitmemişti.

O anda, bunun sıradanlaşacağını fark ettim. Önümüzdeki birkaç ay içinde otuz dört kadına yol verecektim. Ya hepsi bu şekilde davranırlarsa?

Beni yoran bu düşünceyle nefesimi verdim.

Bu sese karşılık başını kaldırdı. Yavaşça yüzündeki ifade değişti.

"Bu hiç canını yakmıyor mu?" diye sordu. "Sen, iyi bir oyuncu değilsin Maxon."

"Tabii ki beni rahatsız ediyor."

Öylece durup sessizce beni gözden geçirdi. "Fakat benim rahatsız olma sebebimden farklı bir nedenle," diye fısıldadı. Odada dolaştı, gözleri yalvarır gibiydi. "Maxon, beni seviyorsun."

Öylece kaldım.

Daha güçlü bir şekilde, "Maxon," dedi, "beni seviyorsun. Seviyorsun."

Bakışlarımı kaçırmam gerekti, gözlerindeki yoğunluk benim için fazla parlaktı. Elimi saçımda gezdirip hissettiğim şeyi kelimelere dökmeye çalıştım.

"Kimsenin hislerini, senin az önce yaptığın gibi ifade ettiğini görmedim. Her kelimesini kast ettiğinden şüphem yok ama ben bunu yapamayacağım Daphne."

"Bu, hissetmeyi bilmediğin anlamına gelmez. Sadece nasıl ifade edileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Baban, buz kadar soğuk olabiliyor ve annen, kendi içine kapanıp saklanıyor. Hiç insanların özgürce sevdiklerini görmedin, yani nasıl ortaya sereceğini bilmiyorsun. Ama hissediyorsun; hissettiğini biliyorum. Sen de beni, benim seni sevdiğim gibi seviyorsun."

Yavaşça başımı sağa sola salladım, ağzımdan çıkacak bir diğer hecenin, her şeyi tekrar başlatacağından korkuyordum.

"Beni öp," diye yalvardı.

"Ne?"

"Beni öp. Beni öpüp hâlâ sevmediğini söylersen, asla bir daha bu konudan bahsetmem."

Geriye çekildim. "Hayır. Üzgünüm, yapamam."

Bunu nasıl da kelimenin tam manasıyla söylediğimi itiraf etmek istemiyordum. Daphne'nin kaç çocuğu öptüğünden emin değildim ama sıfırdan fazla olduğunu biliyordum. Birkaç sene önce yazın Fransa'da onunlayken öpüldüğü gerçeğini ağzından kaçırmıştı. Yani, işte ortadaydı. Beni yenmişti ve kendimi o anda daha budala bir hale sokmamın imkânı yoktu.

Benden uzaklaşırken hüznü, öfkeye dönüştü. Kahkaha attı, gözlerinden eğlenmediği belliydi.

"Yani, cevabın bu öyleyse? Hayır diyorsun? Gitmeme izin vermeyi seçiyorsun?"

Omuz silktim.

"Sen, budalanın tekisin Maxon Schreave. Ebeveynlerin seni

tepeden tırnağa sabote etmişler. Önüne bin tane kız serilmiş olsa bile durum değişmez. Gözünün önünde dururken bile aşkı göremeyecek kadar aptalsın."

Gözlerini sildi ve elbisesini düzeltti. "Yüzünü bir daha görmemeyi, Tanrı'nın adını anarak umuyorum."

Göğüs kafesimdeki korku, o giderken değişti. Kolunu yakaladım, sonsuza dek çekip gitmesini istemiyordum.

"Daphne, üzgünüm."

Soğuk bir tavırla, "Benim için üzülme," dedi. "Kendin için üzül. Sırf mecbur olduğun için kendine bir eş bulacaksın ama aşkı şimdiden tanıdın ve gitmesine izin verdin."

Elini çekip kurtardı ve beni tek başıma bıraktı. Doğum günüm kutlu olsun.

www.webcanavari.net / Orppersephone

3. Bölüm

Daphne, kiraz ağacı ve badem gibi kokuyordu. On üç yaşına girdiğinden beri aynı parfümü kullanıyordu. Dün gece de üzerinde bu koku vardı ve beni bir daha asla görmemeyi dilediğinde bile kokusunu alabiliyordum.

Bileğinde bir yara izi vardı, on bir yaşındayken bir ağaca tırmandığında çizilmişti. Benim hatamdı. O zamanlar biraz leydilikten uzaktı ve onu, bahçenin ucundaki ağaçlardan birinin tepesine kadar yarışmaya ikna etmiştim; eh, ona meydan okumuştum. Ben, kazanmıştım.

Daphne, karanlıktan çok korkardı ve kendi korkularım da olduğu için onunla asla dalga geçmemiştim. Ve o da benimle asla dalga geçmemişti. Artık herhangi bir şeyin önemi olduğundan değil.

Kabuklu deniz mahsullerine alerjisi vardı. En sevdiği renk sarıydı. İstediği kadar denesin, hayatı söz konusu olsa bile şarkı söyleyemezdi. Dans edebilirdi gerçi, yani dün gece onu dansa kaldırmamam, muhtemelen büyük bir hayal kırıklığına sürüklemişti.

On altı yaşındayken, bana Noel'de bir kamera kılıfı göndermişti. Elimdekinden kurtulma yönünde hiçbir işaret vermemiş

olsam da sevdiğim şeylerin farkında olması, benim için öyle önemliydi ki elimdekiyle değiştirmiştim. Hâlâ kullanıyordum.

Çarşaflarımın altında gerildim, başımı kılıfın olduğu yere çevirdim. Doğru kılıfı seçmek için ne kadar zaman harcadığını merak ettim.

Belki de Daphne haklıydı. Fark ettiğimden daha uzun bir geçmişimiz vardı. İlişkimizi, dağınık ziyaretler ve nadir telefon görüşmeleriyle yaşamıştık, yani gerçekten olduğu kadar ilerleme kaydettiğimizi asla hayal etmezdim.

Ve şimdi Frederick'in onu beklediği Fransa'ya giden uçaktaydı.

Yataktan kalktım, kırışık gömleğimden ve kumaş pantolonumdan kurtulup duşa yöneldim. Doğum günü hatıralarım suyla yıkanırken düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım.

Fakat kalbimle ilgili suçlamasını bir rafa kaldıramadım. Aşkı hiç bilmiyor muydum? Tadına bakmış ve yoluna mı göndermiştim? Ve eğer öyleyse, Seçim'de yolumu nasıl bulacaktım?

Danışmanlar, sarayda ellerinde Seçim katılım formlarından oluşan destelerle dolaşıyor, sanki bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bana gülümsüyorlardı. Zaman zaman sırtıma vuruyorlar ya da cesaret verici bir söz söylüyorlardı, sanki hayatımda önem verdiğim tek şeyden, umutlandığım tek şeyden aniden şüpheye düştüğümü hissediyorlardı.

Biri, "Bugünkü deste çok umut verici," diyordu.

Diğeri, "Siz, şanslı bir adamsınız," diye vaatte bulunuyordu.

Fakat giriş formları yığılırken tek düşünebildiğim Daphne ve keskin sözleriydi.

Önümde duran finans raporundaki değerler üzerinde çalışmam gerekiyordu ama bunun yerine babam üzerinde çalıştım. Beni, bir şekilde sabote mi etmişti? Belki de romantik bir ilişki

yürütmekle ilgili anlamam gereken temel şeylerden birini kaçırmama neden olmuştu? Annemle nasıl etkileşime geçtiğini görmüştüm. Aralarında şefkat vardı, tutku yoksa bile. Bu, yeterli değil miydi? Hedef almam gereken şey, bu değil miydi?

Boşluğa gözümü dikip düşündüm. Belki de o, daha fazla bir şeyler ararsam Seçim'i gözden geçirirken felaket derecede zorlanacağımı düşünmüştü. Ya da belki hayat değiştiren türden bir şey bulamayınca hayal kırıklığına uğrayacağımı. Umutlandığım şeyin tam da bu olduğunu hiç dile getirmemem, belki de en iyisiydi.

Belki de böyle şeyler tasarlamamıştı. İnsanlar, oldukları gibidirler. Babam, sertti, sürekli savaşlar ve asi saldırıları altında yaşam savaşı veren bir ülkeyi yönetmenin baskıyla sivriltilmiş bir kılıçtı. Annem, bir battaniyeydi, hiçbir şeyi olmadan büyürken yumuşamış ve hep koruyup kollamayı arzulamıştı.

İçimin derinliklerinde babamdan çok anneme benzediğimi biliyordum. Umursadığım bir şey değildi ama babamın umursadığını biliyordum.

Yani, belki de kendimi ifade etme konusundaki yavaşlığım kasıtlı yapılan bir şeydi, sürecin bir kısmı beni sertleştirmeye yönelikti.

Gözünün önünde dururken bile aşkı göremeyecek kadar aptalsın.

"Düşünüp durma artık Maxon."

Başımı, babamın sesinin geldiği yöne çevirdim. "Efendim?"

Yüzü, yorgundu. "Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor? Seçim, sağlam, mantıklı bir karar vermekle ilgili, gündüz düşlerine dalman için sunulan bir diğer fırsat değil."

Takım elbiseli bir adam odaya girip babama bir mektup verirken ben de kâğıt destelerini uçlarından masaya vurarak düzelttim. "Evet, efendim."

Kâğıdı okudu ve ona bir kez daha baktım. Belki. Hayır. Gü-

nün sonunda hayır. Beni adam yapmak istiyordu, bir makine değil.

Homurdanarak kâğıdı buruşturdu ve çöpe fırlattı. "Lanet asiler."

Sabahın büyük bir kısmını odamda, dikizleyen gözlerden uzakta çalışarak geçirdim. Tek başıma kaldığımda kendimi çok daha verimli hissediyordum ve eğer verimli değilsem, en azından şiddetle cezalandırılmıyordum. Aldığım daveti düşününce durumun bütün gün sürmeyeceğini tahmin ediyordum.

"Beni çağırmıştınız?" diye sorup babamın özel ofisine girdim.

Babam, "İşte buradasın," dedi, gözleri ardına kadar açıktı. Elleri ovuşturdu. "Yarın, büyük gün."

Nefes aldım. "Evet. *Rapor* için formatın üzerinden geçmemize gerek var mı?"

"Hayır, hayır." İlerlemem için tek elini sırtıma koydu ve aniden dikleşip ona ayak uydurdum. "Yeterince basit olacak. Giriş, Gavril ile ufak bir sohbet ve sonrasında kızların adını ve yüzünü yayınlayacağız."

Başımla onayladım. "Kulağa... Kolay geliyor."

Masasının başına vardığımızda elini kalın dosya yığınının üzerine koydu. "İşte bunlar."

Aşağı baktım. Gözlerimi diktim. Yutkundum.

"Şimdi, aşağı yukarı yirmi beş tanesinin, yeni prenses olabilmek için oldukça belirgin meziyetleri var. Fevkalade aileler, diğer ülkelerle çok kıymetli olabilecek bağlantılar. Bazıları, sadece sıra dışı güzellikte." Ondan beklenmeyecek bir hareketle şakalaşır gibi kaburgama dirsek attı ve ben de yana çekildim. Hiçbirine oyun denemezdi. "Üzücü olan, her bölgenin kayda değer birini sunamamış olması. Yani, göze biraz daha gelişigüzel seçilmiş gibi gelecek, o bölgeleri çeşitliliği biraz daha artır-

mak için ekledik. Arada birkaç tane Beş olduğunu göreceksin. Ondan aşağısı yok gerçi. Bazı *standartlarımız* olmak zorunda."

Aklımdan yine dediklerini geçirdim. Tüm bu süre boyunca, kader ya da alın yazısı olduğunu düşünmüştüm... Ama sadece onun eseriydi.

Başparmağını yığında gezdirdi ve kâğıtların uçları birbirlerine değdi. "Bir göz atmak ister misin?"

Tekrar yığına göz attım. İsimler, fotoğraflar ve başarıları anlatan listeler. Tüm gerekli detaylar oradaydı. Yine de formun, onların neye güldüğünü ya da en karanlık sırlarını neyin açığa çıkardığını içermediğini biliyordum. Burada, niteliklerin bir karışımı vardı, insanların değil. Ve bu istatistiklere dayanarak seçeneklerimi oluşturuyorlardı.

"Onları siz mi seçtiniz?" Gözlerimi, kâğıtlardan ayırdım ve ona baktım.

"Evet."

"*Hepsini mi*?"

Gülümseyerek, "Temel olarak," dedi. "Dediğim gibi gösterinin hatırına dâhil edilen birkaç kişi var ama ben, çok umut verici bir listen olduğunu düşünüyorum. Benimkinden çok daha iyi."

"Babanız sizin için mi seçmişti?"

"Bazısını. Fakat o zamanlar farklıydı. Neden sordun?"

Düşündüm. "Demek istediğiniz de buydu, öyle değil mi? Sizin açınızdan senelerin çalışması olduğunu söylediğinizde?"

"Eh, bazı kızların o yaşa geldiğinden emin olmalıydık ve bazı bölgelerde çeşitli seçeneklerimiz vardı. Ama güven bana, onları seveceksin."

"Sevecek miyim?"

Onları sevmek mi? Sanki umursuyordu da. Sanki bu tacı, sarayı ve kendini ilerilere taşımanın bir başka yolu değilmiş gibi.

Aniden, Daphne hakkında yaptığı ıskartaya çıkmasıyla ilgili

gelişigüzel yorumu anlam kazandı. Büyüleyici ya da iyi bir dost olduğu için ona kendimi yakın hissetmem umurunda değildi; *Fransa* olması umurundaydı. Onun gözünde bir insan bile değildi. Ve Fransa'dan istediklerini temelde aldığı için gözünde kızın değeri yoktu. Yine de değerli olduğunu kanıtlamıştı, eğer işine gelseydi sevilen bir geleneği camdan dışarı fırlatıp atmaya gönüllü olacağından hiç şüphem yoktu fakat işine gelmediğinden ellerini tüm bu sürece daldırmıştı.

İç çekti. "Suratsızlık etme. Heyecanlanacağını düşünmüştüm. Bakmak bile istemiyor musun?"

Takım elbisemin ceketini düzelttim. "Dediğiniz gibi bu, gündüz düşü kurulacak bir şey değil. Herkes gördüğünde ben de onları görürüm. Bana müsaade ederseniz, tasarladığınız değişikleri okuyup tamamlamam gerekiyor."

Onayını beklemeden yürüyüp gittim ama cevabımın, gitmeme müsaade etmesi için yeterli bir bahane sunduğundan emindim.

Belki, bu net bir sabotaj değildi ama kesinlikle tuzak gibi hissettiriyordu. Eliyle seçtiği düzinelerce kızın arasından hoşuma giden bir kızı bulmak mı? Bu, nasıl olacaktı ki?

Kendime, sakinleşmemi söyledim. Annemi seçmişti sonuçta ve o, harika, güzel, akıllı bir insandı. Fakat görünüşe göre bu, birileri Seçim'e bu kadar karışmadan olmuş gibiydi. Ve işler şimdi farklıydı ya da o öyle söylüyordu.

Daphne'nin kelimeleri, babamın işe karışması ve artan kendi korkularım arasında Seçim'den hiç olmadığı kadar korkuyordum.

4. Bölüm

Tüm geleceğim önümde belirmeden beş dakika önce kendimi, her an kusacak gibi hissettim.

Çok kibar bir makyöz kadın, kaşımdaki teri siliyordu. "İyi misiniz efendim?" diye sorup bezi çekti.

"Oradaki tüm rujlarınız arasında bir tanesinin bile benim tonumda olmadığını görünce üzüldüm sadece." Annem bazen bunu diyordu: *benim tonumda değil.* Ne demek istediğinden gerçekten emin değildim.

Annem diğer makyöz kadınla birlikte kıkır kıkır güldü.

Stüdyonun arka kısmına yerleştirilen aynalara bakarak kıza, "Sanırım iyi görüyorum," dedim. "Teşekkür ederim."

Annem, "Ben de," dedi ve iki genç kadın yürüyüp gittiler.

Geçen dakikaları düşünmemeye çalışarak bir kutuyla oynadım.

Annem, bana değil de aksime bakarak, "Maxon, tatlım, gerçekten iyi misin?" diye sordu. Ben de onunkine baktım.

"Sadece... Bu..."

"Dâhil olan herkes için sinirleri alt üst eden bir şey olduğunu biliyorum ama günün sonunda sadece birkaç kızın ismini duymaktan ibaret. Hepsi bu."

Yavaşça nefes aldım ve başımla onayladım. İşe bu şekilde de bakılabilirdi. İsimler. Olan biten buydu. Sadece isimlerden oluşan bir liste ve daha fazla bir şey değil.

Tekrar nefes aldım.

Bugün pek bir şey yememiş olmam iyiydi.

Döndüm ve setteki yerime, babamın hâlihazırda beklediği yere gittim. Başını sağa sola salladı. "Toparlan. Cehennemden kaçmış gibisin."

"Sen, bunu nasıl yaptın?" diye yalvardım.

"Prens olduğum için özgüvenle karşıladım. Senin de yapacağın gibi. Senin ödül olduğunu hatırlatmama gerek var mı?" Yüzü, sanki bunu çoktan kavramış olmam gerekirmiş gibi yine yorgun göründü. "Senin için yarışıyorlar, tam tersi değil. Hayatın hiç değişmeyecek, birkaç hafta boyunca aşırı derecede heyecanlanmış dişilerle baş etmek zorunda kalacağın gerçeği hariç."

"Ya onlardan hiçbirinden hoşlanmazsam?"

"O halde, en az nefret ettiğini seç. Tercihen en faydalı olanını. O konuda endişelenme gerçi; ben, yardım edeceğim."

Eğer niyeti bunu sakinleştirici bir fikir olarak sunmaktıysa, başarısız olmuştu.

Birisi, "On saniye," diye seslendi ve annem yerine gidip bana rahatlatıcı bir şekilde göz kırptı. Babam, "Gülümsemeyi unutma," diye aceleyle bildirdi ve özgüvenle kameralara bakmak için döndü.

Aniden milli marş çaldı ve insanlar konuştu. Dikkatimi vermem gerektiğini fark ettim ama yüzümde sakin ve mutlu bir ifade olsun diye yoğunlaşmıştım.

Gavril'in tanıdık sesini duyana kadar pek bir şeyi idrak edemedim.

"İyi akşamlar Majesteleri," dedi ve babama seslendiğini fark edene kadar korkuyla yutkundum.

"Gavril, seni görmek ne güzel."

"Duyuru için heyecanlı mısınız?"

"Ah evet. Dün, birkaç isim çekilirken ben de odadaydım; hepsi çok tatlı kızlar." Pürüzsüz ilerliyordu, çok doğaldı.

Gavril, "Yani, şimdiden kimler olduğunu biliyor musunuz?" diye heyecanla sordu.

"Sadece birkaçını, sadece birkaçını." İnanılmaz derecede rahatlıkla söylenmiş düpedüz bir uydurmacaydı.

"Sizinle de bu bilgileri paylaştılar mı, efendim?" Artık Gavril benimle konuşuyordu, yaka rozeti, hareket ederken parlak ışıklar altında ışıldıyordu.

Babam bana döndü, gözleri gülümsememi hatırlatıyordu. Ben de gülümsedim ve cevap verdim.

"Kesinlikle hayır. Ben de onları herkesle beraber göreceğim." Aah, *leydileri* demem gerekiyordu *onları* değil. Misafirdiler, evcil hayvan değil. Çaktırmadan avuç içlerimdeki teri pantolonuma sildim.

"Majesteleri," Gavril, kraliçeye doğru yürüdü. "Seçim'e girenlere tavsiyeniz var mı?"

Onu izledim. Bu kadar dengeli, kusursuz olacak duruma gelmesi ne kadar zaman almıştı? Yoksa o hep böyle miydi? Çekingen bir edayla başını eğdi ve Gavril bile eriyip gitti.

"Sıradan bir kız olarak geçireceğiniz son gecenin keyfini çıkarın. Yarın, ne olursa olsun, hayatınız sonsuza dek değişmiş olacak." *Evet, leydiler, hem sizin hem de benim hayatım.* "Ve eski ama iyi bir öğüt: Kendiniz olun."

"Bilgece sözler, kraliçem, bilgece sözler." Kollarını iyice açıp savurarak kameralara döndü. "Ve bunu da duyduktan sonra, hadi Seçim'e katılmak üzere seçilen otuz beş genç leydiyi ortaya çıkartalım. Bayanlar ve baylar, lütfen benimle birlikte, Illéa'nın Kızlarını tebrik edin!"

Monitörlerde milli armanın çıkmasını, kenardaki küçük bir kutuda yüzümün görünmesini izledim. Ne? Tüm bu süre boyunca beni mi izleyeceklerdi?

Annem, elini elimin üzerine koydu, kamera açısının alamayacağı bir noktadaydı. Nefes aldım. Sonra verdim. Sonra tekrarladım.

Sadece bir sürü isim. Büyük bir olay değil. Bir kişiyi anons edecekler ve o seçilmiş olacak değildi ya.

"Hansport'tan Elayna Stoles, Üç." Gavril, bir karttan okuyordu. Biraz daha ışıltılı gülümseyebilmek için çok uğraştım.

"Waverly'den Tuesday Keeper, Dört," diye devam etti. Hâlâ heyecanlı görünürken babama doğru eğildim. "Rahatsızlandım," diye fısıldadım.

Dişlerinin arasından, "Sadece nefes al," diye cevap verdi. "Dün bakmalıydın; böyle olacağını biliyordum."

"Paloma'dan Fiona Castley, Üç."

Anneme baktım. Gülümsedi. "Çok güzel."

"Carolina'dan America Singer, Beş."

Beş kelimesini duydum ve babamın araya sıkıştırdıklarından biri olması gerektiğini fark ettim. Yeni planım monitörlerin tepesine bakıp gülümsemek olduğundan fotoğrafı görememiştim bile.

"Ottaro'dan Mia Blue, Üç."

Sindirmek için çok fazlaydı. Daha sonra, halk izlemezken isimleri ve yüzleri öğrenirdim.

"Clermont'tan Celeste Newsome, İki." Kaşlarımı kaldırdım, yüzünü bile gördüğümden değildi. İki idiyse, önemli biri olmalıydı, yani etkilenmiş gibi görünmeliydim.

"Belcourt'tan Clarissa Kelley, İki."

Liste devam ederken yanaklarım sızlayana kadar gülümsedim. Tek düşünebildiğim, tüm bunların benim için ne kadar

önemli olduğuydu –hayatımın devasa bir parçasının nasıl şu anda yerine oturduğuydu– ve bunun tadını bile çıkartamıyordum. Özel bir odada bir kâseden isimleri kendim seçmiş olsaydım, yüzlerini tek başıma görseydim, herkes görmeden önce, o anda yaşanan şeyler ne kadar da farklı olurdu.

Bu kızlar, bana aitti, dünyada gerçekten bu şekilde hissetmemi sağlayacak tek şeydiler. Ve sonrasında, bana ait değillerdi.

Gavril, "Ve hepsi bu kadar!" diye duyurdu. "İşte, güzel Seçim adaylarımız. Gelecek hafta boyunca saraya yapacakları ziyaret için hazırlanacaklar ve biz de onların gelmesini iple çekiyor olacağız. Önümüzdeki cuma günü, bu fevkalade kadınları tanımaya ayıracağımız özel *Rapor* bölümünü bekleyin. Prens Maxon," dedi, bana döndü. "Sizi tebrik ediyorum efendim. Nefes kesici genç kadınlardan oluşan bir grup."

"Kesinlikle dilim tutuldu," diye cevap verdim, hiç de yalan söylemiyordum.

"Endişelenmeyin efendim. Önümüzdeki cuma buraya vardıklarında konuşmanın çoğunu kızların yapacağından epey eminim. Ve siz" –kameraya konuştu– "Ulusal Kanal'dan yapılacak anlık Seçim güncellemeleri için beklemeyi unutmayın. İyi geceler Illéa!"

Milli marş çaldı, ışıklar söndü ve sonunda vücudumu rahatlatabildim.

Babam ayağa kalktı ve sırtıma sertçe pat diye vurarak beni tetikledi. "Aferin. Çıkarabileceğini düşündüğümden çok daha iyi bir iş çıkarttın."

"Az önce olan biten hakkında hiçbir fikrim yok."

Sette takılan bir avuç danışmanla birlikte kahkaha attı. "Sana söylemiştim oğlum, sen ödülsün. Strese girmek için bir neden yok. Katılmıyor musun Amberly?"

Kolumu okşayarak, "Seni temin ederim ki Maxon, leydilerin

endişelenmek için senden çok daha fazla nedenleri var," diye onayladı.

Babam, "Kesinlikle," dedi. "Şimdi, açlıktan ölüyorum. Birlikte geçireceğimiz son birkaç huzurlu akşam yemeğinin tadını çıkartalım."

Ayağa kalkıp yavaşça yürüdüm ve annem de bana ayak uydurdu.

"Buğulu cam arkasından olup bitti," diye fısıldadım.

"İstediğin gibi inceleyebilmen için fotoğrafları ve başvuru formlarını alacağız. Herhangi birini tanımaya çalışmakla aynı. Diğer arkadaşlarından biriyle vakit geçiriyormuşsun gibi davran."

"Çok fazla arkadaşım yok anne."

Bana bildiğini belli eden bir tebessüm gönderdi. "Evet, burada sınırlar arasında kalmış gibiyiz," diyerek bana katıldı. "Eh, Daphne'yi düşün."

"Nesini düşüneyim?" diye sordum, biraz gerilmiştim.

Annem farkına varmadı. "O, bir kız ve ikiniz hep birbirinize karşı dostane davranırdınız. Bunun da öyle olacağını farz et."

Önüme baktım. Fark etmeden kalbimdeki bir korkuyu yatıştırıp diğerini ayaklandırdı. Kavgamızdan bu yana ne zaman Daphne aklıma gelse, Frederick ile o anda nasıl geçindiğini ya da onun arkadaşlığını ne kadar özlediğimi düşünmüyordum. Tek düşünebildiğim, yaptığı suçlamalardı.

Eğer ona âşık olsaydım, bu kesinlikle başımı dolduran nitelikleri nedeniyle olurdu. Ya da bu gece Seçilmiş kızlar listelenirken, onun adının da aralarda bir yerlerde geçmesini dilerdim.

Belki de Daphne haklıydı ve sevgimi doğru düzgün belli etmeyi bilmiyordum. Ama durum bu bile olsaydı, artan bir netlikle onu sevmediğimi biliyordum.

Ruhumun bir köşesi, bir şeyleri kaçırmadığım için neşe-

lenmişti. Sevgiyle ilgili bir bağım olmadan Seçim'e dâhil olabilirdim. Fakat başka bir alanda yas tutuyordum. En azından hislerimi yanlış yorumlasaydım, bir zamanlar âşık olduğum gerçeğiyle, nasıl hissettirdiğini bildiğimle ilgili hava atabilecektim. Fakat hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Sanırım, zaten hep böyle olması gerekiyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

5. Bölüm

Sonuç olarak, başvuru formlarına bakmadım. Uğraşmamak için birçok nedenim vardı ama sonunda kendimi, tanıştığımızda boş bir zihinle yaklaşmamın en iyisi olduğu yönünde ikna etmiştim. Belki de babam tüm adayların detaylarını iyice incelediğinden, ben incelemek istemiyordum.

Seçim ile arama rahat bir mesafe koydum. Olay, eşiğimden içeri süzülene dek.

Cuma sabahı, üçüncü katta yürüyordum ve ikinci kattaki merdivenlerde iki kızın melodik kahkahasını duydum. Hayat dolu bir ses, coşkuyla "Burada olduğumuza inanabiliyor musun?" dedi ve tekrar kıkır kıkır gülmeye başladılar.

Yüksek sesle küfrettim ve koşarak en yakındaki odaya girdim, çünkü tüm kızlarla aynı anda cumartesi günü tanışacağım bana defalarca vurgulanmıştı. Kimse neden bu kadar önemli olduğunu söylememişti ama süslenip püslenmeleriyle ilgili bir şey olduğuna inanıyordum. Eğer bir tür yardım almadan bir Beş saraya adım atarsa, eh, pek şansı olduğunu söyleyemezdim. Belki de bu, her şeyi adil kılmak içindi. Sessizce odadan çıktım ve bu olanları topyekûn unutmaya çalışarak odama gittim.

Fakat sonrasında babamın ofisine bir şey bırakmak üzere ikinci kez odamdan çıkınca tanımadığım bir kızın yankılanan sesini duydum ve tüm varlığımı bir endişe dalgası kapladı. Odama geri gidip bin bir zahmetle tüm kamera lenslerimi temizledim ve araç gerecimi tekrar düzene soktum. Kızların odalarında olacaklarını ve yürüyüşe çıkabileceğimi bildiğim gece vakti gelene kadar kendimi meşgul ettim.

Bu, babamı kızdıran özelliklerimden biriydi. Sağda solda çok dolandığımda gerildiğini söylemişti. Ne diyebilirdim ki? Ayaklarımın üzerindeyken daha iyi düşünebiliyordum.

Saray sessizdi. Bilmeseydim, pek fazla misafirimiz olmadığı yönünde tahmin yürütebilirdim. Belki de işler, ben değişime odaklanmadığımda çok da farklı olmayacaktı.

Koridorun sonuna vardığımda yakama yapışan *peki ya* sorularıyla yüzleştim. Peki ya kızlardan hiçbiri sevebileceğim biri değilse? Ya hiçbiri beni sevmezse? Ya ruh eşim, bölgesinden daha değerli biri seçildi diye göz ardı edildiyse?

Merdivenlerin başına oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Bunu nasıl yapmam bekleniyordu? Nasıl sevdiğim, beni seven, ebeveynlerimin onayladığı ve halkın taptığı birini bulabilirdim? Akıllı, çekici ve başarıları olan, yolumuza çıkan devlet başkanlarına ve büyükelçilere takdim edebileceğim birinden bahsetmiyorum bile.

Kendime toparlanmamı, pozitif *peki ya* sorularını düşünmemi söyledim. Peki ya bu leydilerle tanışırken muhteşem vakit geçirirsem? Ya hepsi büyüleyici, komik ve güzelse? Ya en çok önemsediğim kız, babamı ikimizin de tahminlerini aşan bir şekilde memnun ederse? Ya mükemmel uyumlu olduğum kız, şu anda yatağında yatıp benim için en iyisini umut ediyorsa?

Belki... Belki bu, fazlasıyla gerçeğe dönüşmeden önce tam hayal ettiğim gibi olacaktı. Bu, bir eş bulma fırsatımdı. Uzun

zamandır, sırlarımı paylaşabileceğim tek kişi Daphne'ydi; kimse hayatlarımızı pek anlamıyordu. Fakat artık hayatıma birini daha kabul edebilecektim ve sahip olduğum her şeyden çok daha iyi olacaktı, çünkü... Çünkü o bana ait olacaktı.

Ve ben de onun olacaktım. Birbirimizin yanında olacaktık. Annem ve babam gibi olacaktı: Bir rahatlık kaynağı, ayaklarını yere bastıran sakinlik. Ve ben, onun rehberi, koruyucusu olacaktım.

Ayağa kalktım ve kendime güvenerek alt kata indim. Bu hisse sıkı sıkı tutunmam gerekiyordu sadece. Seçim'in benim için bu anlama geleceğini kendime söyledim. Umut.

İlk kata vardığımda aslında gülümsüyordum. Rahatlamış sayılmazdım pek ama kararlıydım.

Birisi, "... Dışarı," derken nefesini verdi, kırılgan sesi koridorda yankılandı. Neler oluyordu?

"Hanımefendi, şu anda odanıza dönmeniz gerekiyor." Gözlerimi kısarak koridorun ucuna baktım ve bir parça ay ışığının önünde bir muhafızın kapının önünde bir kızın –bir kızın!– yolunu kestiğini gördüm. Karanlıktı, yani yüzünü pek seçemiyordum ama muhteşem kızıl saçları vardı, tıpkı balın ve güllerin ve güneşin birleşimi gibiydi.

"Lütfen." Orada durup titrerken her geçen an daha da stresli görünüyordu. Ne yapacağıma karar vermeye çalışarak yaklaştım.

Muhafız, seçemediğim bir şeyler söyledi. Bu manzaraya anlam vermeye çalışarak yürümeye devam ettim.

"Ben... Nefes alamıyorum," dedi, bir muhafızın kollarına yığılırken adam da onu yakalamak için sopasını düşürdü. Biraz rahatsız olmuş gibiydi.

"Gitmesine izin ver!" diye emrettim, sonunda yanlarına varmıştım. Kurallara lanet olsundu, bu kızın incinmesine izin vermeyecektim.

Muhafız, "Bayıldı Majesteleri," diye açıkladı. "Dışarı çıkmak istedi."

Muhafızların hepimizi güvende tutmak istediklerini biliyordum ama ne yapabilirdim ki? "Kapıları aç," diye emrettim.

"Ama... Majesteleri..."

Ona ciddi bir bakış attım. "Kapıyı aç ve gitmesine izin ver. Şimdi!"

"Derhâl, Prens Hazretleri."

Kapının yanındaki muhafız kilidi açmaya başladı ve ben de diğerinin kollarında doğrulmaya çalışırken hafifçe sallanan kızı izledim. Çift kanatlı kapı açıldığı anda ılık, tatlı Angeles rüzgârı etrafımızı sardı. Kız, rüzgârı çıplak kollarımda hisseder hissetmez hareket etti.

Kapıya gittim ve o sendeleyerek bahçeye çıkarken onu izledim, çıplak ayakları yuvarlatılmış çakıl taşlarında hafif sesler çıkartıyordu. Daha önce hiç gece elbisesi içinde bir kız görmemiştim ve bu genç leydi o anda tam olarak zarif gözükmese de yine de garip bir şekilde davetkârdı.

Muhafızların da onu izlediğini fark ettim ve bu, beni rahatsız etti.

Kısık sesle, "Size gelince," dedim. Boğazlarını temizleyip başlarını tekrar koridora çevirdiler. "Çağırmadığım müddetçe burada kalın," diye talimat verdim ve bahçeye girdim.

Onu görmekte zorlanıyordum ama onu duyabiliyordum. Hızla nefes alıp veriyordu ve neredeyse ağlıyor gibi sesler çıkartıyordu. Durumun böyle olmadığını umdum. Sonunda yeşilliğe yığıldığını gördüm, kolları ve başı tahta bir bankta duruyordu.

Yanına yaklaştığımı fark etmemiş gibiydi, ben de bir anlığına orada durup bana bakmasını bekledim. Bir süre sonra biraz tuhaf hissetmeye başladım. En azından bana teşekkür etmek isteyeceğini düşündüm, böylece konuştum.

"İyi misin tatlım?"

Bana bakmak için başını çevirirken öfkeyle, "Ben, senin *tatlın* değilim," dedi. Hâlâ gölgelerin arasında gizleniyordu ama saçı, bulutların arasından süzülen gümüş ay ışığında parlıyordu.

Yüzü aydınlanmış ya da saklanmış olsun, yine de kelimelerinin ardındaki niyeti anlamıştım. Minnettarlığa ne olmuştu?

"Seni gücendirecek ne yaptım? Az önce tam da istediğin şeyi sana sunmadım mı?"

Bana cevap vermedi ama arkasını döndü, ağlamaya devam etti. Neden kadınlar gözyaşlarına bu kadar meyillilerdi ki? Kaba olmak istemiyordum ama sormak zorundaydım.

"Affedersin canım, ağlamaya devam mı edeceksin?"

"Bana böyle seslenme! Senin gözünde, ben buradaki kafesinde tuttuğun diğer otuz beş yabancıdan daha kıymetli değilim."

Kendi kendime gülümsedim. Dünya kadar endişemden biri, bu kızların sürekli kendilerini bana en iyi halleriyle gösterip beni etkilemeye çalışacak olmalarıydı. Haftalarımı birini tanımaya ayıracağımdan, onun doğru kişi olduğunu düşüneceğimden ve düğünden sonra katlanamayacağım yeni birinin yüzeye çıkacağından korkup duruyordum.

Ve işte burada, kim olduğumu umursamayan biri vardı. Beni azarlıyordu!

Ne dediğini düşünerek etrafında dolandım. Gezinme huyumun onu rahatsız edip etmediğini merak ettim. Etse, söyler miydi?

"Bu haksız bir yorum. Hepiniz benim için kıymetlisiniz," dedim. Evet, Seçim'le ilgili bir şeyler yapmaktan sakınıyordum ama bu kızların gözümde kıymetli olmadığı anlamına gelmezdi. "En basit haliyle, buradaki amaç en kıymetlinin kim olabileceğini keşfetmek."

İnanamayarak, "Gerçekten 'olabileceğini' kelimesini mi kullandın?"

Kıkırdayarak, "Korkarım ki kullandım," diye cevap verdim. "Beni affet, bu benim eğitimimin bir meyvesi."

Anlaşılmayan bir şeyler geveledi.

"Pardon?" diye sordum.

"Bu, çok gülünç!" diye bağırdı. Aman, nasıl da öfkeliydi. Babam onunla ilgili pek bir şey bilmiyor olmalıydı. Kesinlikle, bilseydi bu özellikte bir kız, aday havuzuna giremezdi. Sıkıntılı anında yanına babam yerine benim geldiğim için şanslıydı. Beş dakika önce evine gönderilmiş olurdu.

Merakla, "Nedir o?" diye sordum, gerçi tam da bu andan bahsettiğinden emindim. Hiç böyle bir şeyi deneyimlememiştim.

"Bu yarışma! Tüm bunlar! Sen hiç kimseyi sevmedin mi? Kendine bu şekilde mi eş seçmek istiyorsun? Gerçekten bu kadar sığ mısın?"

Bu, canımı yaktı. Sığ mı? Banka oturmak için davrandım, böylece konuşmak daha kolay olacaktı. Bu kızın, artık her kimse, nereden geldiğimi, benim açımdan bakınca işlerin nasıl göründüğünü anlamasını istiyordum. Belinden, kalçasından ve bacağından dolayı dikkatimin dağılmaması için çabaladım, hatta çıplak ayağından dolayı da. "Nasıl o şekilde gözükebileceğimi anlayabiliyorum, nasıl tüm bu şeyin ucuz eğlenceden fazlası değilmiş gibi gözükeceğini de. Fakat benim dünyamda, çok korunaklıyım. Pek fazla kadınla tanışmıyorum. Tanıştıklarım ise diplomatların kızları ve genellikle tartışacak çok az şeyimiz oluyor. Ve bu da aynı dilde konuşmayı başardığımız zaman gerçekleşiyor."

Çevirmenler politika konuşmakla meşgul oldukları için eğlendirmem gerekirken umutsuzca başarısız olduğum genç kadınların yanında sessizce otururak geçirdiğim uzun akşam yemeklerindeki garip anları düşünerek gülümsedim. Kıza baktım, derdimden do-

layı benimle kahkaha atmasını bekledim. Dudakları gülümsemeyi reddettiğinde, boğazımı temizleyip devam ettim.

Ellerimle oynayarak, "Durum bu şekilde olduğu için," dedim, "âşık olma fırsatım olmadı." O ana kadar bana gerçekten izin verilmediğini unutmuş gibiydi. Sonrasında, meraklandım. Yalnız olmadığımı umarak en içten sorumu sordum. "Sen hiç oldun mu?"

"Evet," dedi. Tek bir kelimede kulağa hem gururlu hem üzgün gelmişti.

"O zaman, oldukça şanslıymışsın."

Bir anlığına çimenlere baktım. Epey utanç verici deneyimsizliğimin üzerinde durmayı istemeyerek devam ettim.

"Annem ve babam bu yolla evlenmişlerdi ve oldukça mutlular. Ben de mutluluğu bulmayı umuyorum. Tüm Illéa'nın sevebileceği bir kadın bulmayı, yoldaşım olacak ve diğer milletlerin liderlerini neşelendirmeye yardımcı olabilecek birini bulmayı. Arkadaşlarımla arkadaş olacak ve sırdaşım olacak birini. Eşimi bulmaya hazırım."

Ben bile umutsuzluğu, umudu ve özlemi duyabiliyordum. Endişe tekrar yerli yerine oturdu. Ya buradaki kimse beni sevemeseydi?

Kendime, *hayır*, dedim, *her şey güzel olacak.*

Kendi açısından umutsuz görünen bu kıza baktım.

"Bunun gerçekten kafes olduğunu mu hissediyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum," derken nefesini verdi. Bir an sonrasında da ekledi. "Majesteleri."

Kahkaha attım. "Ben de birden fazla kez bu şekilde hissetmiştim. Fakat itiraf etmelisin ki bu oldukça güzel bir kafes."

Dalga geçercesine, "Senin için öyle," diye lafı yapıştırdı. "Güzel kafesini aynı şey için kavga eden otuz dört erkekle doldur. O zaman gör bakalım hoşuna gidecek mi."

"Gerçekten benim için tartışmalar mı oldu? Siz hepiniz, seçimi yapanın ben olduğumu fark etmediniz mi?" Heyecanlanmam mı gerekiyordu yoksa endişelenmem mi bilmiyordum ama bu konuda düşünmek ilgimi çekiyordu. Belki birisi beni gerçekten bu kadar çok isteseydi, ben de onu isterdim.

"Açıkçası, biraz haksızlık oldu," diye ekledi. "İki şey için kavga ediyorlar. Bazıları senin için, diğerleri de taç için. Ve hepsi de şimdiden ne söyleyeceklerini ve ne yapacaklarını kavradılar ki yapacağın seçim belli olsun."

"Ah, evet. Adam ya da taç. Korkarım ki bazıları aradaki farkı anlayamıyor." Başımı sağa sola salladım ve gözümü çimenlere diktim.

Komik bir şekilde, "Bu konuda iyi şanslar," dedi.

Fakat bu konunun komik bir yanı yoktu. İşte en büyük korkularımdan biri daha onaylanmıştı. Yine merakıma yenik düştüm, gerçi yalan söyleyeceğinden emindim.

"Sen ne için kavga ediyorsun?"

"Aslında, ben bir hata sonucu buraya geldim."

"Hata mı?" Bu nasıl mümkün olabilirdi? Adımı yazdırdıysa ve adı çekildiyse ve buraya isteyerek geldiyse...

"Evet. Bir çeşit. Neyse uzun bir hikâye," dedi. Ne olduğunu sonunda öğrenmem gerekecekti. "Ve şimdi... Buradayım. Ve kavga etmiyorum. Planım, sen bana tekmeyi basana kadar yemeklerin keyfini çıkartmak."

Kendime engel olamadım. Kahkahayı patlattım. Bu kız, beklediğim herşeyin antiteziydi. Tekmelenmeyi mi bekliyordu? Buraya yemek için mi gelmişti? Şaşırtıcı şekilde eğleniyordum. Belki de annemin söylediği kadar kolay olacaktı ve zamanla, tıpkı Daphne'yi tanıdığım gibi adayları da tanıyacaktım.

"Sen nesin?" diye sordum. Yemek hakkında heyecanlanıyorsa Dörtten yukarı olamazdı.

"Pardon?" diye sordu, ne demek istediğimi anlamamıştı.

Hakaret ediyor gibi olmak istemedim, bu nedenle tepeden başladım. "İki? Üç?"

"Beş."

Yani, o Beşlerden biriydi. Babamın ona dostane tavırlar sergilediğim için havalara uçmayacağını biliyordum ama sonuçta kızı içeri alan da oydu. "Ah, evet, o zaman yemek kalman için iyi bir motivasyon aracı olacaktır." Tekrar kahkaha attım ve bu eğlenceli kızın adını öğrenmeye çalıştım. "Üzgünüm, karanlıkta rozetini okuyamıyorum."

Başını hafifçe sağa sola salladı. Adını hâlâ neden bilmediğimi sorsaydı hangisi daha kulağa daha iyi gelirdi diye merak ettim: Bir yalan; o anda hepsini aklımda tutamayacak kadar çok işim olduğu –ya da gerçek– tüm bu olanlardan dolayı çok gergin olduğumdan her şeyi son ana bıraktığım.

Anında bu soruyu atlattığımı fark ettim.

"Ben America'yım."

"Ah, bu mükemmel," derken kahkaha attım. Adını bile düşününce, seçilebildiğine inanamadım. Bu, o eski ülkenin, üzerine güçlü bir şey inşa ettiğimiz inatçı ve sorunlu toprakların adıydı. Fakat yine de belki babam onu bu nedenle dâhil etmişti: Asiler her ne kadar budala gibi buna tutunsa da geçmişle ilgili hiçbir korkusu ya da endişesi olmadığını göstermek için.

Bence, bu kelimenin melodik bir yanı vardı. "America, tatlım umarım bu kafeste uğruna kavga edebilecek bir şeyler bulursun. Tüm bu olanlardan sonra, senin gerçekten denediğini görmenin nasıl bir şey olacağını yalnızca hayal edebilirim."

Yanma diz çöküp oturmak için banktan kalktım, elini tuttum. Gözlerimin içine değil, parmaklarımıza bakıyordu ve bunun için Tanrıya şükürler olsundu. Baksaydı, onu sonunda gerçekten gördüğümde nasıl yerle bir olduğumu görürdü. Bu-

lutlar tam da doğru anda hareket etti, ay yüzünü tamamıyla aydınlattı. Sanki bile isteye bana karşı çıkması ve kendi gibi olmak konusunda besbelli korkusuz olması yetmiyormuş gibi bir de baş döndürücü derecede güzeldi.

Gür kirpiklerinin altındaki gözleri buz gibi masmaviydi, saçındaki alevleri dengelemek için soğuk bir şeydi. Yanakları yumuşacıktı ve ağlamaktan hafifçe kızarmıştı. Dudakları, yumuşak ve pembeydi, ellerimizi incelerken hafifçe aralanmıştı.

Göğüs kafesimde garip bir titreşim hissettim, sanki bir şöminenin ya da akşamüzeri havasının sıcaklığı gibiydi. Bir anlığına orada kalıp nabzımla oynaştı.

Zihinsel olarak kendimi cezalandırdım. Herhangi bir his beslememe müsaade edilen ilk kız tarafından büyülenmek nasıl da tipik bir davranıştı. Budalacaydı, gerçek olamayacak kadar hızlı gelişmişti ve bu sıcaklığı uzaklaştırdım. Yine de onu yoluna göndermek istemiyordum. Yarışta değerli biri olabileceğini zaman kanıtlayabilirdi. America, kesinlikle kazanmam gereken biriydi ve bu zaman alabilirdi. Fakat o anda başlayacaktım.

"Eğer bu seni mutlu edecekse, bahçeyi tercih ettiğini personelin bilmesini sağlarım. Daha sonrasında, muhafız tarafından itilip kakılmadan geceleri buraya gelebilirsin. Yanında bir muhafız bulunmasını tercih ederim gerçi." Ne kadar sıklıkla saldırıya uğradığımızı ona söyleyip endişelendirmeye hiç gerek yoktu. Yakınlarda bir muhafız olduğu sürece, durumu iyi olacaktı.

"Senden... Senden bir şey isteyeceğimi sanmıyorum." Nazikçe elini geri çekti ve çimenlere baktı.

"Dilediğin gibi olsun." Biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Beni kendinden uzaklaştırması için ona bu kadar korkunç ne yapmıştım? Belki de bu kız, kazanılamayacak biriydi. "Biraz sonra içeri girecek misin?"

"Evet," diye fısıldadı.

"O halde seni düşüncelerinle baş başa bırakacağım. Kapının yanında bir muhafız seni bekliyor olacak." Acele etmesini istemiyordum ama beklenmedik bir saldırının kızlardan birini incitmesinden korkutuyordum, benden cidden tiksinmeye başlayan bu kızın bile.

"Teşekkürler, şey, Majesteleri." Ses tonunda, incinmeye müsait bir şey duydum ve belki de benimle ilgili olmadığını düşündüm. Belki de sadece başına gelen her şeyden dolayı bitap düşmüştü. Bunun için onu nasıl suçlayabilirdim ki? Tekrar reddedilme riskini göze almaya karar verdim.

"Sevgili America, bana bir iyilik yapar mısın?" Elini bir kez daha tuttum ve bana şüpheci bir ifadeyle baktı. Üzerime çevirdiği o gözlerle ilgili bir şey vardı, sanki gözlerimde gerçekleri arıyordu ve ne pahasına olursa olsun bulacaktı.

"Belki."

Ses tonu bana umut verdi ve dişlerimi göstererek güldüm. "Bundan diğerlerine bahsetme. Teknik olarak, yarma kadar tanışmamamız gerekiyor ve kimsenin sinirlenmesini istemiyorum." Hafifçe homurdandım ve anında bu sesi geri çekebilmeyi diledim. Bazen *berbat* bir şekilde kahkaha atıyordum. "Gerçi bana bağırmana romantik bir randevu demezdim ama sence öyle miydi?"

Sonunda America şakalaşır gibi güldü. "Kesinlikle değildi!" Duraksadı ve nefesini verdi. "Söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim." Tebessümüyle yeterince mutlu olmalıydım, bundan sonrasında yürüyüp gitmeliydim. Ama içimdeki bir şey –belki de sürekli başarılı olmam için iteklenerek büyütülmemden dolayı– bir adım daha atmaya yöneltti. Elini dudaklarıma götürdüm ve öptüm. "İyi geceler." Beni cezalandırmaya vakit bulamadan ya da ben, aptalca bir şey yapma fırsatı yakalayamadan uzaklaştım.

Dönüp yüz ifadesini görmek istedim ama iğrenmeyle ilgili bir şey olsaydı, bunu kaldırabileceğimi düşünmüyordum. Babam şu anda düşüncelerimi okuyabilseydi, hiç memnun olmazdı. O andan, olan her şeyden sonra bundan daha sert olmalıydım.

Kapıya vardığımda muhafızlara döndüm. "Kendi başına kalmaya ihtiyacı var. Eğer yarım saat içinde dönmezse, *nazikçe* içeri girmesini belirtin." İkisinin de gözlerine bakıp durumu anladıklarından emin oldum. "Ayrıca, bundan kimseye bahsetmemeniz de bittabi icap ediyor. Anlaşıldı mı?"

Başlarıyla onayladılar ve ben de ana merdivene yöneldim. Yürürken bir muhafızın fısıldadığını duydum, "*Bittabi icap* ne?"

Gözlerimi devirdim ve merdivenden çıkmaya devam ettim. Üçüncü kata vardığımda resmen odama koştum. Bahçeye bakan devasa bir balkonum vardı. Dışarı çıkıp onu izlediğimi belli etmeyecektim ama pencereye gidip perdeyi çektim.

Belki on dakika kadar durdu, her geçen dakika daha da sakin görünüyordu. Yüzünü silip gece elbisesini silkelemesini ve içeri girmesini izledim. İkinci kata gitmeyi düşündüm, böylece tekrar eskaza karşılaşmış olurduk. Ama bundan daha iyisini düşündüm. Bu gece, üzgündü, muhtemelen kendisi gibi olamazdı. Bir şansım olacaksa da yarına kadar beklemeliydim.

Yarın... Önümde otuz dört diğer kız dizildiğinde. Ah, o kadar beklediğim için embesilin tekiydim. Masama gittim ve kızlarla ilgili dosya yığınını çıkartıp fotoğraflarını inceledim. İsimlerini arkaya yazmak kimin fikriydi bilmiyordum ama hiç yardımı dokunmuyordu. Bir tükenmez kalem kaptım ve isimleri önlerine yazdım. Hannah, Anna... Bunları nasıl aklımda tutabilirdim ki? Jenna, Janelle ve Camille... Cidden? Felaket olacaktı. En azından birkaç tanesini öğrenmem gerekiyordu. Sonrasında, isimleri aklımda tutana kadar rozetlere güvenmek zorunda kalacaktım.

Çünkü bunu yapabilirdim. Bunu gayet iyi yapabilirdim. Yapmam gerekiyordu. Sonunda liderlik edebileceğimi, kararlar alabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Yoksa nasıl birileri bana kral olarak güvenecekti ki? Kralın kendisi bana nasıl güvenecekti?

Öne çıkanlara yoğunlaştım. Celeste... Bu ismi hatırlıyordum. Danışmanlarımdan biri bana onun bir manken olduğunu söylemiş ve bir derginin parlak kâğıdının üzerindeki mayolu fotoğrafını göstermişti. Muhtemelen en seksi adaydı ve bunu ona karşı kullanacak değildim. Lyssa, üzerime atlıyor gibiydi ama iyi bir anlamda değil. Tuttuğunu koparan bir karakteri yoksa yarışa dâhil bile olamazdı. Belki bu biraz sığ bir düşünceydi ama bunu istemem çok kötü bir şey miydi? Ah, Elise. Gözlerinin egzotik çekikliğine bakılırsa, babamın Yeni Asya'lı olduğunu söylediği kızdı. O bölgeden gelen tek kızdı.

America.

Fotoğrafını inceledim. Gülümsemesi kesinlikle ışıltılar saçıyordu.

O anda, onu böyle parıl parıl gülümseten neydi? Ben miydim? O gün benim için hissettiği şey gelip geçmiş miydi? Benimle tanıştığından dolayı pek mutlu olmuş gibi değildi. Ama... Sonunda gülümsemişti.

Ertesi gün, onunla işe en başından başlayacaktım. Ne aradığımdan emin değildim ama bana *doğru* gelen şey o fotoğrafta bana bakıyordu. Belki inadı ya da dürüstlüğüydü ama belki de elinin üstünü kaplayan yumuşak teni ya da kokusuydu... Ama net bir şekilde benden hoşlanmasını istediğimi biliyordum.

Bunu tam olarak nasıl başarabilirdim ki?

6. Bölüm

Mavi kravatı kaldırdım. Hayır. Ten rengi? Hayır. Her gün giyinirken bu kadar zorluk çekecek miydim?

Bu kızlarda iyi bir ilk izlenim bırakmak istiyordum –ve iyi bir ikinci izlenim de– ve görünüşe göre bunun tamamıyla doğru kravatı seçmekle ilgili olduğuna inanmıştım. İç çektim. Bu kızlar, şimdiden beni aptalın tekine dönüştürmüşlerdi.

Annemin tavsiyesini dinleyip kendim olmaya karar verdim, kusurlarımla birlikte. Elime aldığım ilk kravatı seçip giyindim ve saçımı geriye doğru yatırdım.

Kapıdan çıktığımda ebeveynlerimin merdiven başında fısıltıyla konuştuklarını gördüm. Onları rahatsız etmek istemediğimden başka bir yoldan gitmeyi düşündüm ama annem el sallayarak beni çağırdı.

Yanlarına vardığımda kollarımı çekiştirmeye başladı, sonrasında da ceketimi düzeltmek için arkama geçti. "Unutma," dedi, "sinirleri gergin ve şu anda yapılması gereken şey, onları evlerindelermiş gibi hissettirmek."

Babam hızla, "Bir prens gibi davran," diye belirtti. "Kim olduğunu unutma."

"Karar vermek için aceleye gerek yok." Annem, kravatıma dokundu. "Hoş bir kravat."

"Fakat istemediğin kişileri etrafında tutma. Ne kadar çabuk gerçek adaylara ulaşırsak, o kadar iyi."

"Nazik ol."

"Kendine güven."

"Sadece konuş."

Babam iç çekti. "Bu, bir şaka değil. Bunu unutma."

Annem, beni kolunun uzanabileceği bir mesafede tuttu. "Harika olacaksın." Bana iyice sarılmak için çekti ve ben her şeyi tekrar düzeltmek için geri çekildim.

Babam, "Pekâlâ oğlum. İlerle," derken merdiveni gösterdi. "Biz, yemek salonunda bekliyor olacağız."

Başımın döndüğünü hissettim. "Aa, evet. Teşekkür ederim."

Nefes almak için bir an duraksadım. Yardım etmeye çalıştıklarını biliyordum ama yatıştırdığım sinirlerimi germeyi başarmışlardı. Bunun sadece bir merhaba demekten ibaret olduğunu, bu işin yürümesini kızların da benim kadar çok istediğini kendime hatırlattım.

Ve sonrasında America ile tekrar konuşabileceğimi hatırladım. En azından, bu eğlenceli olmalıydı. Aklımda bu varken merdivenden aşağı ilk kata hızla indim ve Büyük Oda'ya yöneldim. Derin bir nefes daha alıp kapıyı açmadan önce tıklattım.

Orada, muhafızların ötesinde kızların oluşturduğu grup bekliyordu. Kameraların flaşları patladı, hem onların hem benim tepkimi yakaladı. Umutlu yüzlere gülümsedim, kendimi daha rahat hissediyordum, çünkü hepsi burada olmaktan çok memnun görünüyorlardı.

"Majesteleri." Döndüm ve Silvia'nın eğilerek selam verdikten sonra doğrulduğunu gördüm. Burada olacağını, onlara tıpkı daha küçükken bana yaptığı gibi protokolü öğreteceğini neredeyse unutmuştum.

"Merhaba Silvia. Senin için de uygunsa, kendimi bu genç

kadınlara takdim etmek isterim." Nefes nefese, "Tabii ki," dedi, tekrar eğildi. Bazen çok dramatik olabiliyordu.

Saçının alevini ararken yüzleri inceledim. Odadaki neredeyse her bilekten, kulaktan ve boyundan yayılan parıltıların arasında bu, biraz sürdü. Sonunda onu buldum, sona doğru birkaç sıra ötedeydi, diğerlerinden daha farklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Gülümsedim ama gülümseyerek karşılık vermek yerine kafası karışmış gibi göründü.

"Leydiler, eğer sizin için de uygunsa," diye başladım, "tanışmak için teker teker sizleri çağıracağım. Yemek için benim kadar istekli olduğunuza eminim. Yani, çok fazla vaktinizi almayacağım. Eğer isimlerinizi öğrenmekte güçlük yaşarsam, beni affedin, oldukça kalabalıksınız."

Kızlardan bazıları kıkır kıkır güldü ve ben de onları isimleriyle sandığımdan daha iyi eşleştirebildiğimi fark ettiğime sevindim. En ön köşedeki genç leydinin yanına gittim ve elimi uzattım. Hevesle elimi tuttu ve sırf bu amaç için yerleştirildiğini bildiğim kanepelerden birine gittik.

Üzücü bir şekilde, Lyssa, fotoğrafında olduğundan daha ilgi çekici değildi. Yine de ilgimi hak ediyordu, yani yine de konuştuk.

"İyi sabahlar Lyssa."

"İyi sabahlar Majesteleri." Öyle kocaman bir gülücük gönderdi ki bunu yaparken canı acımış olmalıydı. "Sarayı nasıl buldun?"

"Güzel. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Gerçekten burası güzel. Tanrım, bunu zaten söyledim, değil mi?"

Gülümseyerek cevap verdim. "Gayet normal. Böyle memnun olmana sevindim. Evde ne yapıyorsun?"

"Ben, Beşim. Tüm ailem sadece heykeltıraşlık yapıyor. Burada bazı inanılmaz eserler var. Gerçekten güzel."

İlgilenmiş gibi görünmeye çalıştım ama beni hiç çekmemişti. Yine de iyi bir sebep olmadan birinin kalmasına izin versem ne olurdu ki?

"Teşekkür ederim. Aa, kaç kardeşin var?"

Birkaç dakikalık sohbetten sonra ki o arada on iki kez güzel kelimesini kullanmıştı, bu kız hakkında başka hiçbir şey bilmek istemediğimi biliyordum.

Benim için devam etme vakti gelmişti ama ikimiz için hiçbir şans olmadığını bile bile onu burada tutmanın acımasızlık olacağını biliyordum. Artık o anda ve orada elemeler yapmaya başlamaya karar verdim. Kızların açısından daha iyi olacaktı ve belki babamı da etkileyecekti. Sonuçta, hayatımda bazı gerçek kararlar vermemi istediğini söylemişti.

"Lyssa, vaktini ayırdığın için sana çok teşekkür ederim. Herkesle işim bittikten sonra seninle konuşabilmem için biraz daha kalabilir misin?"

Kızardı. "Kesinlikle."

Ayağa kalktık ve bu isteğimi farklı bir anlama yorduğunu bilerek kendimi berbat hissettim. "Lütfen diğer leydiyi buraya gönderir misin?"

Başıyla onayladı ve eğilerek selam verdikten sonra sırada yanında duran kıza gitti ki onun anında Celeste Newsome olduğunu fark ettim. O yüzü unutmak için cidden mal bir adam olmak lazımdı.

"İyi sabahlar Leydi Celeste."

"İyi sabahlar Majesteleri," derken eğilerek selam verdi. Sesi, şeker gibiydi ve anında buradaki birçok kızın beni çekeceğini fark ettim. Belki de hiçbirini sevememek yönündeki endişem, gerçek sorun değildi. Belki de hepsine vurulacak ve asla seçim yapamayacaktım. Karşıma oturması için ona işaret verdim. "Mankenlik yapıyormuşsun."

Işıldayarak, "Yapıyorum," diye cevap verdi, şimdiden hakkında bunu bildiğim için havalara uçmuştu. "Özellikle tekstil alanında. Bu konuda fiziğimin iyi olduğunu söylerler."

Tabii ki bu kelimelerle söylenilen fiziğe bakmaya zorlanmıştım ve ne kadar çarpıcı olduğu inkâr edilemezdi.

"İşinden keyif alıyor musun?"

"Ah, evet. Fotoğrafçılığın zarif bir şeyin kısacık bir anını yakalayıvermesi muhteşem."

Yüzüm aydınlandı. "Kesinlikle. Bilmiyorum farkında mısın ama ben de fotoğrafçılığa çok meraklıyım."

"Gerçekten mi? Bir ara çekim yapmalıyız."

"Harika olur." Ah! Bu, düşündüğümden daha da iyi gidiyordu. On dakika içinde kesinlikle hayır dediğim birini ayıkladım ve ortak ilgi alanımız olan birini buldum.

Muhtemelen Celeste ile bir saat daha devam edebilirdim ama bir şeyler yiyeceksek cidden acele etmem gerekiyordu.

"Tatlım, kısa keseceğim için çok üzgünüm ama bu sabah herkesle tanışmam lazım," diyerek özür diledim.

"Tabii ki." Ayağa kalktı. "Sohbetimizi tamamlamayı iple çekiyorum. Umarım yakında olur."

Bana bakış tarzı... Bunu adlandıracak doğru kelimeleri bilmiyordum. Yüzümün kızarmasına neden oldu ve başımı hafifçe eğerek sakladım. Sıradaki kıza odaklanabilmem için birkaç defa derin nefes almam gerekti.

Bariel, Emmica, Tiny ve diğer birkaç kişi gelip geçti. O ana kadar, çoğunluğu hoş ve ölçülü kimselerdi. Fakat ben, bundan çok daha fazlasını umuyordum.

Gerçekten ilginç bir şey olana kadar beş kızın sıradan geçmesi gerekti. Yanıma doğru gelen zayıf esmeri selamlamak için öne bir adım attığımda elini uzattı. "Selam, ben Kriss."

Açık avcuna baktım ve geri çekmeden önce sıkmaya hazır-

landım. "Ah, lanet! Eğilerek selam vermek istemiştim!" Öyle de yaptı, ayağa kalkarken başını sağa sola salladı.

Kahkaha attım.

"Çok aptal hissediyorum. İlk yaptığım şeydi ve tamamen yanlış yaptım." Fakat gülümseyerek geçiştirdi ve bu, aslında bir nevi büyüleyiciydi.

"Endişelenme tatlım," dedim, oturmasını işaret ettim. "Çok daha beterleri oldu."

"Gerçekten mi?" diye fısıldadı, haber karşısında heyecanlanmıştı.

"Detaylara girmeyeceğim ama evet. En azından, kibar olmaya çalışıyordun."

Gözleri büyüdü ve bana karşı kimin kaba davrandığını merak ederek kızlara şöyle bir baktı. Daha dün gece biri bana sığ dediğinden ve bir sır olduğundan, sır saklamayı tercih ettiğime memnundum.

"Ee, Kriss, bana ailenden bahset," diyerek başladım.

Omuz silkti. "Tipik bir aile sanırım. Annem ve babamla yaşıyorum ve ikisi de profesör. Sanırım ben de ders vermek isterim, gerçi yazarlıkla da yüzeysel olarak ilgileniyorum. Tek çocuğum ve sonunda bunu kabullenmeye başladım. Aileme senelerce bir kardeş için yalvardım. Asla boyun eğmediler."

Gülümsedim. Yalnız olmak zordu.

"Eminim ki tüm sevgilerini sana yoğunlaştırmak istedikleri içindir."

Kıkır kıkır güldü. "Ebeveynlerin sana böyle mi söylediler?"

Donup kaldım. Şu ana kadar kimse *benimle* ilgili bir soru sormamıştı.

"Eh, pek sayılmaz. Fakat nasıl hissettiğini anlıyorum," diye karşılık verdim. Önceden çalıştığım sorulara geçmek üzereydim ama benden önce davrandı.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Biraz bunaltıcı," diye ağzımdan kaçırdım, biraz fazla dürüst olmuştum.

"En azından elbise giymen gerekmedi," diye yorum yaptı.

"Ama giymem gerekseydi ne kadar eğlenceli olurdu düşünsene."

Ağzından bir kahkaha çıktı ve ben de yankısını oluşturdum. Kriss'in Celeste'in yanında oturduğunu hayal ettim ve ikisini zıt kutuplar olarak düşündüm. Onda insana iyi gelen bir şey vardı. Birlikte geçirdiğimiz vakti, onun hakkında net bir fikir edinemeden bitirdim, çünkü konuyu sürekli bana çevirip duruyordu ama onun iyi biri olduğunu anlamıştım, kelimeden çıkacak en iyi manayla.

America'ya gelene kadar neredeyse bir saat bitmişti. İlk kızlar ve onun arasında şimdiden diğerlerinden sıyrılan üç adayla tanışmıştım, aralarında Celeste ve Kriss de vardı ki halkın gözünde de favori olacaklarını biliyordum. Fakat ondan hemen önceki kız, Ashley, benim için o kadar yanlış bir seçimdi ki kafamdaki tüm düşünceleri alıp götürmüştü. America ayağa kalkıp yanıma doğru yöneldiğinde aklımdaki tek kişi oydu.

Gözlerinde yaramaz bir şeyler vardı, kasıtlı olsun ya da olmasın. Geçen gece nasıl davrandığını düşündüm ve *ayaklı bir başkaldırı* olduğunu fark ettim.

O yaklaşırken, "America, değil mi?" diye şaka yaptım.

"Evet öyle. Ve senin adını daha önce duyduğumu biliyorum ama hatırlatabilir misin?"

Kahkaha attım ve onu oturmaya davet ettim. Eğilerek fısıldadım, "İyi uyudun mu tatlım?"

Gözleri, ateşle oynadığımı söylüyordu ama dudaklarında bir tebessüm taşıyordu. "Ben *hâlâ* senin tatlın değilim. Sakinleştikten sonra, gayet iyi uyudum. Hizmetçilerimin beni yata-

ğımdan dışarı sürüklemesi gerekti, çok rahattım." Son kısmı, sanki sırmış gibi itiraf etmişti.

"Rahat ettiğine sevindim, t..." Ah, onunla birlikteyken bu huyumdan vazgeçmeliydim. "America'm."

Çabamı takdir ettiğini görebiliyordum. "Teşekkür ederim." Tebessüm yüzünden solup gitti ve düşüncelere daldı, aklındaki kelimelerle oynarken dalgın dalgın dudağını çiğnedi.

"Sana karşı kaba davrandığım için çok üzgünüm," dedi sonunda, görünüşe göre baktığımı fark etmiyordu. "Uyumaya çalışırken, benim için tuhaf bir durum olsa da, bundan dolayı seni suçlamamam gerektiğini fark ettim. Tüm bu işe dâhil olmamın sebebi sen değildin ve tüm bu Seçim olayı senin fikrin bile değildi." *Birinin fark ettiğine memnun oldum.* "Ve daha sonra, kendimi berbat hissettiğimde, bana kibar davranmaktan başka bir şey yapmadın ve ben de, eh, korkunçtum." Kendi kendine başını salladı ve kalbimin biraz daha hızlı attığını fark ettim. "Beni dün gece dışarı atabilirdin ama atmadın," diye sonuca bağladı. "Teşekkür ederim."

Minnetinden etkilenmiştim, çünkü samimiyetsiz davranmadığını şimdiden biliyordum. Bu da beni, ilerleyebileceksek açmam gereken bir konuya getirdi. Daha da yaklaştım, dirseklerimi dizime koydum, diğerleriyle olduğumdan daha rahat ve daha içten davranıyordum şimdiden.

"America, şu ana kadar bana karşı hep açık sözlü oldun. Bu benim derinden hayranlık duyduğum bir meziyet ve benim için, tek bir soruya cevap verme nezaketini göstermeni isteyeceğim senden."

Tereddüt ederek başıyla onayladı.

"Bir hata sonucu burada olduğunu söylüyorsun, yani burada olmak istemediğini varsayıyorum. Bana karşı herhangi bir tür... Sevgi duyabilmen mümkün mü?"

Ben cevabını beklerken sanki saatler boyunca elbisesinin kıvrımlarıyla oynamıştı ve ben orada oturmuş kendimi, sırf fazla hevesli gözükmüş olmamak için böyle davrandığına ikna ediyordum.

"Çok kibarsınız, Majesteleri." *Evet.* "Çekici." *Evet!* "Ve düşüncelisiniz de." *EVET!* Dişlerimi gösterek gülüyor, eminim ki budalanın teki gibi görünüyordum, dün geceden sonra bende pozitif bir şeyler görebilmesine çok memnun olmuştum.

Devam ederken sesi kısıktı. "Fakat gayet geçerli nedenlere dayanarak, duyabileceğimi sanmıyorum." Hayatımda ilk defa, babamın bana kendimi toparlamam konusunda iyi bir eğitim verdiğine şükrettim. Onu sorgularken kulağa gayet makul geliyordum.

"Açıklayabilir misin?"

Tekrar tereddüt etti. "Ben... Korkarım ki kalbim başka bir yerde."

Ve sonrasında gözlerinde gözyaşları belirdi.

"Ah, lütfen ağlama!" Kısık sesle yalvardım. "Kadınlar ağlayınca ne yapacağımı asla bilemiyorum!"

Kusuruma karşılık kahkaha attı ve gözlerinin kenarlarını sildi. Onu böyle tasasız ve içten görmek beni mutlu etti. Tabii ki onu bekleyen biri vardı. Bu kadar sahici bir kız, çok zeki bir genç adam tarafından hızla kapılmış olmalıydı. Kendini burada nasıl bulduğunu aklım almıyordu ama bu gerçekten endişe ettiğim bir şey değildi.

Tek bildiğim, onu yüzünde bir tebessümle bırakmaktı.

"Bugün seni evdeki aşkına göndermemi ister misin?" diye önerdim.

Bana daha çok yüzünü ekşitiyormuş gibi görünen bir tebessüm gönderdi. "Sorun da bu... Eve gitmek istemiyorum."

"Gerçekten mi?" Arkama yaslandım, bana bakıp tekrar kah-

kaha attığında elimi saçımda gezdirdim. Beni istemediyse, onu da istemediyse, ne *cehennem azabını* istiyordu?

"Tamamıyla dürüst olabilir miyim?"

Her anlamda. Başımla onayladım.

"Burada olmam gerekiyor. Ailemin burada olmama ihtiyacı var. Sadece bir haftalığına bile burada kalmama izin verebilirseniz, bu onlar için kutsanma gibi olacaktır."

Yani, taç için savaşmıyordu ama hâlâ istediği bir şey vardı. "Paraya ihtiyacın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet." En azından, bundan utanacak seviyedeydi. "Ve bazı... Bazı insanlar var" derken yüzünde belli bir ifade vardı, "onları şu anda görmeye dayanamam."

Anlayabilmem için bir saniye geçmesi gerekti. Artık birlikte değillerdi. Hâlâ onu önemsiyordu ama ona ait değildi. Zor durumu kavrayıp başımla onayladım. Kendi dünyamdaki baskıdan bir haftalığına uzaklaşabilecek olsaydım, bunu yapardım.

"Eğer kalmama, kısa süreliğine bile olsa izin verirsen, karşılığını vermek isterim."

İşte şimdi bu ilginçti. "Karşılık mı?" Ne önerebilirdi ki?

Dudağını ısırdı. "Eğer kalmama izin verirsen..." İç çekti. "Pekâlâ, yani, kendine bir bak. Sen prenssin. Tüm gün, ülkeyi yönetmek ve benzeri şeylerle meşgulsün ve otuz beş, eh, otuz dört kızdan geriye bir tane kalana kadar eleme yapacak zamanı bulman bekleniyor... Çok fazla şey isteniyor, sence de öyle değil mi?"

Kulağa şaka gibi gelse de gerçek, endişelerimin kaynağını düpedüz deştiğiydi. Sözlerini başımla onayladım.

"Yanında içeriden biri olsaydı, senin için daha iyi olmaz mıydı? Sana yardım edecek biri? İşte, bilirsin, bir arkadaş gibi?"

"Bir arkadaş mı?"

"Evet. Kalmama izin verirsen, sana yardım edeceğim. Arkadaşın olacağım." Kelimeler karşısında gülümsedi. "Beni ikna

etmeyi kafana takmayacaksın. Zaten sana karşı hislerim olmadığını biliyorsun. Ama benimle istediğin zaman konuşabilirsin ve yardım etmeye çalışırım. Dün gece bir sırdaş aradığını söyledin. Eh, iyi bir tane bulana dek o insan ben olacağım. Eğer istersen."

Eğer istersem... Görünüşe göre bu, bir seçenek değildi ama en azından, bu kıza yardım edebilirdim. Belki arkadaşlığının tadını bir süre daha çıkartabilirdim. Tabii ki kızlardan birini böyle bir niyetle kullandığımı bilse babam küplere binerdi... Ki bu, fikrin daha fazla, çok daha fazla hoşuma gitmesine neden oldu.

"Bu odadaki neredeyse tüm kadınlarla tanıştım ve daha iyi arkadaş olabilecek birini düşünemiyorum. Kalmana izin vermekten memnun olurum."

Vücudundaki gerginliğin eriyip gitmesini izledim. İlgisini kazanamayacak olsam da denemeye niyetlenmekten kendimi alamıyordum.

Dalga geçer gibi, "Sence, sana hâlâ 'tatlım' diyebilir miyim?" diye sordum.

Fısıltıyla cevap verdi, "Hiç şansın yok." Bunu kast ettiyse de etmediyse de kulağa meydan okuma gibi gelmişti.

"Denemeye devam edeceğim. Vazgeçmek doğamda yok."

Bana surat yaptı, sanki bıkmış usanmış gibiydi ama ciddi değildi. "Hepsine bu şekilde mi seslendin?" diye sordu, başını kızlara doğru salladı.

Şakasına kendimi beğenmiş gibi bir ifadeyle, "Evet, hepsi de bundan hoşlanmış gibiydiler," diye cevap verdim.

Konuştuğunda gülümsemesindeki meydan okuyan hava hâlâ yerli yerindeydi. "İşte tam da bu sebeple ben hoşlanmıyorum."

Konuşmamızı bitirerek ayağa kalktı ve tekrar beni eğlendirdi. Hiçbiri birlikte geçirdiğimiz vakti kısa kesmeye hevesli değildi. Ona kısaca başımla selam verdim; gayet kaba bir şekilde eğilerek karşılık verdi ve yürüyüp gitti.

America'yı düşünüp onu diğer kızlarla kıyaslarken kendi kendime gülümsedim. Güzeldi, biraz sert hatları olsa da. Alışılageldik bir güzellik değildi bu ve tek diyebileceğim, güzelliğinin farkında olmadığıydı. Onda bir tür... Kraliyet ailesine has bir hava vardı, gerçi bu asil gururundan kaynaklanıyordu. Ve tabii ki beni hiç arzulamıyordu. Yine de onun peşinden koşma isteğimden kurtulamadım.

Ve böylece Seçim, benim yararıma ilk oyununu sergilemişti: Eğer onu burada tutabilirsem, en azından deneme şansım olacaktı.

"Alternatif Son" İçin
Okumaya Devam Edin.

www.webcanavari.net / Orppersephone

7. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

"Eğer kalmanızı istersem, lütfen oturduğunuz yerde kalın. Eğer istemezsem, lütfen Silvia ile birlikte yemek odasına ilerleyin. Kısa süre içinde size katılacağım."

Kızların birbirlerine bakmalarını izledim, bazılarının aklı karışmış gibiydi bazıları ise havalıydı. Doğru kararları verdiğim konusunda kendime güveniyordum ve artık iş, onlara yol vermeye gelmişti. Zar zor temas kurabildiğimizden bu da yeterince kolay olmalıydı. Kendilerini nasıl bağlanmış hissedebilirlerdi ki?

Sekiz leydi hariç oda boşalmıştı, hepsi önümde dururken gülümsüyorlardı.

Onlara gözümü dikerek karşılık verdim ve aniden, keşke onları sıraya dizmeden önce bir tür konuşma hazırlasaydım diye düşündüm.

"Fazladan birkaç dakika daha kaldığınız için teşekkür ederim," dedim, sonrasında bocaladım. "Aa, size şey için teşekkür etmek... Şey... Saraya geldiğiniz ve bana sizinle tanışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum."

Çoğu kıkır kıkır güldü ya da gözlerini yere çevirdi. Clarissa, saçını savurdu.

"Söylediğim için üzgünüm ama bence, bu iş yürümeyecek. Ah, şimdi gidebilirsiniz?" Cümlenin sonu bir ifadeden çok soru gibi çıkmıştı ve babam burada buna tanık olmadığı için minnettardım.

Bir kız –Ashley sanırım– anında ağlamaya başladı ve ben de gerildim.

Yanındaki bir kız, "Saçımı boyadım diye mi?" dedi.

"Ha?"

Hannah, "Beş olduğum için, değil mi?" diye sordu.

"Öyle misin?"

Clarissa, koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu. "Daha iyi olabilirim, yemin ederim ki!"

"Ne?"

Şükür ki bir muhafız onu benden uzaklaştırdı ve odasına götürdü. Orada öylece dikilip kaldım, gidişini izledim, duygu selinden dolayı tamamıyla afallamıştım. Leydi olmaları gerekiyordu. Neler oluyordu böyle?

Kızlardan biri, "Ama neden?" diye sordu, öyle tatlı dedi ki resmen fiziksel acı çektim. Yine Daphne'yi yaşıyordum.

Kimin söylediğini kaçırdım ama döndüğümde hepsinin reddedilmeye has ifadeler taşıdığını gördüm, umutları sönmüş gibiydi. Sadece yirmi dakika önce tanışmıştık. Bu, nasıl mümkün olabilirdi ki?

"Üzgünüm," dedim, gerçekten kendimi kötü hissediyordum. "Sadece hiçbir şey hissetmedim."

Mia, öne çıktı, yüzü ağlamak üzere olduğunu belli ediyordu. Bir yanım, iradesine hayran kaldı. "Bizim nasıl hissettiğimize ne olacak? Hiç önemi yok mu?"

Başını kaldırdı, kahverengi gözleri bir cevap talebinde bulunuyordu.

"Tabii ki var..." *Belki de boyun eğmeliyim.* İlk günden kimseyi

elemek *zorunda* değildim. Fakat bu ortaya ne türden bir ilişki çıkartırdı? Bir karar veriyordum, acelecisin diyordu ve ben pes mi ediyordum yani?

Hayır. Bu, benim seçimimdi. Devam etmek zorundaydım.

"Size acı çektirdiğim için çok üzgünüm ama otuz beş tane yetenekli, büyüleyici, güzel kadının arasından eleme yapıp evleneceğim bir kişiye indirgemek epey zorlayıcı." Dürüstçe, alçak gönüllü bir şekilde konuştum. "İçimden geleni yapmalıyım. Bu, sizin olduğu kadar benim de mutluluğum için. Umuyorum ki birlikte geçirdiğimiz kısa süreyi, arkadaşça bitiririz."

Konuşmamdan etkilenmeyen Mia, yanımdan geçip kapılara gitmeden önce bana buz gibi bir bakış attı. Neredeyse tüm kızlar da onu takip etti; görünüşe göre iyi bir şekilde ayrılmayacaktık.

En çok üzülmüş gibi görünen Ashley, yanıma geldi ve sessizce bana sarıldı. Garip bir şekilde kollarımı etrafına doladım, o da kollarımı bir şekilde sabitledi.

"Bu kadar kısa sürede bittiğine inanamıyorum. Gerçekten bir şansım olduğunu düşünmüştüm." Kelimeleri, şaşkınlık belirten bir monotonlukta çıkıyordu. Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Üzgünüm," diye tekrarladım.

Geri çekildi, gözlerini sildi ve kendini toparlar toparlamaz bana leydilere yaraşır bir şekilde eğilerek selam verdi. "İyi şanslar Majesteleri."

Başını kaldırdı ve yürüyüp gitti.

O kapıya varmadan, "Ashley," diye seslendim.

Durdu, umut doluydu.

Hayır. Yapamazdım. Sert olmam gerekiyordu.

"Sana da iyi şanslar."

Bana gülümsedi ve çıkıp gitti.

Bir anlık bir sessizlikten sonra odadaki muhafızlara baktım. "Gidebilirsiniz," diye emrettim, bir anlık mahremiyete hasret-tim. Kızlarla görüştüğüm kanepeye gittim ve başımı ellerimin arasına aldım.

Zaten sadece bir tanesiyle evlenebilirsin. Olması gerekiyordu. Belki acele etmişsin gibi göründü ama öyle değildi. İhtiyatlıydı. İhtiyatlı olman gerekiyor.

Kendimden şüphe etmeden duramadım. Ashley, sonunda çok tatlıydı. Şimdiden bir hata mı yapmıştım? Fakat önümde oturduğunda hiçbir şey hissetmemiştim, bağlantı kurduğumuza dair en ufak bir ipucu bile.

Nefes aldım ve kendimi toparladım. Olan olmuştu. İlerleme vaktiydi. O anda yoğunlaşmam gereken yirmi yedi kız daha vardı.

Yüzüme bir gülücük yerleştirip geniş koridordan geçerek herkesin hâlihazırda yemeye başladığı yemek salonuna gittim. Bazı sandalyelerin geri çekildiğini fark ettim.

"Lütfen ayağa kalkmayın leydiler. Kahvaltınızın tadını çı-kartın." *Yanlış bir şey yok. Her şey mükemmel.*

Annemi yanağından öptüm ve oturmadan önce babamın sırtına vurdum, halkın bizden beklediği aile portresini oluş-turmak istedim.

Justin, kahvemi doldururken, "Birkaç tanesi şimdiden gitti mi Majesteleri?" diye sordu.

"Bilirsin, bir keresinde çok eşli insanlarla ilgili bir kitap okumuştum. Birçok eşi olan bir adam. Çılgınlık. Az önce se-kiz tane çok mutsuz kadınla aynı odadaydım ve neden böyle bir evliliği isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu." Ses tonum neşeliydi ama ifadem durgundu.

Justin, kahkaha attı. "Sadece bir taneye ihtiyacınız olması, iyi bir şey efendim."

"Kesinlikle." Justin'in lafını düşünerek sade kahvemi içtim.

Sadece bir tanesine ihtiyacım vardı. Şimdi, onu nasıl bulacaktım?

Lokmasını kesmekle uğraşan babam, "Kaç tanesi gitti?" diye sordu.

"Sekiz."

Başıyla onayladı. "İyi bir başlangıç."

Tüm endişelerim bir yana, bir de bu vardı.

Bir plan yapmaya çalışarak nefesimi verdim. Bu kızları tek tek tanımalıydım. Odayı tararken yirmi yedi kızla yakınlaşmam için gerekecek zamanı ve enerjiyi düşününce yutkundum.

Seçilmişlerden bazıları dolanan gözlerimi gördüler ve bakışlarım üzerlerinden geçerken gülümsediler. Burada çok fazla güzel kadın vardı. Bu kızlardan bazılarının daha önce birileriyle çıktıklarını hissettim ve belki de budalacaydı ama gözüm korktu.

Ve sonrasında bir de America vardı, ağzı çilekli tart ile doluydu, gözleri sanki cennetteymiş gibi etrafta dönüyordu. Kahkahamı bastırdım ve aniden bir planım oldu.

Kibarca, "Leydi America?" diye seslendim, çiğnemeyi kesip kocaman gözleriyle bana bakmak için dönerken neredeyse tekrar kahkahayı patlatacaktım.

Elleriyle ağzını kapatıp hızla lokmasını bitirdi. "Evet, Majesteleri?"

"Yiyeceklerinin keyfini çıkartıyor musun?" Zihni burada kalmasının temel nedeninin bu olduğunu itiraf ettiği geceye dönmüş müdür diye merak ettim. Bir oda dolusu insanın önünde sadece bir kişinin anladığı bir şaka yapmanın ferahlatıcı bir yanı vardı.

Belki de gözlerindeki yaramaz ışığı hayal etmiştim.

"Muhteşem, Majesteleri. Bu çilekli tart... Eh, tatlıları benden

daha çok seven bir kız kardeşim var. Bence, bunun tadına baksaydı ağlardı. Bu mükemmel."

Konuyu ilerletebilmek için bir an duraksamam gerekince bir lokma yedim. "Gerçekten ağlayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordum.

America'nın güzel yüzü, düşünceyle gerildi. "Evet, aslında, öyle düşünüyorum. Duyguları söz konusu olduğunda, pek seçici davranmaz."

Hızla, "Bunun için ortaya paranı koyar mıydın?" dedim.

Gülümseyerek, "Bahis oynayacak param olsaydı, kesinlikle koyardım," diye cevap verdi.

Mükemmel. "Neyine bahse girmek istersin? Anlaşma yapma konusunda çok iyi gibisin."

Babam, gözlerini bana dikti. Bu şaka, o kadar da iyi gizlenmemişti.

"Eh, ne istiyorsunuz?" diye sordu.

Yürütebileceğim gerçek bir ilk buluşma. İmkânsız olduğunu söylediği için etkilemeye çalışmam gerekmediği biriyle geçirilecek bir gece. Tüm kızların benden nefret etmesini sağlamadan bu şeyi tekrar yoluna koyabilecek bir yöntem.

Gülümsedim. "Asıl *sen* ne istiyorsun?"

Düşündü. Cidden, her şeyi isteyebilirdi. Gerekirse ona rüşvet vermeye de hazırdım.

Tereddüt ederek, "Eğer ağlarsa," dedi, "bir hafta boyunca pantolon giymek istiyorum."

Odanın geri kalanı kahkaha atarken dudaklarımı sıktım. Babam bile eğleniyordu ya da en azından öyle yapıyordu. Fakat en çok hoşuma giden tüm oda isteği karşısında kıkır kıkır gülerken başını eğmemesi, suratının kızarmaması ya da başka bir şey istemeyi düşünmemesiydi. İstediği şeyi söylüyordu.

Burada büyüleyici bir şeyler vardı.

"Anlaştık. Eğer ağlamazsa, bana yarın öğle vaktinde arazide bir yürüyüş borçlu olacaksın."

Odadan ufak tefek sesler çıktı, aralarında tercihime karşılık iç çeken babamın sesi de vardı. Adayların benden daha çok farkında olması muhtemeldi. O, favori listesinde yer almazdı. Lanet, gerçekten bu listede bile değildi.

America, bir saniyeliğine düşündü ve sonrasında başıyla onayladı. "Çok sıkı pazarlık yapıyorsunuz efendim ama kabul ediyorum."

"Justin? Gidip bir kutu çilekli turta hazırla ve leydinin ailesine gönder. Kız kardeşi tadına bakana kadar birilerinin beklemesini sağla ve eğer gerçekten ağlarsa bize haber ver. Bu konuyu son derece merak ediyorum." Justin, yoluna gitmeden önce hızla başıyla onaylayıp sırıttı. "Birlikte göndermek için bir not yazmalı ve ailene güvende olduğunu söylemelisin. İşin aslı, hepiniz yapmalısınız. Kahvaltıdan sonra, ailelerinize mektup yazın ve biz de bugün ellerine geçmelerini sağlayalım."

Kızlar –kızlarım– neşeyle gülümsediler. Sabah boyunca tüm leydilerle tanışmış, çoğunun ismini doğru söylemiş, birkaç tanesini göndermiş ve ilk buluşmamı ayarlamıştım. Biraz afallamış olsam da bunu başarı olarak görmem gerekiyordu.

Seymour, "Çok uzun sürdüğü için üzgünüm Majesteleri. Kasabadaki bir butiğe gitmemiz gerekmişti," dedi, arkasından pantolonların asılı olduğu askılığı çekiyordu.

"Sorun değil," diye cevap verip masamdaki kâğıtları bir kenara ittirdim. Gün boyunca odamda çalışmaya karar vermiştim. "Neler buldun?"

"Birkaç farklı seçeneğimiz var efendim. Buradaki leydi için bir şeyler bulabileceğinizden eminim."

Tamamen şaşkınlıkla kıyafetlere gözümü diktim. "Ee, ka-

dınlar için hangi pantolonlar iyidir?"

Seymour, başını sağa sola salladı ve gülümsedi. "Endişelenmeyin Majesteleri. Durumu tamamıyla kontrol altına aldım. Bu beyaz olanlar biraz feminen görünecektir ve hizmetçileri üzerine ne giydirse uyumlu olacaktır. Aynısı, bu çift için de geçerli."

Birkaç farklı seçenek sundu ve tekini öbüründen neyin farklı kıldığını anlamaya ve onun hangisini beğeneceğini tahmin etmeye çalıştım.

"Seymour, belki önemi yoktur ama o, bir Beş. Sence bunlarda rahat edebilir mi?"

Kıyafet askılarına baktı. "Buradaysa, efendim, lüks arayışı içinde olması muhtemeldir."

"Fakat lüks arayışı içinde olsaydı, en başta pantolon ister miydi?" diye karşı çıktım.

Başıyla onayladı. "Kot." Askıların ucuna uzanıp bir çift kot pantolon çıkarttı. Hayatımda hiç kot giymemiştim. Özellikle ilgi çekici görünmüyorlardı. "Kazananın bu çift olacağını hissediyorum."

Seçeneklere tekrar baktım. "Evet, bunlarla ilerleyelim ama seçtiğin ilk çifti de araya ekle. Ve en iyisi belki bir çift daha. Bunlar onun üzerine olacak mı?"

Seymour, gülümsedi. "Terziye verir bu akşama kadar hazır ederiz. Genç leydi kazandı mı öyleyse?"

Omuz silktim. "Henüz değil ama kazanırsa ve ona umduğundan daha fazlasını verirsem yine de benimle buluşur diye umuyorum."

Seymour, askılığı koridora geri iterken, "Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalısınız," dedi.

Cevap vermedim ama kapıyı kapattığımda bunu düşündüm. Onda bir şey vardı. Benden hoşlanmaması bile beni çekiyordu ve gülümsememe engel olamadım.

8. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

"Emin misin?" diye sordum.

Kurye, "Kesinlikle," dedi.

"Bir damla bile ağlamadı mı?"

Gülümsedi. "Bir damla bile."

America'nın kapısının önünde duraksadım, kalbimin neden bu kadar hızlı attığından emin değildim. Bana karşı hiçbir his beslemiyordu; bunu gayet açıkça ortaya koymuştu. Ve ilk olarak onu seçmemin temel nedeni de buydu. Bu, kolay bir randevu olacaktı.

Kapıyı bir hizmetçinin açmasını bekliyordum ama hızla açıldığında ardında America duruyor, dalgacı gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Görüntüyü bozmamak adına, lütfen koluma girer misin?" diye sorup ona kolumu sundum. İç çekti ve kolumu tutup yanımda koridordan aşağı indi.

Şikâyet etmeye başlayacağını, gerçekten kazanmış olması gerektiğini söyleyeceğini bekliyordum ama sessizdi. Üzgün müydü? Benimle gerçekten çıkmak istemiyor muydu?

"Ağlamadığı için üzgünüm," diye konuşmayı başlattım.

"Hayır, değilsin," derken dalga geçiyordu. Böylelikle durumunun iyi olduğunu öğrendim. Belki bir şekilde dikkati dağılıyordu ama şakalaşmak, bizim ortak dilimiz gibiydi. Yolumuzu bulabilirsek, durumumuz iyi olacaktı.

"Daha önce hiç kumar oynamamıştım. Kazanmak hoş."

Hızla, "Acemi şansı," diye lafı yapıştırdı.

"Belki," diye kabullendim. "Bir dahaki sefere onu güldürmeye çalışırız."

Gözleri düşüncelere daldığında tavana çevrildi ve aklının nerede olduğunu tahmin edebiliyordum. "Ailen nasıldır?"

Surat ifadesini değiştirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne duyduysan onu. Ailen benimkisinden çok farklı olmalı." Kardeşleri vardı, evi küçüktü... İnsanlar hamur işi için ağlıyordu. Ailesinin hayatının nasıl olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Aynen öyle. Bir kere, kimse kahvaltıda taç takmaz." Kahkaha attı, melodik bir sesti, tam bir Beşe uygundu.

"Singer evinde daha çok akşam yemeklerinde olan bir şey midir?"

"Tabii ki."

Kahkaha atmadan duramadım. Hazırcevaplığından hoşlanmıştım. Ortaya çıkmasına müsaade ettiğinde, biraz benimkisine benziyordu. Ve bu, iki farklı dünyada yetişmiş insan, sonunda şaşırtıcı bir şekilde aynı olabilir mi diye merak etmeme neden oldu.

"Eh, ben beş çocuklu bir ailede ortancayım."

"Beş!" Tanrı aşkına, çok gürültülü olmalılar.

"Evet, beş," dedi, şaşkınlığıma şaşırmıştı. "Oradaki ailelerin çoğunun dolu çocuğu vardır. Ben de çok çocuk sahibi olmak isterdim."

"Ah, cidden mi?" Bir başka benzerlik daha, hem de çok kişisel bir benzerlik.

Çekingen bir şekilde *evet* demesi, onun için de özel bir detay olduğunu anlamamı sağladı. Belki de garip gelmemesi lazımdı ama bir şansım olması gereken, yine de olmadığını bildiğim biriyle gelecekteki ailem hakkında fikir alışverişi yapmak tuhaftı.

"Neyse," diye devam etti. "En büyük ablam, Kenna bir Dört ile evlendi. Şimdi bir fabrikada çalışıyor. Annem, en azından bir Dört ile evlenmemi istiyor." *Bir'de bir sorun mu var ki?* "Ama ben şarkı söylemeyi bırakmak istemiyorum. Şarkı söylemeyi çok seviyorum." *Ah, şimdi aklıma yattı. Evde bekleyen adam muhteşem bir Beş olmalı.*

"Fakat sanırım artık bir Üçüm," diye devam etti, kulağa üzgün geliyordu. "Bu gerçekten tuhaf. Eğer başarabilirsem, müzikle uğraşmak istiyorum. Kota diğer kardeşim. Sanatçıdır. Bu günlerde onu pek görmüyoruz. Beni uğurlamaya geldi ama hepsi bu."

Ses tonunda hüznü ya da pişmanlığı çağrıştıran bir şey vardı ama bunu soramayacağım kadar hızla devam etti.

"Sıramaya göre daha sonra da ben varım," derken neredeyse merdivene gelmiştik.

Gözlerim parıldadı. "America Singer, benim en yakın arkadaşım."

Oyuncu bir edayla gözlerini devirdi, içlerinde mavi ton ışıkta parladı. "Bu doğru."

Bu sözünde garip bir rahatlık vardı.

"Benden sonra, May geliyor. Beni satıp, ağlamayan. Dürüst olmak gerekirse, şok oldum, ağlamadığına inanamıyorum! Fakat evet, o da bir ressam. Ben... ona tapıyorum.

Ve daha sonra da Gerad. Ailemizin bebeği; yedi yaşında. Henüz resme mi müziğe mi yöneleceğini keşfedemedi. Çoğunlukla top oynuyor ve böcekleri inceliyor, sorun yok ama bu şekilde geçimini sağlayamaz. Daha fazla deney yapabilmesini

sağlamaya çalışıyoruz. Neyse, işte herkes böyle."

Hâlâ onun tam bir resmini çizmeye çalışırken, "Peki ya ebeveynlerin?" diye sordum.

"Peki ya senin ebeveynlerin?" diye atağa geçti.

"Ebeveynlerimi biliyorsun."

Koluma asılarak, "Hayır, bilmiyorum. Halk önündeki imajlarını biliyorum. Gerçekte nasıllar?" diye yalvarır gibi sordu. Çocuksu da olsa beni gülümsetmişti.

Fakat dikkatim dağılmıştı. Ona ebeveynlerim hakkında ne söyleyebilirdim ki?

Korkarım ki annem hasta. Çok başı ağrıyor ve yorgun görünüyor. Yetiştirilme tarzından dolayı mı yoksa sonradan mı bir şey oldu bilmiyorum. En azından bir kardeşim olması gerektiğinden eminim ve bundan dolayı mı yoksa değil mi bilmiyorum. Babam... Bazen babam...

Bahçeye adım attık ve kameralar bekliyordu. Anında gardımı aldığımı hissettim. Onların bunun için burada olmasını istemiyordum. Kendimle ya da onunla ilgili gerçeklere ne kadar dalacağımızı bilmiyordum ama seyirci önünde olmayacağını biliyordum. Ekibi el sallayarak gönderdikten sonra America'ya baktım ve tekrar benden uzaklaştığını fark ettim.

"İyi misin? Gergin gözüküyorsun,"

Omuz silkti. "Senin ağlayan kadınlar karşısında kafan karışıyor, benim ise prenslerle yürüyüşe çıktığımda."

Budalaca güldüm. "Benim neyim kafa karıştırıcı?"

"Karakterin. Niyetin. Bu küçük gezintiden ne bekleyeceğimi bilemiyorum."

Bu kadar gizemli miydim? Belki de öyleydim. Gülümseme ve yarı-gerçekleri söyleme konusunda uzmanlaşmıştım. Fakat kesinlikle göze öyle gözükmeyi istemiyordum.

Duraksadım ve ona döndüm. "Sanırım şimdiye kadar be-

nim lafı dolandıran bir adam olmadığımı anlamışsındır. Senden ne istediğimi açıkça söyleyeceğim." *Birini tanımak istiyorum. Birini gerçekten tanımak istiyorum. Ve sanırım, senin o kişi olmanı istiyorum, gitsen bile.*

Öne adım attım ve aniden kıvrandırıcı bir acıyla durduruldum. Bağırıp iki büklüm oldum ve geriledim. O birkaç adım, kesinlikle katlanılacak gibi değildi ama içgüdüm bu yönde olsa da yere kıvrılıp yatmamın imkânı yoktu. Kusacak gibi hissettim ve buna karşı da savaştım. Prensler kusmazlar ve çimenlerde yuvarlanmazlar.

"Bunu neden yaptın?" Bu, benim sesim miydi? Gerçekten? Sesim, sigara problemi olan beş yaşındaki bir kız gibi çıkmıştı.

"Bana parmağını dahi sürersen daha beterini yaparım!"

"Ne?"

"Dedim ki eğer..."

"Hayır, hayır, seni ruh hastası, ilk defa söylediğinde duydum. Fakat neden söyle söyledin ki?"

Yine orada öylece gözlerini kocaman açarak durdu, sanki korkunç bir hata yapmış gibi eliyle ağzını kapatıyordu. Muhafızların ayak seslerine doğru döndüm ve tek kolumla umutsuzca kendimi tutarken diğerini kaldırıp onları gönderdim.

Ne yapmıştım? Ne yaptığımı düşünmüştü?

Sırf bilmem gerektiği için kendimi toparladım.

"Ne istediğimi sandın?" diye sordum.

Gözlerini yere çevirdi.

"America, ne istediğimi sandın?" diye ısrar ettim.

Tavırlarındaki her şey, onu ele veriyordu. Hiç bu kadar aşağılanmamıştım. "Halka açık bir yerde... Düşündün ki... Tanrı aşkına. Ben bir beyefendiyim!"

Kör edecek kadar canımı yaksa da biraz daha dik durdum ve yürüyüp gittim. Sonrasında aklıma bir şey geldi.

"Eğer beni böyle görüyorsan, neden yardım etmeyi teklif ettin?"

Hiçbir şey demedi.

"Bu gece yemeğini odanda yiyeceksin. Bu konuyla yarın sabah ilgileneceğim."

Yapabileceğim kadar hızla hareket ettim, ondan uzaklaşmaya can atıyordum, öfkeden ve aşağılanma hissinden kurtulmayı umuyordum. Odamın kapısını çarptım, küplere binmiştim.

Bir saniye sonra uşağım kapıma vurdu. "İçeri girdiğinizi duydum Majesteleri. Yatmadan önce size bir şey getirebilir miyim?"

İnleyerek, "Buz," dedim.

Hızla uzaklaştı ve ben de yatağıma düştüm, öfke içimi kaplamıştı. Gözlerimi kapatıp olanları idrak etmeye çalıştım. Sadece birkaç dakika önce ona açılmaya, gerçekten bir şeyler paylaşmaya hazırlandığıma inanamıyordum.

Bu, benim kolay geçecek ilk randevum olması gerekiyordu!

Ofladım ve uşağımın başucu sehpama bir tepsi bırakıp hızla çıktığını duydum.

Kim olduğunu sanıyordu, bir Beş nasıl geleceğin kralına saldırabilirdi? İsteseydim, ciddi şekilde cezalandırılırdı.

Kesinlikle evine gidiyordu. Bu olandan sonra onu burada tutmamın imkânı yoktu.

Saatlerce durumun üzerinden geçip o anda ne söylemiş ya da ne yapmış olmam gerektiğini düşündüm. Ne zaman aklıma gelse, sinirleniyordum. Ne tür bir kız bunu yapardı? Prensine saldırabileceğini ona düşündüren neydi?

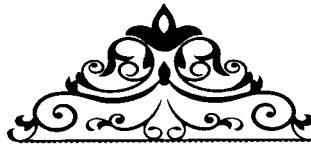
America hiçbir şeyden korkmuyor muydu?

Test edebileceğim bir teori olduğundan değildi ama onlardan faydalanabileceğimi düşünecekleri bir duruma konsalardı diğerlerin kaçı buna izin verirdi acaba? Hava atmak için ya da izin vermezlerse ne yapacağımdan endişe ettikleri için.

Fakat o, daha olmadan bunu durdurmuştu, ne diyeceğimden endişelenmemişti bile. Tamamıyla yanlış anlamış olsa da kendini müdafaa etmişti. Buna içtenlikle hayranlık duydum. Keşke bende de olsa dediğim bir özellikti. Belki etrafında yeteri kadar dursaydım, bana da bulaşırdı.

Lanet olsun. Kalmasına izin vermek zorundaydım.

www.webcanavari.net / Orppersephone

MUHAFIZ

www.webcanavari.net / Orppersephone

1. Bölüm

"Uyan Leger."

"Bugün tatil," diye lafı geveleyip battaniyeyi başıma çektim.

"Bugün kimseye tatil değil. Ayağa kalk da açıklayayım."

İç çektim. Normalde işe gitmek için heyecanlanırdım. Rutin, disiplin, günün sonunda gelecek tatmin duygusu: Hepsini seviyordum. Bugün, bambaşka bir hikâyeydi.

Dün geceki Cadılar Bayramı partisi, son şansımdı. America ile tek bir kez dans ettiğimizde ve bana Maxon'ın mesafeli olduğunu anlattığında ona kim olduğumuzu hatırlatmak için bir dakikalık sürem olmuştu... Ve hissetmiştim. Bizi birbirimize bağlayan bağ, hâlâ oradaydı. Belki Seçim yüzünden yıpranmışlardı ama hâlâ dayanıyordu.

"Beni bekleyeceğini söyle," diye yalvarmıştım.

Hiçbir şey söylemedi ama umudumu kaybetmemiştim.

O, karizma, zenginlik ve güç saçarak yanına gidene kadar. Olan olmuştu. Kaybetmiştim.

Maxon, ona dans pistinde her ne dediyse, aklındaki tüm endişeleri silip süpürmüş gibiydi. Maxon'a tutunuyordu, şarkıdan şarkıya geçerken tıpkı bir zamanlar benim gözlerimin içine baktığı gibi onunkilere bakıyordu.

Eh, belki bu olanları izlerken biraz fazla alkol almışımdır. Ve belki de fuayedeki vazo, ben fırlatıp attım diye kırılmıştır. Ve belki Avery beni duymasın diye gözyaşlarımı yastığımı ısırarak bastırmışımdır.

Avery'nin bu sabahki sözlerinden bir anlam çıkartmak gerekirse, muhtemelen Maxon dün gece geç saatlerde evlenme teklif etmişti ve resmi duyuru için çağrılacaktık.

O anla nasıl başa çıkabilirdim? Nasıl orada durup onu *koruyabilirdim*? Ona, almaya asla gücümün yetmeyeceği bir yüzük, asla sağlayamayacağım bir hayat verecekti... Ve nefesim tükenene dek bu nedenle ondan nefret edecektim.

Doğrulup oturdum, gözlerimi yere sabitledim. "Neler oluyor?" diye sordum, başım her hecede zonkladı.

"Kötü. Gerçekten kötü."

Alnımı ovuşturdum ve kafamı kaldırıp baktım. Avery, yatağında oturmuş gömleğini ilikliyordu. Gözlerimiz buluştu ve gözlerindeki endişeyi görebildim.

"Ne demek istiyorsun? Kötü olan ne?" Eğer bu doğru renkteki masa örtüsünü bulamamak gibi bir şeyle ilgili aptalca bir dramsa, yatağa geri dönecektim.

Avery, nefesini verdi. "Woodwork'ü biliyorsun? Arkadaş canlısı bir adam, çok gülümser?"

"Evet. Bazen birlikte nöbete çıkıyoruz. İyi biri." Woodwork, eskiden Yedi'ymiş; büyük ailelerimiz ile göçüp giden babalarımız üzerinde konuşurken hemen kaynaşıvermiştik. Çok çalışırdı ve yeni kast sınıfını gerçekten hak eden biri olduğu ortadaydı. "Neden? Neler oluyor?"

Avery, şokta gibiydi. "Dün gece Elit kızlardan biriyle yakalanmış."

Donup kaldım. "Ne? Nasıl?"

"Kameralar. Muhabirler sarayda dolanan insanların fotoğraf-

larını çekiyorlarmış ve biri bir dolabın içinden sesler geldiğini duymuş. Kapağı açmış ve Woodwork'ü Leydi Marlee ile bulmuş."

"Ama, bu" –neredeyse *America'nın en yakın arkadaşı* diyecektim ama tam zamanında kendime engel oldum– "çılgınlık," diye bitirdim.

"Bir de bana sor." Avery, çoraplarını eline aldı ve giyinmeye devam etti. "Çok zeki birine benziyordu. Fazla içmiş olmalı."

Muhtemelen öyleydi ama yaşananların sebebinin bu olduğundan şüpheliydim. Woodwork, zekiydi. Ben ne kadar aileme bakmak istiyorsam o da o kadar kendi ailesine bakmak istiyordu. Yakalanmayı göze almasının tek sebebi, benim göze alma sebebimdi: Marlee'yi umutsuzca seviyor olmalıydı.

Şakaklarıma masaj yapıp başımdaki ağrının geçmesini sağlamaya çalıştım. Şu anda böyle hissedemezdim, böylesine büyük bir şey olurken olmazdı. Bunun ne anlama gelebileceğini idrak ettiğimde gözlerim ardına kadar açıldı.

"Onları... Onları öldürecekler mi?" diye usulca sordum, sanki çok yüksek sesle söyleseydim, herkes sarayın hainlere bunu yaptığını hatırlayacaktı.

Avery, başını sağa sola salladı ve kalbimin tekrar atmaya başladığını hissettim. "Onlara sopa atacaklar. Ve diğer Elitler ile aileleri, önde ve olayın merkezinde olacaklar. Üniformam giy."

Ayağa kalktı ve kapıya gitti. Omuzunun üzerinden, "Göreve başlamadan önce de biraz kahve iç," dedi. "Sanki seni sopalayacaklarmış gibi görünüyorsun."

Üçüncü ve dördüncü katlar, sarayı dünyanın geri kalanından koruyan kalın duvarların ötesini görebilecek kadar yüksekti ve ben de hızla dördüncü kattaki geniş bir pencerenin önüne gittim. Kraliyet ailesi ve Elitlerin oturacakları yerler ile Marlee ve Woodwork için konulan sahneye baktım. Çoğu muhafız ve hizmetkâr

da benimle aynı fikirde gibiydi ve pencerede duran diğer iki muhafıza, üniforması yeni ütülenmiş gibi duran ama yüzü endişeyle kırışmış bir uşağa başımla selam verdim. Saray kapıları açıldığında ve kızlar ile aileleri gürleyerek tezahürat yapan kalabalığın önüne çıktıklarında iki hizmetçi aceleyle arkamızdan geldiler. Lucy ile Mary'yi seçince, yanımda durmaları için yer açtım.

"Anne geliyor mu?" diye sordum.

Mary, "Hayır," dedi. "Bu kadar çok iş varken doğru olmadığını düşündü."

Başımla onayladım. Kulağa, onun yapabileceği bir şey gibi geliyordu.

Geceleri kapısının önünde nöbet tuttuğumdan America'nın hizmetçilerine sürekli rastlıyordum ve sarayda daima profesyonel olmaya çalışsam da onların yanındayken bazı formaliteleri görmezden gelme eğilimim vardı. Aşkımla ilgilenen kızları tanımak istiyordum; benim gözümde, onun için yaptıkları şeyler için sonsuza dek borçlu kalacaktım.

Bakışlarımı Lucy'ye yönelttim ve elleriyle uğraştığını gördüm. Saraydaki geçirdiğim kısa sürede bile strese girdiğinde endişelerinin bir düzine farklı tikle ortaya çıktığını fark etmiştim. Hazırlık kampında bana, saraya giren insanlarda gergin tavırlar var mı diye bakmam, özellikle böyle insanları izlemem gerektiği öğretilmişti. Lucy'nin tehdit oluşturmadığını biliyordum ama strese girdiğini gördüğümde onu koruma ihtiyacı hissettim.

"Bunu izlemek istediğinden emin misin?" diye fısıldadım. "Hoş olmayacak."

"Biliyorum. Fakat Leydi Marlee'yi gerçekten sevmiştim," diye o da sessizce cevap verdi. "Burada olmam gerektiğini hissediyorum."

"Artık bir leydi değil," diye yorumda bulundum, en düşük sosyal sınıfa indirileceğinden emindim.

Lucy, bir anlığına düşündü. "Sevdiği biri için hayatını riske atan her kız, leydi olarak çağırılmayı hak eder."

Sırıttım. "Muhteşem bir nokta." Ellerinin durmasını ve yüzüne bir anlığına minik bir tebessümün yerleşmesini izledim.

Kalabalığın tezahüratları, Marlee ile Woodwork çakıl taşlarında tökezleyip saray kapılarının önünde açılan alana girdiklerinde küçümseyen haykırışlara dönüştü. Muhafızlar, onları bayağı sert bir tavırla çekiyordu ve yürüyüşüne bakılırsa Woodwork halihazırda dayak yemişti.

Kelimeleri seçemiyorduk ama suçları dünyaya ilan edilirken izledik. America ile ailesine odaklandım. May, kendini salmamaya çalışıyordu, kollarını koruma içgüdüsüyle karnına dolamıştı. Bayan Singer'ın ifadesi huzursuz ama sakindi. Mer, sadece şaşkın görünüyordu. Kendimi de bir tahta parçasına bağlatmadan, ona sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemenin bir yolu olsun isterdim.

Jemmy'nin hırsızlıktan ötürü kırbaçlanmasını izlediğimi hatırladım. Onun yerini alabilecek olsaydım, sorgusuz sualsiz yapardım. Aynı anda, birkaç kere hırsızlık yaptığımda hiç yakalanmayınca gelen bitap düşürücü rahatlık duygusunu hatırladım. America'nın da şu anda öyle hissettiğini, Marlee'nin buna katlanmamak zorunda kalmasını dilediğini ama yerlerinde biz olmadığımız için şükrettiğini hayal ettim.

Sopalar indirildiğinde kalabalığın uğultusu hariç hiçbir şey duyamasak da Mary ve Lucy havaya sıçradılar. Woodwork ve Marlee acıyı hissetsin ama yeni bir darbenin derinden yakan acısını duymadan önce duruma alışamasınlar diye arada yeterli duraksamalar oluyordu. İnsanlara acı çektirmenin de bir sanatı vardı. Saray, bunda ustalaşmış gibi görünüyordu.

Lucy, yüzünü elleriyle kapatıp usulca ağlarken Mary, rahatlatmak için tek koluyla ona sarıldı.

Bir parça kızıl saçın ışıltısı gözüme takılmadan önce ben de tam bunu yapmak üzereydim.

Ne yapıyordu öyle? O muhafızla savaşıyor muydu?

Vücudumdaki her şey savaş veriyordu. Koşup oraya gitmek ve onu ittirip yerine oturtmak; aynı zamanda da umutsuzca elinden tutup onu oradan uzaklaştırmak istedim. Hem onu neşelendirmek hem de durması için ona yalvarmak istedim. Oysa dikkati üzerine çekmenin ne yeri ne de zamanıydı.

America'nın tırabzandan atlamasını, elbisesinin ucunun yere inermek uçuşmasını izledim. İşte o anda, tam yere yapışıp toparlandığında önündeki kabustan kaçıp gitmeye değil kendisini Marlee'ye ulaştıran merdivenlere odaklandığını gördüm.

Gurur ve korku, göğüs kafesime doldu.

Mary, nefes almak için ağzını açıp, "Ah, tanrım!" dedi.

Lucy, ellerini pencereye yapıştırıp, "Yerinize oturun leydim!" diye yalvardı.

Koşuyordu, ayakkabısının tekini kaybetmişti ama yine de vazgeçmeyi reddediyordu.

Yanımda duran muhafızlardan biri, "Yerinize oturun Leydi America!" diye bağırdı.

Platforma giden ilk basamağa vardı ve zihnim hızla pompalanan kanımdan dolayı alev almıştı.

Camın ötesinden ona, "Kameralar var!" diye bağırdım.

Sonunda bir muhafız onu yakalayıp yere yapıştırdı. Debelendi, hâlâ savaşıyordu. Bakışlarım, kraliyet ailesine kaydı; tüm gözleri yerde dövünen kızıl saçlı kızın üzerindeydi.

Mary ile Lucy'ye, "Odasına gitmelisiniz," dedim. "Size ihtiyacı olacak."

Dönüp koşarak gittiler. Muhafızlara, "Siz ikiniz," dedim. "Alt kata gidip fazladan koruma gerekmediğinden emin olun. Kim onları yakalamış ya da kim bu konuya kafayı takmış bilemeyiz."

Koşarak uzaklaştılar, ilk kata yöneldiler. America ile birlikte olmak istiyordum, o saniyede odasına gitmek istiyordum. Fakat bu şartlar altında sabrın en iyisi olacağını biliyordum. Hizmetçileriyle yalnız kalması, onun için daha iyi olurdu.

Dün gece, America'ya, benden önce eve gidebileceğini düşünerek beni beklemesini söylemiştim. Yine bu fikir aklıma takıldı. Kral buna tolerans gösterecek miydi?

Nefes almaya, düşünmeye ve idrak etmeye çalışırken her yerim ağrıyordu.

Uşak, nefesini vererek, "Muhteşem," dedi. "Cesaretin böylesi."

Pencereden geri çekildi ve işine geri döndü; bense sahnedeki çifti mi yoksa kirli elbisesi olan kızı mı kastettiğini merak ederek tek başıma kaldım. Orada öylece dikilip hâlâ olanları sindirmeye çalışırken sopalamaya da bir son verildi. Kraliyet ailesi gitti, kalabalık dağıldı ve bir avuç muhafız, bilinçsizken bile birbirine uzanıyormuş gibi görünen iki sakat vücudu götürmek için geride kaldılar.

www.webcanavari.net / Orppersephone

2. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Ağaç evine koşup gitmeyi beklediğim günleri, saatin nasıl da geriye doğru ilerliyormuş gibi göründüğünü hatırladım. Bu, bin kat daha beterdi. Bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyordum. Bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ve çıkıp ona gidemiyordum.

Yapabileceğim en iyi şey, bu gece onun kapısını gözetleyecek muhafızla vardiyamı değiştirmekti. Gece olup onu tekrar görebilene kadar kendimi işime vermeliydim.

Şikayetleri duyduğumda geç yapacağım kahvaltı için mutfağa gidiyordum.

"Kızımı görmek istiyorum." Bay Singer'ın sesini tanıdım ama sesinin kulağa bu kadar umutsuz geldiğini hiç duymamıştım.

Bir muhafız, "Üzgünüm efendim. Güvenlik nedeniyle sizi şimdi saraydan çıkartmalıyız," diye cevap verdi. Sesine göre bu Lodge'dı. Başımı köşeden uzattım ve Lodge'ın Bay Singer'ı yatıştırmaya çalıştığından yeterince emin oldum.

"Ama o iğrenç manzaradan bu yana bizi kafeste tutuyorsunuz, çocuğum sürüklenip götürüldü ve onu bir daha görmedim! Onu görmek istiyorum!"

Özgüvenle onlara yaklaştım ve araya girdim. "Bırak da buna ben müdahale edeyim Memur Lodge."

Lodge, başını eğdi ve yürüyüp gitti. Çoğunlukla, kontrol bendeymiş gibi davrandığımda insanlar beni dinliyorlardı. Basit ve etkiliydi.

Lodge koridoru geçer geçmez Bay Singer'a eğildim. "Burada bu şekilde konuşamazsınız efendim. Neler olduğunu gördünüz ve bu, sadece bir öpücük ile fermuarı çözülmüş bir elbise yüzündendi."

America'nın babası, başıyla onayladı ve parmaklarını saçında gezdirdi. "Biliyorum. Haklı olduğunu biliyorum. Bunu ona izlettiklerine inanamıyorum. Bunu, May'e yaptıklarına inanamıyorum."

"Teselli olur mu bilmem ama America'nın hizmetçileri ona düşkündür ve onunla ilgilendiklerinden eminim. Hastane kanadına gittiğini bildiren bir rapor olmadı, yani incinmemiş olmalı. Fiziksel olarak yani. Anladığım kadarıyla" –bunu yüksek sesle söylemekten nefret ediyordum– "Prens Maxon, onu diğerlerinden üstün tutuyor."

Bay Singer bana, gözlerine pek yansımayan bir tebessüm gönderdi. "Doğru."

İçimdeki her şey, ona bildiklerini sormak için mücadele ediyordu. "Kaybıyla baş ederken ona karşı çok sabırlı olacağına eminim."

Başıyla onayladı ve sonrasında sanki kendi kendine konuşurmuş gibi mırıldandı. "Ondan daha fazlasını beklerdim."

"Efendim?"

Derin bir nefes aldı ve daha dik durdu. "Yok bir şey." Bay Singer, etrafa baktı ve saraydan büyülenmiş miydi yoksa midesi mi bulanmıştı anlayamadım. "Biliyorsun Aspen, burası için yeterince iyi olduğunu söylediğimde bana hiç inanmıyordu. Bir yönden, haklıymış. Burası için fazla iyi."

"Shalom?" Bay Singer ile dönüp Bayan Singer ile May'in çantalarını tutarak köşeden geldiklerini gördük.

May, annesinin yanından ayrıldı ve hızla babasına sokuldu. Kızına koruyucu bir tavırla tek kolunu doladı. "Hayır. Ama Aspen, onu kontrol edecek."

Bu yönde hiçbir şey söylememiştim ama biz resmen aile sayılırdık ve bunu yapacağımı biliyordu. Tabii ki yapacaktım.

Bayan Singer, bana kısaca sarıldı. "Senin burada olduğunu bilmek nasıl da içimi rahatlatıyor anlatamam Aspen. Sen, diğer bütün muhafızların toplamından daha zekisin."

"Bunu dediğini duymasınlar sakın," diyerek şakalaşınca geri çekilmeden önce gülümsedi.

May, hızla geldi ve aynı boyda olalım diye biraz eğildim. "Burada fazladan kucaklamalar var. Evime kadar gidip benim için aileme iletir misin?"

Omzumdaki başıyla onayladı. Gitmesini bekledim ama gitmedi. Aniden dudaklarını kulağıma bastırdı. "Kimsenin onu incitmesine izin verme."

"Asla."

Beni iyice sıktı ve onu etrafındaki her şeyden korumayı fena halde isterken ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

May ile America birbirine çok benzerdi, ikisinin de farkında olduğundan daha fazla. Fakat May, daha narindi. Onu kimse dünyaya karşı korumuyordu; o, kendini koruyordu. America ile çıkmaya başladığımızda, bizden yaşça büyük çoğu insanın asla yüzleşecek cesareti bulamadıkları bir şeye karar verdiğimizde şu anki May'den sadece birkaç ay daha büyüktü. Fakat America etrafındaki kötülüklerin farkındayken, işler kötüye giderse sonuçlarının ne olacağını bilirken, May gözlerini kapatarak yaşıyor, dünyadaki kötü şeylere karşı resmen kör gibi davranıyordu.

Bu masumiyetin bir kısmının, bugün ondan çalınmış olacağından endişelendim.

Sonunda ellerini gevşetti ve ben, orada durup Bay Singer'a

elimi uzattım. Elimi tuttu ve usulca konuştu. "Sana sahip olduğuna memnunum. Yanında evinden bir parça taşıyormuş gibi."

Gözlerimiz buluştu ve yine bildiklerini sorma isteğiyle sarsıldım. En azından, bir şeylerden şüpheleniyor muydu diye merak ettim. Bay Singer'ın bakışları sabitti ve bu konuda eğitildiğimden yüzünde sır aradım. Benden sakladığını tahmin edemiyordum fakat bir şeyler olduğu hakkında hiç şüphem yoktu.

"Ona göz kulak olacağım efendim."

Gülümsedi. "Olacağını biliyorum. Kendine de göz kulak ol. Bazıları bu bölgenin, Yeni Asya'dan bile daha tehlikeli olduğunu iddia ediyor. Eve sağ salim gelmeni isteriz."

Başımla onayladım. Dünyadaki milyonlarca kelime arasından Bay Singer, daima kendini önemli hissettirecek bir avuç kelimeyi seçmeyi biliyormuş gibi geliyordu.

"Bana hiç bu kadar sert davranılmamıştı," diye mırıldandı birisi, köşeden dönüyordu. "Ve bunca yer varken saraydayken hem de."

Hepimiz aynı anda döndük. Celeste'in ebeveynleri de gitmeleri yönündeki talebi pek hoş karşılamamış gibiydiler. Annesi, büyük bir çantayı sürüklüyor, eşiyle uyum içinde başını sağa sola sallıyor, sarı saçını birkaç saniyede bir omuzuna doğru savuruyordu. Bir yanım yanına gidip eline bir toka tutuşturmak istedi.

Bay Newsome, "Sen, oradaki," dedi bana. "Gel de şu çantaları kap." Çantalarını yere bıraktı.

Bay Singer, konuştu. "O, senin uşağın değil. Burada seni korumak için bulunuyor. Çantalarını kendin taşıyabilirsin."

Bay Newsome, gözlerini devirdi ve eşine döndü. "Bebeğimizin bir Beş ile geçinmek zorunda kaldığına inanamıyorum." Kelimeleri fısıltıyla söylemişti, gerçi hepimizin duymasını istediği belliydi.

"Umarım, savsak tavırları üzerine bulaşmamıştır. Kızımız, bu rezillik için fazla iyi." Bayan Newsome, tekrar saçını savurdu ve ben, Celeste'in pençelerini sivriltmeyi nerede öğrendiğini göre-

biliyordum. Bir İki'den daha azını beklediğimden değildi gerçi.

Yanımdaki bastırılmış ses olmasaydı, Bayan Newsome'ın şeytanı derecede mutlu yüzünden bakışlarımı çeviremeyecektim. May, annesinin gömleğinin üzerine doğru ağlıyordu. Sanki bugün yeterince zor geçmemişti.

"Güvenli yolculuklar Bay Singer," diye fısıldadım. Başıyla onayladı ve ailesini ön kapıdan çıkarttı. Şimdiden beklemeye başlayan arabaları görebiliyordum. America, hoşçakal deme şansı olmadığı için benden nefret edecekti.

Bay Newsome'ın yanına gittim. "Canınızı sıkmasına izin vermeyin efendim. Çantalarınızı tam buraya bırakın, ben de ilgilenilmelerini sağlayayım."

Bay Newsome, "İyi çocuk," dedi ve sırtıma vurduktan sonra kravatını düzeltip eşini yanında sürükleyerek gitti.

Dışarı çıktıklarında girişin yanındaki bir masaya gittim ve çekmeceden bir tükenmez kalem çıkarttım. Bunu iki kere yaparsam paçamı kurtaramazdım, yani hangi Newsome'dan o anda daha fazla nefret ettiğime karar vermem gerekiyordu. Şimdilik Bayan Newsome'dı, May'in hatrı için bile olsa. Çantasını açtım, kalemi içeri soktum ve kırdım. Tek elime bir tutam mürekkep bulaşmıştı ama elimi silebileceğim binlerce dolarlık kıyafeti gözümün önünde bulunca iz de kolayca halledildi. Newsomelar arabaya binerken onları izledim, sonrasında çantalarını bagaja attım ve kendimi salıp hafifçe gülümsedim. Fakat Bayan Newsome'ın kıyafetlerinden bazılarını mahvetmek tatmin edici olsa da uzun vadede onu pek etkilemeyeceğini biliyordum. Birkaç gün içinde yenileriyle değiştirirdi. May, sonsuza dek kulaklarında o kelimelerle yaşamak zorunda kalacaktı.

Çatallar dolusu yumurta ve sucuğu ağzıma götürürken tabağı göğsüme yakın tutuyor, bir an önce dışarı çıkmaya can atıyor-

dum. Mutfak, muhafızlar ve hizmetkârlarla doluydu, vardiyalarına başlarken kurt gibi yemek yiyorlardı.

Fry, "Tüm bu kepazelik boyunca onu sevdiğini kıza söylüyordu," diyordu. "Sahneye yakın bir yerde görevliydim ve tüm süre boyunca duyabiliyordum. Kız bayıldıktan sonra bile Woodwork bunu söylüyordu."

İki hizmetçi, adamın her lafını yutuyordu, biri başını hüzünle sallıyordu. "Prens bunu onlara nasıl yapabildi? Âşıktılar."

"Prens Maxon, iyi bir adam. Sadece yasalara uyuyordu," diğer hizmetçi hızla cevabı yapıştırmıştı. "Ama... Tüm süre boyunca mı?"

Fry, başıyla onayladı.

İkinci hizmetçi başını sağa sola salladı. "Leydi America'nın onlar için koşmasına şaşmamalı."

Büyük masanın etrafında dolanıp odanın diğer kısmına geçtim.

Recen, "Bana fena diz attı," derken biraz ürperdi. "Zıplamasına engel olamadım; zar zor nefes alabiliyordum."

Adamın acısını anlasam da kendi kendime gülümsedim.

"O Leydi America, bayağı cesur. Kral, böyle bir şey yaptığı için tahtaya onu gerebilirdi." Daha genç bir uşak, gözleri ardına kadar açık ve meraklı bir şekilde tüm bu olanları eğlence niyetine yalayıp yutuyordu.

Tekrar hareket ettim, daha fazlasını duyarsam aptalca bir şey söylemekten ya da yapmaktan korkuyordum. Avery'nin yanından geçtim ama sadece başıyla selamladı. Ağzının ve kaşlarının şekli, şu anda arkadaşlığıma gerek duymadığını anlamam için yeterliydi.

Bir hizmetçi, "Çok daha beteri de olabilirdi," diye fısıldadı.

Arkadaşı başıyla onayladı. "En azından, yaşıyorlar."

Kaçıp kurtulamadım. Bir düzine farklı sohbet birbirine karışıp kulaklarımda tek bir yorum oluşturuyorlardı. America'nın

adı etrafımı sarmıştı, kelime neredeyse herkesin dudaklarındaydı. Bir an gururla göğsüm kabarırken hemen sonrasında öfkeyle dolup taşıyordum.

Maxon gerçekten doğru düzgün bir adam olsaydı, en başta America bu durumda olmazdı.

Odunu kırmak için baltayı bir kez daha sallamam gerekti. Güneş, çıplak göğsüme iyi geliyor ve bir şeyleri yok etme işi, öfkemden kurtulmama yardım ediyordu. Woodwork, Marlee, May ve America adına öfke. Kendi adıma öfke.

Bir parçayı daha önüme koydum ve gürleyerek baltayı savurdum. Biri, "Odun mu kırıyorsun yoksa kuşları mı korkutmaya çalışıyorsun?" diye seslendi.

Döndüm ve birkaç metre ötede duran yaşlı adamı gördüm, bir atı yavaş yavaş ilerletiyordu ve dışarıda çalıştığını belirten bir yelek giyiyordu. Yüzü kırışmıştı ama yaşı, gülümsemesini gölgelemiyordu. Onu buralarda daha önce de gördüğümü hissediyordum ama tam olarak nerede olduğunu hatırlayamıyordum.

"Üzgünüm, atı mı ürküttüm?" diye sordum.

"Yok," dedi, yanıma geldi. "Sadece zor bir gün geçiriyormuş gibisin."

"Eh," diye cevapladım, tekrar baltayı kaldırdım, "bugün, herkes için zor bir gündü," sallayıp odunu tekrar ikiye böldüm.

"Öyle. Görünüşe göre durum bu." Atının kulaklarının arkasını kaşıdı. "Onu tanır mıydın?"

Konuşma havamda olup olmadığımdan emin olamayarak duraksadım. "Pek iyi değil. Birçok ortak noktamız vardı. Olanlara inanamıyorum sadece. Her şeyi kaybettiğine inanamıyorum."

"Eh. Birini sevdiğinde gözün hiçbir şey görmez olur. Özellikle, gençsen."

Adamı inceledim. Besbelli seyisti ve yanılıyor da olabilirdim

ama göründüğünden daha genç olduğuna inanasım geliyordu. Belki de onu yıpratan bir şey geçmişti başından.

"Doğru noktaya parmak bastın," diye kabul ettim. Mer için her şeyi kaybetmeye niyetli değil miydim?

"Tekrar olsa, yine riske girer. Ve o kız da öyle."

"Ben de öyle," diye mırıldamp yere baktım.

"Ne dedin evlat?"

"Yok bir şey." Baltayı omuzladım ve bir parça odun daha kapıp ipucunu anlamasını umdum.

Onun yerine, ata yaslandı. "Üzülmek normal ama seni bir yerlere de ulaştırmaz. Bundan ne öğrenebileceğini düşünmelisin. Şu ana kadar tek öğrenebildiğin, sana vuramayan bir şeye nasıl vurulacağı gibi görünüyor." Baltayı salladım ve ıskaladım. "Bak, yardım etmeye çalıştığını anlıyorum ama burada çalışıyorum."

"Buna çalışma denmez. Bu, yanlış yöne aktarılmış öfke."

"Eh, nereye aktarmam gerekiyor? Kralın boynuna mı? Prens Maxon'ınkine mi? Seninkine mi?" Tekrar baltayı salladım ve vurdum. "Çünkü, bu hiç iyi değil. Her şeyden yakalarını sıyırabiliyorlar."

"Kim sıyırabiliyor?"

"Onlar sıyırabiliyor. Birler. İkiler."

"Sen, İkisin."

Baltayı yere bıraktım ve bağırdım. "Ben, Altıyım!" Göğsüme vurdum. "Bana hangi üniformayı giydirseler de ben hâlâ Carolinalı bir çocuğum ve bu, değişmeyecek."

Başını sağa sola salladı ve atının başlığını çekiştirdi. "Kulağa, bir kıza ihtiyacın varmış gibi geliyor."

"Zaten bir kıza sahibim," diyerek ardından seslendim.

"O halde, onun anlamasını sağla. Yumruklarını yanlış kavgada savuruyorsun."

9. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Yaşadığım günün de suyla beraber delikten gitmesini umuyordum, sıcak suyun üzerimden akıp gitmesine müsaade ettim. Seyisin laflarını düşünüp duruyordum, olan biten her şeyden çok sözlerine kızmıştım.

America'nın anlamasını sağlamıştım. Ne için savaştığımı biliyordum.

Havluyla kurulandım, acele etmeden giyinme rutininin zihnimi yatıştırmasını sağlamaya çalıştım. Kolalı üniforma, tenimi sardı; üzerinden bir amaç ve itici güç aktı. Yapacak bir işim vardı.

İşlerin belli bir düzeni vardı ve günün sonunda Mer orada olacaktı.

Üçüncü kattaki kralın ofisine giderken odaklanmaya çalıştım. Kapıya vurduğumda Lodge kapıyı açtı. Odaya girerken birbirimize başımızla selam verdik. Kraldan her zaman gözüm korkmazdı ama bu duvarların arasında binlerce hayatı parmağının tek bir hareketiyle değiştirdiğini izleyebiliyordum.

Kral Clarkson, "Ve bir sonraki emre kadar saraydaki kameraları engelleyeceğiz," derken bir danışman da alelacele not alıyordu. "Kızlara bugünün bir ders olduğundan eminim ama

Silvia'ya, terbiyeleriyle ilgilenmesini söyle." Başını sağa sola salladı. "O kızın içine ne girdi de bu kadar aptalca bir şey yaptı, hayal bile edemiyorum. Favoriydi."

Belki senin *favorin* diye düşünürken odada ilerledim. Masası geniş ve koyu renkliydi; gidecek mektuplarının durduğu kutuya hızla uzandım.

"Ayrıca, gözümüzün şu koşan kızın üzerinde olmasını da sağla."

Kulaklarım dikleşti ve daha yavaş hareket ettim.

Danışman, başını sağa sola salladı. "Kimse fark etmedi bile Majesteleri. Kızlar, ruh halleri çabuk değişen yaratıklardır; birileri sorarsa, suçu değişken duygularına atabilirsiniz."

Kral, sandalyesine yaslanırken duraksadı. "Belki. Amberly'nin bile öyle anları oluyor. Yine de o Beşten hiç hoşlanmamıştım. Araya sıkıştırılmıştı, asla bu noktaya kadar gelmemesi gerekiyordu."

Danışmanı, düşünceler içinde başını salladı. "Neden onu eve göndermiyorsunuz? Onu elemek için bir sebep bulsak? Kesinlikle düzenlenebilir."

Kral, masasına tekrar eğilerek, "Maxon, öğrenirdi. Kızları, şahin gibi gözetliyor. Yine de," dedi. "Besbelli vasıfsız ve bu, er geç ortaya çıkacak. Gerekirse agresifleşiriz de. İlerleyelim, İtalyanlardan gelen o mektup neredeydi?"

Mektupları topladım ve odadan çıkmadan önce hızla selam verdim. Nasıl hissetmem gerektiğinden emin değildim. America'nın Maxon'ın ellerinden olabildiğince uzakta durmasını istiyordum. Fakat Kral Clarkson'ın Seçim'den bu şekilde bahsetmesi, belki ortada daha fazlasının, karanlık bir şeylerin olduğunu aklıma getirmişti. America, kralın kaprislerine kurban gidebilir miydi? Ve America "araya sıkıştırılmışsa", burada olması tasarlanmış mıydı? Özellikle elenmek için mi buraya ge-

tirilmişti? Eğer öyleyse, resmen seçilmek için getirilmiş bir kız da var mıydı? Hâlâ burada mıydı?

En azından tüm gece America'nın kapısının önünde dikilirken düşünecek bir şeylerim olacaktı.

Yürürken mektupları karıştırıp adresleri okudum.

Küçük posta odasında yaşça büyük üç adam gelen ve giden mektupları düzenliyordu. Bir kutunun üzerinde SEÇİLMİŞLER yazıyordu ve ağzına kadar hayran mektuplarıyla doluydu. Kızların bunların ne kadarını gördüğünden emin değildim.

Charlie, "Hey, Leger. Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Harika değil," diye itiraf edip mektupları uzattım, yığın arasında kaybolması riskine girmedim.

"Hepimizin daha iyi günleri olmuştur, değil mi? En azından, hayattalar."

Mertin, sandalyesinde dönerek, "Onlar için koşan kızı duydun mu?" diye sordu. "İlginç, değil mi?"

Cole da döndü. Gayet sessiz sakin bir adamdı, posta odası için biçilmiş kaftandı ama o bile bu konuyu merak ediyordu.

Başımla onaylayıp kollarımı kavuşturdum. "Evet, duydum."

Charlie, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. Çoğunluk, America'nın kahraman gibi davrandığını hissetmiş gibi görünüyordu ama ben, birinin çıkıp da bunu Kral Clarkson'a hayranlıkla tapan birinin önünde söylediğinde başının ciddi bir derde gireceğini biliyordum. Şimdilik, nötr davranmak en iyisiydi.

"Bu olanlar, biraz çılgınca." Çılgınca iyi mi yoksa çılgınca kötü mü demek istediğimi anlama işini ona bırakmıştım.

Mertin, "Buna itiraz edemem," diye yorumda bulundu.

"İşimin başına dönmem lazım," diyerek konuşmayı sonlandırdım. "Yarın görüşürüz Charlie." Onu hafifçe selamladım ve o da gülümsedi. "Kendini tehlikeye atma."

Sopamı almak için depoya gitmek üzere koridorda ilerledim, gerçi işe yaradığını düşünmüyordum. Silahı tercih ederdim.

Merdivenlerden sonra ikinci kata geldiğimde Celeste'in bana doğru geldiğini gördüm. Yüzümü tanıdığı anda tüm tavrı değişti. Annesinin aksine, utanç duyabilecek kapasitedeydi.

Dikkatlice yanıma geldi, sonrasında durdu. "Memur."

"Hanımefendi." Başımla selam verdim.

Orada dikilip kelimelerini düşünürken hatları keskin gözüküyordu. "Dün gece yaptığımız konuşmanın tamamıyla profesyonel anlamda olduğunu bildiğinden emin olmak istedim."

Neredeyse suratına kahkahayı patlatacaktım. Elleri sırtımda ve kolumda güvenle durmuş olabilirdi ama dokunuşundaki flört eden tavrı başka bir şeyle karıştırmanın yolu yoktu. Kendi de kuralları yıkmaya yönelik yolda ilerliyordu. Muhafız olmadan önce bir Altı olduğumu söyledikten sonra hizmet vermeye devam etmek yerine mankenlik yapmamı önermişti.

Dediği kelimeler tam olarak şöyleydi: "Eğer benim için bu iş yürümezse, artık seninle aynıyız. Buradan çıktığında gel beni bul."

Celeste, bekleyip duracak türden bir kız değildi, yani bana herhangi bir şekilde bağlandığını düşünmüyordum ve ağzının ayarının dün gece özellikle bozuk olduğundan şüpheleniyordum, çünkü biraz fazla içmişti. Fakat konuşmamızdan sonra kesin bir şey vardı: Maxon'ı sevmiyordu. Biraz bile.

"Tabii ki," dedim, ne demem gerektiğini biliyordum.

"Sadece sana kariyer açısından öğüt vermek istedim. Böylesince ciddi bir sınıf atlayışına alışmak zordur. Ve sana şans diliyorum ama ilgimin sadece Prens Maxon'a yönelmiş olduğunu bilmelisin."

Neredeyse yüzüne vuracaktım. Çok yaklaşmıştım. Fakat gözlerindeki umutsuzluğun, onu yiyip bitiren bir korkuyla ka-

rıştığını gördüm. Sonunda onu suçlasaydım, kendimi de suçlamış olurdum. Maxon'ın onun gözünde önemli olmadığını biliyordum hatta bu kızlardan birinin bile Maxon'ın gözünde önemli olup olmadığından emin değildim –en azından, olması gerektiği gibi– ama onu suçlamak ya da bir tür oyun oynamakla nereye varacaktık ki?

"Ve ben de tamamıyla onu korumaya yönelmiş durumdayım. İyi geceler hanımefendi."

Gözlerinden okunan soruyu görebiliyordum ve cevabımdan tamamıyla tatmin olmadığını biliyordum. Fakat böyle bir kıza, en çok biraz korkunun faydası olurdu.

Nefes alıp America'nın odasına giden köşeden döndüm, içeri girmek için yanıp tutuşuyordum. Ona sarılmak, onunla konuşmak istiyordum. Kapının önünde durdum ve kulağımı yasladım. Hizmetçilerini duyabiliyordum, yani yalnız olmadığını öğrenmiştim. Ama sonrasında kesik nefes alıp verişini de duyabildim, yorgun bir şekilde ağlarken içini çekmesini de.

Tüm gün boyunca ağlamış olduğu gerçeğiyle baş edemiyordum. Bu, artık gelinen son noktaydı.

Maxon'ın onu üstün tuttuğu konusunda ailesini ikna etmiş ve America'nın yatıştırılacağına söz vermiştim. America'nın hâlâ ağlıyorduysa, o halde onun için hiçbir şey yapmamışım demekti. Ona sahip olamasam bile Maxon, ona prenses gibi davransa çok iyi ederdi. Şu ana kadar, felaket derecede başarısızdı.

Bana ait olması gerektiğini biliyordum... *biliyordum*.

Kapıya vurdum, sonuçları umurumda bile değildi. Lucy, cevapladı ve bana umut dolu bir tebessüm gönderdi. Bu bile yardımcı olabileceğimi düşündürdü.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim leydiler ama ağlama sesleri duydum ve iyi olduğunuzdan emin olmak istedim." Nazikçe Lucy'nin yanından geçip cesaret edebildiğim kadar

America'nın yatağına yaklaştım. Gözlerimiz buluştu; orada çok çaresiz görünüyordu, onu buradan çalıp götürmemek için ancak bu kadarını yapabilirdim.

"Leydi America, arkadaşınız için çok üzgünüm. Özel biri olduğunu duydum. Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, ben buradayım."

Sessizdi ama bakışlarında geçirdiğimiz son iki senenin hatırasını andığını ve bunu, hep ümitle beklediğimiz geleceğimizle birleştirdiğini görebiliyordum.

"Teşekkür ederim." Sesi, hem çekingen hem umut doluydu. "Nezaketiniz, gözümde çok değerli."

Kalbim paramparça olurken ona minicik bir tebessüm gönderdim. Yüzünü birçok ışıkta, çalınmış binlerce anda gözlemledim. Kelimeleriyle birlikte şüphesiz biliyordum: Beni seviyordu.

www.webcanavari.net / Orppersephone

4. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

America, beni seviyor. America, beni seviyor. America, beni seviyor.

Onu tek başına, gerçekten tek başına yakalamalıydım. Biraz uğraştırabilirdi ama bunu başarabilirdim.

Ertesi sabah vardiyam başlamadan saatler önce gitmeye hazırdım. Tüm nöbet yerlerine, temizlik rotalarına, kraliyet ailesine, memurlara ve yardımcılara sunulan yemek saatlerine baktım. Sıralar zihnimde üst üste binene dek okudum; güvenlikteki tüm açıkları görebiliyordum. Bazen diğer muhafızlar da bunu yapıyor mu yoksa yeterince yakından bakan bir ben miyim diye merak ediyordum.

Ne şekilde olursa olsun, bir planım vardı. Sadece ona mesajı iletmeliydim.

Öğleden sonraki nöbet yerim, kapının önünde korumalık yapmaktan ibaret, inanılmaz derecedeki sıkıcı işimi yaptığım kralın kapısının önüydü. Hareket halinde olmayı ya da en azından sarayın daha açık bir bölgesinde bulunmayı seviyordum. Açıkçası, Kral Clarkson'ın soğuk bakışlarından ötede olan herhangi bir yerde bulunmayı.

Maxon'ın çalışma çabasını izledim. Bugün odaklanamıyor gibiydi, sanki sonradan düşünülüp de odaya atılmış gibi duran ufak

masasında oturuyordu. America'ya karşı bu kadar düşüncesiz davrandığı için embesilin teki olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Öğleye doğru sarayda senelerdir muhafızlık yapan Smiths, aceleyle içeri girdi. Hızla başıyla selam vererek krala yöneldi.

"Majesteleri, Elit'ten iki kişi, Leydi Newsome ve Leydi Singer az önce kavgaya tutuştular."

Odadaki herkes durup krala baktı.

Kral, iç çekti. "Yine kedi gibi bağırışıyorlar mı?"

"Hayır, efendim. Hastane kanadındalar. Biraz kan aktı."

Kral Clarkson, Maxon'a baktı. "Beşin bu olaydan sorumlu olduğuna şüphe yok. Onun hakkında ciddi düşünüyor olamazsın."

Maxon, ayağa kalktı. "Baba, dün hepsinin sinirleri gerildi. Sopalanma olayını sindirmekte zorluk çektiklerinden eminim."

Kral, tek parmağını uzattı. "Bunu o başlattıysa, buradan gitti bile. Bunu bil."

"Peki ya Celeste başlattıysa?" diye karşı çıktı.

"Onun kadar üstün nitelikli bir kızın, provoke edilmeden o seviyeye ineceğinden şüpheliyim."

"Yine de onu evine gönderir miydin?" Maxon, lafı yapıştırdı.

"Onun suçu değildi."

Maxon, ayağa kalktı. "Bu işi araştıracağım. Önemsiz olduğuna eminim."

Zihnim hızla işliyordu. Onu anlamıyordum. America'ya davrandığı kadar önem vermediği besbelli ortadaydı, o halde neden onu burada tutmaya bu kadar niyetliydi? Ve suçlu olmadığını kanıtlamakta başarısız olursa, o evine gitmeden önce görüşecek kadar vaktim olacak mıydı?

Saraydaki dedikodu kazanı hızla kaynıyordu. Hiç vakit kaybetmeden Celeste'in ilk kelimeleri söylediğini ama Mer'in ilk yumruğu attığını öğrendim. Yemin ediyorum, kızıma bir ma-

dalya vermek istedim. İkisi de burada kalıyordu –yaptıklarıyla birbirlerinin hatalarını örtmüş gibiydiler– gerçi kulağa, America inat olsun diye kalıyor gibi gelmişti.

Bu kelimeleri duyunca, kalbimde onu geri kazandığıma daha da emin olmuştum.

Odama koştum, elimdeki birkaç dakikaya yapmam gereken her şeyi sıkıştırmaya çalıştım. Notu elimden geldiğince hızla karaladım. Sonrasında ikinci kata geçtim, America'nın hizmetçileri yemeğe çıkana kadar bir koridorda bekledim. Odasına vardığımda mektubu nereye koymam gerektiğini düşündüm ama gerçekten koyabileceğim sadece bir yer vardı. Göreceğini umdum.

Ana koridora geri dönerken kader bana gülümsedi. America, kanı akıyormuş gibi görünmüyordu, yani Celeste üzerinde izler bırakmış olmalıydı. Yaklaştığında saçının neredeyse tamamen kapattığı ufak, bir şişlik görebildim. Fakat beni seçebildiği anda gözlerinden okunan heyecanı gördüm.

Tanrım, keşke onun yanında oturabilseydim. Nefes aldım. Şimdi elim kolum bağlıysa da sonrasında özel vaktim olacaktı.

Yaklaştığımızda durdum, başımla selam verdim. "Kavanoz."

Daha dik durdum ve çekip gittim ama duyduğunu biliyordum. Bir an düşündükten sonra ardına bile bakmadan neredeyse koşarak koridordan geçti.

Gülümsedim, yaşam enerjisinin döndüğünü gördüğüme mutlu olmuştum. İşte bu, benim kızımdı.

Kral, "Ölü mü?" diye sordu. "Kim öldürmüş?"

Danışmanı, "Emin değiliz Majesteleri. Fakat düşük sınıflı sempatizanlardan daha azını da bekleyemezdik."

Postalanacak mektupları almak için sessizce içeri girdiğimde anında Bonita'daki tüm o insanlardan bahsettiğini anlamıştım.

Asileri desteklediklerinden şüphelenildiği için neredeyse üç yüz aile en az bir sınıf aşağı düşürülmüştü. Savaşmadan bunu kabullenmeyecek gibi görünüyorlardı.

Kral Clarkson, aniden elini masaya vurmadan önce başını sağa sola salladı. Ben de odadaki herkesle birlikte havaya sıçradım.

"Bu insanlar neler yaptıklarını görmüyorlar mı? Uğruna çalıştığımız her şeyi yerle bir ediyorlar ve bunu ne için yapıyorlar? Asla başaramayacakları amaçlar uğruna mı? Onlara güvenlik sundum. Onlara *düzen* sundum. Ve onlar bana asilik yaptılar."

Tabii ki ihtiyacı olabilecek ya da isteyebileceği her şeye sahip olan adam, neden sıradan bir insanın da aynı şansa sahip olmak isteyebileceğini anlamıyordu.

Atandığımda aynı anda hem dehşete düşmüş hem de heyecandan havalara uçmuştum. Bunu bazılarının bir ölüm cezası olarak gördüğünü biliyordum. Fakat en azından önümdeki hayat, Carolina'da kalsaydım yüzleşeceğim evrak işleri ve ev işlerinden daha heyecanlı olacaktı. Ayrıca, America gittikten sonra ortada pek hayat da kalmamıştı.

Kral Clarkson, ayağa kalktı, volta attı. "Bu insanların durdurulması gerekiyor. Şu anda Bonita'yı kim yönetiyor?"

"Lamay. An itibarıyla ailesini başka bir yere taşımayı tercih etti ve eski vali Sharpe için de bir cenaze ayarlıyor. Engellere rağmen yeni rolünden gurur duyuyor gibi görünüyor."

Kral, elini kaldırdı. "İşte. Halk için görevini yaparak hayattaki yerini kabullenmiş bir adam. Neden hepsi bunu yapamıyor?"

Kral konuşurken yanında mektupları topluyordum.

"Lamay'in şüphelenilen suikastçileri anında ortadan kaldırmasını sağlayacağız. Hedefi tutturamasa bile net bir uyarı göndermiş olacağız. Ve elinde bilgi olan birilerini de ödüllendirecek bir yol bulalım. Güneydeki insanlardan bazıları çantada keklik olmalı."

Keşke bunu duymasaydım diyerek hızla döndüm. Asileri desteklemiyordum. Çoğunlukla katildiler. Fakat kralın bugünkü hamlelerinin adaletle bir ilgisi yoktu.

"Sen, oradaki. Dur."

Kralın benimle konuştuğundan pek emin olamayarak arkama baktım. Öyleydi ve kısa bir mektup yazıp katladığında ve yığına eklediğinde onu izledim.

"Bunu da postaya götür. Posta odasındaki çocuklar doğru adresi bilirler." Kral, umursamayarak mektubu kollarımdaki yığına fırlattı, sanki hiçbir değeri yoktu. Orada öylece durdum, kıpırdayamıyor, bu yükü taşıyamıyordum. Sonunda, "İlerle," dedi ve her zaman olduğu gibi itaat ettim.

Yığını kaldırdım ve posta odasına doğru sümüklüböcek hızında götürdüm.

Bu seni ilgilendirmez Aspen. Sen, burada monarşiyi korumak için bulunuyorsun. İşte işin bu. America'ya yoğunlaş. Ona ulaşabildiğin sürece bırak da etrafındaki dünya cehennemi boylasın.

Sırtımı dikleştirdim ve yapmak zorunda olduğumu yaptım.

"Hey, Charlie."

Mektupları alırken ıslık öttürdü. "Yoğun bir gün bugün."

"Görünüşe göre öyle. Aa, bir de şu vardı... Kralın elinde adres yoktu, sizde olduğunu söyledi." En üstteki Lamay'e giden mektubu işaret ettim.

Charlie, nereye gideceğini görmek için mektubu açıp hızla taradı. Sonunda, daralmış gibiydi. Gözlerini bana çevirmeden önce arkasını kontrol etti. "Bunu okudun mu?" diye usulca sordu.

Başımı sağa sola salladım. İçeriğini zaten bildiğimi itiraf ettiğim için suçluluk duyarak yutkundum. Belki de buna engel olabilirdim ama ben, sadece işimi yapıyordum.

Charlie, "Hımm," diye mırıldandı, hızla sandalyesinde döndü ve düzenlenmiş posta yığınına daldı.

Mertin, "Haydi ama Charles!" diye sızlandı. "Bunu yapmak üç saatimi aldı!"

"Bu konuda üzgünüm. Toparlayacağım. Söylesene Ledger, iki şey var." Charlie, tek bir zarfı çıkarttı. "Bu, sana geldi."

Annemin el yazısını anında tanıdım. "Teşekkür ederim." Haberler için deliye dönerek kâğıda yapıştım.

"Hiç sorun değil," diye öylesine cevap verip bir sepeti kaldırdı. "Ve bana bir iyilik yapıp bu atık kâğıtları ocağa götürür müsün? Hemen gitseler iyi olur."

"Tabii ki."

Charlie, başıyla onayladı ve sepeti daha iyi tutabilmek için mektubu cebime tıktım.

Ocaklar, askeri mıntıkanın yakınındaydı ve kapıyı dikkatlice açmadan önce sepeti yere koydum. Alevler dingindi, ben de kâğıtları yavaşça içeri fırlatıp yanmaları için hava boşluğu bıraktım.

Bu kadar dikkatli olmam gerekmeseydi, muhtemelen Lamay'e giden mektubun boş zarfların ve yanlış adresler yazılmış kâğıtların arasına sıkıştırılmış olduğunu fark etmeyecektim.

Charlie, ne düşünüyordun ki?

Orada öylece durup düşündüm. Geri alsaydım, yakalandığını bilecekti. Yakalandığını bilmesini istiyor muydum? Yakalanmasını istiyor muydum ki?

Mektubu içeri fırlattım, yandığından emin olmak için izledim. İşimi yapmıştım ve geri kalan mektuplar yerine gidecekti. Suçlanacak biri yoktu ve kaç hayatın kurtulacağını kim bilebilirdi?

Yeterince ölüm, yeterince acı olmuştu.

Hepsinin kirini ellerimden temizleyerek yürüyüp gittim. Sonunda gerçek adalet, o durumda haklı ya da haksız olanı bulacaktı. Çünkü şimdilik, net konuşmak zordu.

Odama geri döndüğümde mektubumu yırtarak açtım, evden haber almak için sabırsızlanıyordum. Annemin bensiz kal-

ması hoşuma gitmiyordu. Ona para yollayabilmek, biraz rahatlatıyordu ama hep ailemin güvenliği için endişeleniyordum.

Görünüşe göre bu his, ortakmış.

Onu sevdiğini biliyorum. Ama aptal olma.

Tabii ki ona söylemeden her şeyi biliyor, benden iki adım önde gidiyordu. Ben daha ona söylemeden önce America'yı, tek kelime bile etmediğim halde olanlara ne kadar kızdığımı biliyordu. Ve işte orada, ülkenin diğer ucunda yapacağımdan emin olduğu şeyleri yapmamam için beni uyarıyordu.

Gözlerimi kâğıda diktim. Kral, acımasız bir saldırının eşiğinde olabilirdi ama onun erişemeyeceği yerde olacağımdan emindim. Ve annem, asla beni yanlış yönlendirmezdi ama işimde ne kadar iyi olduğumu bilmiyordu. America ile buluşmaya giderken mektubu yırtıp ocağa attım.

5. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Zamanlamam mükemmeldi. America, önümüzdeki beş dakika içinde gelebilseydi, kimse ikimizden de haberdar olmazdı. Risk aldığımı biliyordum ama ondan ayrı duramazdım. Ona ihtiyacım vardı.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve hızla kapandı. "Aspen?"

Sesinin bu tınısını eskiden çok sık duyardım. "Aynı eski günlerdeki gibi, ha?"

"Neredesin?" Perdenin arkasından çekildim ve nefes aldığını duydum. Oyunbaz bir edayla, "Ödümü kopardın," dedi.

"İlk kez değil, son kez de olmayacak."

America, birçok şeydi ama gizlenebilen biri değildi. Benimle odanın ortasında buluşmaya çalışırken bir kanepeye, iki sehpaya çarptı ve bir halının kenarına takılıp kaydı. Onu germek istemiyordum ama gerçekten daha dikkatli olması gerekiyordu.

"Şişt! Eğer bir şeyleri ittirmeye devam edersen, bütün saray burada olduğumuzu anlayacak," diye fısıldadım, uyarmaktan çok ona takılıyordum.

Kıkır kıkır güldü. "Üzgünüm. Lambalardan birini yakamaz mıyız?"

"Hayır." Ona doğru daha direkt bir yoldan ilerledim. "Eğer

biri kapının altından ışık süzüldüğünü görürse, kolayca yakalanabiliriz. Bu koridor pek sık kontrol edilmiyor ama akıllıca davranmak istiyorum."

Sonunda bana ulaştı ve tenine dokunduğum anda dünyadaki her şey gözüme daha iyi gelmeye başladı. Onu bir köşeye çekmeden önce ona bir anlığına daha sarıldım.

"Bu odayı nereden biliyorsun ki?"

Omuz silktim. "Ben muhafızlardan biriyim. Ve yaptığım işte çok başarılıyım. Sarayın her yerini biliyorum, içini de dışını da. Her bir patika, saklanacak tüm yerler ve gizli odaların çoğunu bile biliyorum. Ayrıca, muhafızların rotalarını, en az hangi bölgelerin kontrol edildiğini ve gün içinde muhafızların yoğunlukta olmadıkları noktaları biliyorum. Eğer bir gün sarayda sinsice dolaşmak istersen, birlikte dolaşman gereken adam benim."

Tek bir kelimeyle hem şüpheci hem gururlu konuştu. "İnanılmaz."

Onu nazikçe çekiştirdim ve yanıma oturdu, süzülen minicik ay ışığında zar zor görünüyordu. Ciddileşmeden önce gülümsedi.

"Bunun güvenli olduğundan emin misin?" Woodwork'ün sırtını ve Marlee'nin ellerini gördüğünü, keşfedilseydik yaşayacağımız utancı ve kaybı düşündüğünü biliyordum. Ve tabii bu şanslıysak olurdu. Fakat ben, yeteneklerime güveniyordum.

"Güven bana Mer. Burada bizi bulabilmeleri için inanılmaz derece çok şeyin gerçekleşmesi gerek. Güvendeyiz."

Endişe, gözlerini terk etmedi ama tek kolumu ona doladığımda bana sokuldu, bu ana benim kadar ihtiyacı vardı.

"Durumun nasıl?" Sonunda sorabilmek hoştu.

Öyle bir iç çekti ki sarsıldım. "Pekâlâ, sanırım oldukça mutsuzum ve sinirliyim." Elinin içgüdüsel bir şekilde dizimin üstüne, eskiden kotumdaki yırtıkla oynadığı noktaya gittiğini fark etmemiş gibiydi. "Genellikle son iki gün içinde yaşananları başa

sarmak ve Marlee'yi geri getirmek istiyorum. Carter'ı da tabii ve onu tanımıyorum bile."

"Ben tanıyordum. Harika biri." Ailesi aklıma geldi ve destekçileri olmadan nasıl hayatta kalabileceklerini merak ettim. "O anda Marlee'ye sürekli onu sevdiğini söylediğini ve durumun üstesinden gelmesi için çabaladığını duydum."

"Öyleydi. En azından başlarda. Bitmeden önce beni uzaklaştırdılar."

Gülümsedim ve başından öptüm. "Evet, bunu ben de duydum." Bunu dedikten hemen sonra neden gördüm demediğimi merak ettim. Hizmetkârlar fısıldayarak konuşmaya başlamadan önce de ne yaptığını biliyordum. Fakat sanırım böyle sindiriyordum: Herkesin şaşkınlığı ve genellikle hayranlığı ile. "Savaştığın için seninle gurur duyuyorum. İşte benim kızım."

Daha da sokuldu. "Babam da gurur duyuyordu. Kraliçe o şekilde davranmamam gerektiğini söyledi ama yine de buna memnun olmuş. Kafa karıştırıcıydı. Sanki neredeyse iyi bir fikirdi ama pek o kadar da iyi değildi ve sonuçta hiçbir işe de yaramadı."

Kendisine doğal gelen bir şeyden şüphe etmemesini isteyerek ona sıkıca sarıldım. "İyiydi. Benim için anlamı büyüktü."

"Senin için mi?"

Endişelerimi itiraf etmek tuhaftı ama bilmek zorundaydı. "Evet. Bazen Seçim'in seni değiştirip değiştirmediğini merak ediyorum. Sana çok iyi bakılıyor ve her şey çok havalı. Hâlâ aynı America mısın diye merak edip duruyorum. Bu, bana öyle olduğunu, tüm bunların içine işlemediğini gösterdi."

"Aa, gayet içime işlediler ama o şekilde değil," diye hızla cevap verdi, sesi keskindi. "Genellikle burası, bana bu şekilde doğmadığımı hatırlatıyor."

Sonrasında öfkesi hüzne dönüştü ve bana dönüp başını göğ-

süme yasladı, sanki yeterince çabalarsa kaburgalarının arasında saklanabilecekti. Onu kollarımda tutmak istiyordum, kalbime öyle yakın ki resmen bir parçası olabilir ve önüne çıkan acıları uzaklaştırabilirdi.

"Dinle Mer," diye başladım, iyi şeylere ulaşmanın tek yolunun kötülerin içinden geçip gitmek olduğunu biliyordum. "Maxon aktörün teki. Hep suratına o mükemmel ifadeyi yerleştiriyor, sanki her şeye kâdirmiş gibi. Ama o sadece bir insan ve diğer herkes kadar hata yapıyor. Onu önemsediğini biliyorum, yoksa burada kalmazdım. Ama bunun gerçekçi olmadığını bilmelisin."

Başıyla onayladı ve ben, bu bilgi onun için yeni değilmiş, sanki bir yanı hep bunu bekliyormuş gibi hissettim.

"Bilsen iyi olur. Ya evlenseydin ve daha sonrasında fark etseydin?"

Nefesini vererek, "Biliyorum," dedi. "Bunu ben de düşünüyordum."

Maxon'la evli olarak geçireceği hayatı şimdiden merak edip düşündüğü gerçeğine odaklanmamaya çalıştım. Deneyimin bir parçasıydı bu. Er geç bunu düşünmeye mahkûmdu. Fakat gelip geçmişti.

"Kocaman bir kalbin var Mer. Bazı şeyleri atlatmadığını biliyorum ama bunu istemekte bir sakınca yok. Hepsi bu."

Kelimeleri düşünürken sessizdi. "Çok aptal olduğumu düşünüyorum."

"Aptal değilsin," diye karşı çıktım.

"Öyleyim işte."

Gülümsemesini istiyordum. "Mer, sence ben akıllı mıyım?"

Sesi ılımlıydı. "Tabii ki."

"Evet akıllıyım hem de aptal bir kıza âşık olamayacak kadar akıllıyım. Yani, hemen bunu düşünmeyi peşini bırakmalısın."

Fısıldar gibi ufak bir kahkaha attı ama hüznünü kırmaya yetmişti. Seçim yüzünden benim de canım yanıyordu ve onun acısını daha iyi anlamaya çalışmalıydım. Adını çekilişe yazdırmayı o istememişti. Ben istemiştim. Bu, benim hatamdı.

Birçok kez, kendimi açıklamak, hâlihazırda sunduğu merhamet için yalvarmak istemiştim. Bunu hak etmiyordum. Belki şimdi. Belki bu sefer, sonunda gerçekten özür dileyebilirdim.

"Seni çok incittiğimi düşünüyorum," dedi, sesi utançla kaplıydı. "Hâlâ bana nasıl âşık olabildiğine inanamıyorum."

İç çektim. Tam tersi olması gerekirken, affıma ihtiyacı varmış gibi davranıyordu.

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyordum. Ona karşı hissettiklerimi kaldırmaya yetecek kelime yoktu. Ben bile bundan bir anlam çıkartamıyordum.

"Böyle işte. Gökyüzü mavi, güneş parlıyor ve Aspen, America'yı sonsuz seviyor. Dünyanın bu şekilde olması gerekiyor." Gülümsediğinde göğsümdeki yanağının hareket ettiğini hissettim. Özür dileyemiyordum, belki en azından ağaç evdeki o son dakikaların talihsizlik olduğunu açıklayabilirdim. "Cidden Mer, hayatımda tek istediğim kız sensin. Başka biriyle birlikte olmayı hayal edemiyorum. Kendimi buna hazırlamaya çalışıyordum, yani olur da eğer... Olamam."

Kelimeler kifayetsiz kaldığında bedenlerimiz konuştu. Öpücükler yoktu, sessizce kucaklaşmalardan başka bir şey yoktu; tüm ihtiyacımız olan da buydu. Carolina'da hissettiğim her şeyi hissettim ve tekrar öyle olabileceğimizden emindim. Belki daha da fazlası.

Gerçek olmamasını dileyerek, "Burada daha fazla kalmamalıyız," dedim. "Yeteneklerime son derece güveniyorum ama işi zora sokmak istemem."

İstemeyerek de olsa kalktı ve son bir kez daha sarılmak için

onu kendime çektim, onu tekrar görene kadar beni avutabilmesini umdum. Sıkıca tutundu, sanki gitmeme müsaade etmekten korkuyordu. Önündeki günlerin, onun için zor geçeceğini biliyordum ama ne olursa olsun, burada olacaktım.

"Inanması güç olacak ama Maxon'ın böyle kötü biri olduğunun ortaya çıkmasına gerçekten üzüldüm. Seni geri kazanmak istedim ama senin incinmeni istemedim. Özellikle de bu şekilde."

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Ciddiyim."

"Ciddi olduğunu biliyorum." Tereddüt etti. "Her şey bitmedi gerçi. Ben hâlâ burada olduğuma göre."

"Evet ama seni tanıyorum. Ailenin eline para geçsin, beni de göresin diye devam edeceksin ama Maxon'ın olanları düzeltmek için zamanı geri alması gerek." Çenemi başına yasladım, olabildiğince uzun süre onu yanımda tuttum. "Endişelenme Mer. Sana ben bakacağım."

6. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Rüya gördüğüme dair belli belirsiz bir his içindeydim. America, odada dolaşıyordu, bir tahta bağlanmıştı ve Maxon'ın tek eli omuzundaydı, onu itaat etmeye zorluyordu. Endişeli gözleri, gözlerimle buluştu ve bana ulaşmak için çırpındı. Fakat sonrasında Maxon'ın da beni izlediğini gördüm. Bakışları tehditkârdı ve o anda babasına çok benziyordu.

Ona ulaşmam gerektiğini, birlikte kaçıp gidebilmemiz için onu çözmem gerektiğini biliyordum. Fakat hareket edemiyordum. Ben de bağlanmıştım, tıpkı Woodwork gibi bir tahtaya bağlıydım. Korku tenimden aşağı soğuk ve irkiltici bir şekilde indi. Ne kadar denersek deneyelim, asla birbirimizi kurtaramayacaktık.

Maxon, bir yastığa doğru gitti, zarif bir taç çıkarttı ve America'nın başına koymak için getirdi. İhtiyatlı gözlerle izlese de parlak kızıl saçlarının üzerine kondurduğunda karşı koymadı. Fakat düzgün durmuyordu. Sürekli kayıyordu.

Yılmayan Maxon, cebine uzandı ve iki uçlu kancaya benzer bir şey çıkarttı. Taca geçirdi ve kancayı bastırıp America'nın kafasına sabitledi. Ucu batarken sırtımda iki devasa sancı hissettim ve yakan acısıyla çığlık attım. Kanı hissetmeyi bekledim ama akmadı.

Yerine America'nın kafasındaki kanca uçlarından akan kanı izledim, saçının kızılıyla karışıp tenine yapışıyordu. Maxon, art arda çivileri sokarken gülümsüyordu ve ne zaman America'nın tenine değse acıyla haykırıyordum, tacından akan kana bulanırken dehşetle onu izliyordum.

İrkilerek uyandım. Aylardır böyle bir kabus görmüyordum ve asla America hakkında olmazdı. Alnımdaki teri silip kendime gerçek olmadığını hatırlattım. Yine de kancaların acısı tenimde zonkluyordu ve başımın döndüğünü hissettim.

Aniden aklım Woodwork ile Marlee'ye gitti. Rüyamda America'nın acı çekmeyeceği anlamına gelseydi, tüm acıyı memnuniyetle çekip alırdım. Woodwork de böyle mi hissetmişti? Marlee'yi kurtarmak için iki katı ceza çekmeyi dilemiş miydi?

Avery, "İyisin ya Ledger?" diye sordu. Oda, hâlâ karanlıktı, yani dönüp durduğumu duymuş olmalıydı.

"Evet. Üzgünüm. Kötü bir rüya."

"Sorun değil. Ben de pek iyi uyumuyorum."

Hiçbir şey göremesem de yüzüne bakmak için döndüm. Sadece kıdemli memurların odasında pencere olurdu.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bir dakikalığına yüksek sesle düşünsem, sorun olur mu?"

"Tabii ki olmaz." Avery, harika bir dosttu. En azından uykumun birkaç dakikasını onun için gözden çıkartabilirdim.

Doğrulup oturduğunu, konuşmadan önce duraksadığını duydum. "Woodwork ve Marlee'yi düşünüyordum. Ve Leydi America'yı da."

"Ona ne olmuş ki?" diye sordum, ben de doğrulup oturdum.

"Leydi America'nın Marlee'ye koştuğunu gördüğümde başta kızdım. Çünkü bundan daha iyi davranması gerektiğini bilmiyor muydu? Woodwork ile Marlee, bir hata yapmışlardı ve ce-

zalandırılmaları şarttı. Kral ile Prens Maxon, kontrolü sağlamalıydı, doğru değil mi?"

"Pekâlâ."

"Ama hizmetçiler ile uşaklar bundan bahsederlerken, Leydi America'yı bir nevi övüyorlardı. Bana mantıklı gelmemişti, çünkü yaptığının yanlış olduğunu düşünüyordum. Ama, eh, onlar biz yokken buradalardı. Belki de çok daha fazlasını görmüşlerdi. Belki de bir şeyler biliyorlardı.

Ve biliyorlarsa ve Leydi America'nın yaptığı şeyde haklı olduğunu düşünüyorlarsa... O halde, benim gözden kaçırdığım neydi?"

Burada tehlikeli sulara dalıyorduk. Fakat o, arkadaşımdı, sahip olduğum en iyi arkadaştı. Avery'ye hayatımı emanet edebilirdim ve saray, bir yandaştan faydalanabileceğim bir yerdi.

"Bu, gerçekten iyi bir soru. İnsan meraklanıyor."

"Kesinlikle. Sanki bazen kralın ofisini korurken prens çalışıyor ve sonrasında bir şey yapmaya gidiyor. Kral Clarkson, Prens Maxon'ın işini eline alıyor ve yarısını silip baştan yapıyor. Neden? En azından bu konuda onunla konuşamaz mı? Onu eğittiğini sanıyordum."

"Bilmem. Kontrol mü?" Kelimeyi söylediğimde bunun en azından kısmen doğru olması gerektiğini biliyordum. Bazen Maxon'ın nelerin döndüğünü tamamen bilmediğinden şüpheleniyordum. "Belki de Maxon, kralın şu anda olması gerektiğini düşündüğü kadar işin ehli değildir."

"Ya prens *fazlasıyla* işin ehliyse ve kral bundan hoşlanmıyorsa?"

Kahkahamı bastırmaya çalıştım. "İnanması güç. Maxon'ın dikkati kolayca dağılabiliyor gibi görünüyor."

"Hımm." Avery, karanlıkta döndü. "Belki de haklısındır. İnsanlar, onun hakkında kral hakkında düşündüklerinden farklı

düşünüyorlar. Ve Leydi America hakkında, sanki prenses seçebilecek olsalar, onu seçerlermiş gibi konuşuyorlar. Eğer o, böyle baş kaldıran biriyse, Prens Maxon'ın da öyle yapması gerektiği anlamına gelmez mi?"

Soruları, bilmek istemediğim yerlere kaydı. Maxon, gerçekten de babasına karşı mı geliyordu? Ve eğer durum buysa, taca ve tacın sembolü olan her şeye de mi karşı çıkıyordu? Hiçbir zaman monarşi hayranı olmamıştım; ona karşı savaşan herhangi birinden cidden nefret edebileceğimi sanmıyordum.

Fakat America'ya olan aşkım, her şeyden daha büyüktü ve Maxon, benimle o aşkın arasında durduğundan onun doğru düzgün bir insan olduğunu düşünmemi sağlayacak bir şey söyleyebileceğini ya da yapabileceğini sanmıyordum.

Dürüstçe, "Gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdim. "Woodwork'e olanları engellemedi."

"Evet ama bu, hoşuna gittiği anlamına da gelmez." Avery, esnedi. "Tek dediğim, saraya giren her insanı gözlemlemek ve gizli niyet aramak üzere eğitildik. Belki de aynısını, halihazırda burada olan insanlara da uygulamalıyız."

Gülümsedim. "Bu noktada haklı olabilirsin," diye ortaya koydum.

"Tabii ki. Ben, tüm bu operasyonun beyniyim." Battaniyelerini salladı, tekrar serdi.

"Uyu, beyni büyük kişi. Yarın zekana ihtiyacımız olacak," diye ona takıldım.

"Üzerinde çalışıyorum." Tekrar seslenmeden önce belki bir dakika boyunca kıpırtısız kaldı. "Hey, dinlediğin için teşekkürler."

"Daima. Arkadaşlar ne içindir?"

"Evet." Tekrar esnedi. "Woodwork'ü özledim."

İç çektim. "Biliyorum. Onu ben de özledim."

7. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Aşıları pek umursamazdım ama yapıldıktan sonraki bir saat boyunca cehennem gibi yakardı. Daha beteri, size gün boyu süren garip, kıpır kıpır enerjiyi verirdi. Bir avuç dolusu muhafızın, sırf ilacı yakabilmek için saatlerce koşuşturup durduğunu ya da saraydaki daha fazla insan gücü gerektiren işleri yaptıklarını görmek şaşırtıcı değildi. Doktor Ashlar, aşı vurulacak muhafızların sayısını sınırlamıştı.

Doktor Ashlar, "Memur Leger," diye seslendi ve ofise girip çalışma masasının yanındaki ufak muayene masasının önünde durdum. Hastane kanadı, hepimizi ağırlayacak kadar büyüktü ama bunu gözlerden uzakta yapmaları daha iyi hissettiriyordu.

Beni karşılarken başını salladı ve ben de dönüp pantolonumun belini birkaç santim düşürdüm. Soğuk antiseptik tenimde gezdiğinde ya da iğne delip geçtiğinde bile kendime sıçrama izni vermedim.

Neşeyle, "Hepsi bitti," dedi. "Vitaminlerin ve ücretin için Tom'la görüş."

"Evet, efendim. Teşekkür ederim."

Attığım her adımda zonkluyordu ama ortaya çıkmasına müsaade etmedim.

Tom, bana bazı ilaçlarla su verdi ve onları yutmadan önce

küçük bir kâğıda paraf atıp paramı aldım, odun kesme yerine gitmeden önce odama dönüp bıraktım. Şimdiden hareket etme isteği bezdiriciydi.

Baltayı her salladığımda umutsuzca akıtmam gereken enerji ortaya çıkıyordu. Bugün aşırı tetikte gibi hissediyordum kendimi, aşı, Avery'nin soruları ve o sinsi rüya, beni ateşlemişti.

Kralın, America'nın araya sıkıştırıldığını söylemesini düşündüm. Maxon'a bu kadar kızgınken America'nın kazanması, şu anda pek muhtemel görünmüyordu ama merak ettim de kralın asla tacı almasına niyetlenmediği tek kişi, gerçekten alırsa ne olurdu?

Peki ya Marlee favoriydiyse, hatta belki kralın şahsi tercihiydiyse, şimdi umutlarını kime yöneltmişti?

Odaklanmaya çalıştım ama düşüncelerim, hareket etme güdümün altında birbirine bulanıyordu. Salladım ve salladım ve sırf kırılacak bir şey kalmadığı için iki saat sonra durdum.

"İhtiyacın olursa, orada bütün bir orman var."

Döndüm; o yaşlı seyis yine oradaydı, gülümsüyordu.

"Sanırım, işim gerçekten bitmiş olabilir," diye cevap verdim. Nefesimi düzene sokarken aşının en beter etkisinin geçtiğine emindim.

Yakına geldi. "Daha iyi görünüyorsun. Daha sakin."

İlacın kanıma karıştığını hissederken kahkaha attım. "Bugün yakmam gereken bambaşka bir enerjiydi."

Odun kırdığım kütüğe oturdu, kendini tamamıyla evinde hissediyor gibiydi. Bu adam hakkında ne düşüneceğimi hiç bilmiyordum.

Terli avuçlarımı pantolonuma sürüp diyecek bir şeyler düşündüm. "Hey, geçen gün olanlar için üzgünüm. Sana sıkıntı yaratmak istememiştim, ben..."

Ellerini kaldırdı. "Hiç sorun değil. Ve ben de ısrarcı olmak istememiştim. Fakat etraflarındaki kötülüğün, kendilerini sert

ya da inatçı bir hale sokmasına izin veren çok şey insan gördüm. Sonunda dünyalarını daha iyi bir hale getirme fırsatını kaçırıyorlar, çünkü sadece kötü yanlarını görüyorlar."

Hâlâ sesinde ve yüz hatlarında onu tanıdığımı hissettiren bir şeyler vardı.

"Ne demek istediğini biliyorum." Başımı sağa sola salladım. "Ben, öyle olmak istemiyorum. Ama çok kızıyorum. Bazen çok fazla şey bildiğimi ya da düzeltemeyeceğim işler yaptığımı hissediyorum ve hepsi kafama üşüşüyor. Ve olmaması gereken şeylerin olduğunu gördüğümde..."

"Kendine ne yapacağını bilmiyorsun."

"Kesinlikle."

Başıyla onayladı. "Eh, ben, iyi bir şeyler düşünmekle işe başlardım. Sonrasında kendime o iyi şeyi, nasıl daha iyi bir hale getirebileceğimi sorardım."

Kahkaha attım. "Bu, pek mantıklı gelmedi."

Ayağa kalktı. "Sen hele biraz üzerinde düşün bakalım."

Saraya geri dönerken onu nereden tanıyor olabileceğimi anlamaya çalıştım. Belki de sarayda çalışmadan önce Carolina'dan gelip geçmişti. Birçok Altı işe alınmıştı. Nerede olduysa, ne gördüyse, kendisini yıldırmasına müsaade etmemişti. Adını sormam gerekirdi ama çok sık karşılaşıyor gibiydik, yani kısa süre sonra tekrar görüşeceğimizi düşündüm. Berbat bir ruh halinde olmadığımda aslında gayet düzgün bir adamdı.

Temizlendikten sonra odama yöneldim, hâlâ seyisin laflarını düşünüyordum. İyi olan neydi? Nasıl onu daha iyi bir hale getirebilirdim?

İçinde para olan zarfı aldım. Sarayda bir sentini bile harcamam gerekmiyordu, böylelikle hepsi aileme gidiyordu. Genellikle.

Anneme bir not karaladım.

Bu sefer o kadar çok olmadığı için üzgünüm. Bir şeyler oldu. Haftaya daha fazlası olur Seni seviyorum, Aspen.

Kazancımın yarısından biraz azını mektupla birlikte zarfa tıkıp bir kenara kaldırdım ve başka bir parça kâğıt çıkarttım.

Woodwork'ün adresini, onun için defalarca yazdığımdan ezbere biliyordum. Cahillik, çoğu insanın bildiğinden daha yaygın gibi geliyordu ama Woodwork, insanların aptal ya da değersiz olduğunu düşünmesinden o kadar endişeleniyordu ki bu sırrını paylaşacak kadar güvendiği tek muhafız bendim.

Birçok şeye dayanarak –nerede yaşadığın, okulunun ne kadar büyük olduğu, Yedilerle ilişkin olup olmadığı gibi– on sene boyunca eğitim görüp neredeyse hiçbir şey bilmemen de mümkündü.

Woodwork'ün aralardan sıyrıldığını söyleyemezdim. O, bir boşluğa itilmişti.

Ve şimdi nerede olduğunu, nasıl olduğunu ya da Marlee'nin hâlâ yanında olup olmadığını bilmiyordum.

Bayan Woodwork

Ben, Aspen. Hepimiz oğlunuza olanlar için üzgünüz. Umarım, durumunuz iyidir. Bu, onun son maaşıydı. Sadece elinize geçtiğinden emin olmak istedim. Kendinize iyi bakın.

Daha fazlasını yazsam mı diye düşündüm. Sadaka alıyor gibi hissetmesini istemiyordum, yani uzatmamak en iyisi gibi görünüyordu. Fakat belki ara sıra ona ismimi belirtmeden bir şeyler gönderebilirdim.

Aile, iyi bir şeydi ve Woodwork'ün ailesi hâlâ hayattaydı. Onlara yardım etmeyi denemek zorundaydım.

8. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Herkesin uyuduğundan emin olana kadar bekledikten sonra America'nın kapısını açtım. Hâlâ uyanık olduğunu görünce havalara uçtum. Beni beklemesini diliyordum; başını biraz kaldırması ve yanıma yaklaşması, onun da bu gece burada olmamı umduğunu düşündürdü.

Her zamanki gibi kapıyı açık bıraktım ve yatağının ucunda diz çöktüm. "Durumun nasıl?"

"İdare eder sanırım." Fakat bunu kastetmediğini anlayabiliyordum. "Celeste bugün bana bir dergi yazısı gösterdi. Buna kafa yormak istediğimden emin değilim. Ondan bıktım usandım artık."

O kızın neyi vardı? İnsanlara eziyet edip manipülasyonla taca ulaşabileceğini mi sanıyordu? Burada devam eden varlığı, Maxon'ın berbat zevkinin bir örneğiydi.

"Marlee de gittiğine göre Maxon bir süreliğine kimseyi evine göndermez, değil mi?"

Hüzünle hafifçe omuzunu silkmek için tüm enerjisini harcamış gibiydi.

"Hey." Tek elimi dizine götürdüm. "Her şey yoluna girecek."

Bana solgun bir tebessüm gönderdi. "Biliyorum. Sadece onu özlüyorum. Ve kafam karışık."

"Neden kafan karışık?" diye sordum, dinlemek için daha rahat bir pozisyona geçtim.

"Her şeyden dolayı." Sesi, kulağa umutsuz geliyordu. "Burada ne yapıyorum, kimim. Bildiğimi sanıyordum." Sanki doğru kelimeleri yakalayabilirmiş gibi ellerini kıpırdattı. "Bunu nasıl düzgün bir şekilde açıklayabileceğimi bile bilmiyorum."

America'ya baktım; Marlee'yi kaybetmenin ve Maxon'ın karakteriyle ilgili gerçekleri keşfetmenin, düşünmek istemediği gerçekleri ortaya döktüğünü fark ettim. Uyanmasını sağlamıştı; belki biraz fazla hızlıca. Şimdi tutulup kalmış, yol boyunca nelerin mahvolacağını bilmediği için herhangi bir adım atmaktan korkar olmuştu. America, babamı kaybettiğimi ve Jemmy'ye dayak atılmasıyla baş ettiğimi görmüştü, ailemi tok ve güvende tutmak için kendimi paraladığımı izlemişti. Fakat bunları sadece görmüştü; deneyimlememişti. Ezik ağabeyi hariç ailesi bir aradaydı ve gerçekten hiçbir şey kaybetmemişti.

Bir yanım, sen hariç belki de embesil diye beni suçladı. Fikri hemen kafamdan uzaklaştırdım. Bu an, onunla ilgiliydi, benimle değil.

"Kim olduğunu biliyorsun Mer. Seni değiştirmeye çalışmalarına izin verme."

Elini oynattı, sanki uzanıp elime dokunacak gibiydi. Dokunmadı.

"Aspen, sana bir şey sorabilir miyim?" Endişe, hâlâ yüzünün her yanından okunuyordu.

Başımla onayladım.

"Bu biraz garip ama prenses olmak için biriyle evlenmem gerekmeseydi, birilerinin beni göreve getireceği bir işten ibaret olsaydı, sence bu işi yapabilir miydim?"

Beklediğim ne idiyse, bu değildi. Hâlâ prenses olmayı düşündüğüne inanmakta güçlük çekiyordum. Ama belki de dü-

şünmüyordu. Soru, varsayımlara dayanıyordu ve Maxon'a bağlanmadan prenses olmayı düşündüğünü söylemişti.

Olan bitene herkesin yanında tepki vermesini hesaba katarak, kapalı kapılar arkasında karşısına çıkacak şeylerde kendini çaresiz hissedebileceğini tahmin ediyordum. Birçok şeyde harikaydı ama...

"Üzgünüm Mer. Sanmıyorum. Sen, onlar gibi ölçüp tartarak hareket edecek yapıda biri değilsin."

İnce kaşlarını kaldırdı. "Ölçüp tartarak hareket etmek mi? Nasıl yani?"

Her şeyi ortaya dökmeden bunu nasıl açıklayabileceğimi düşünürken nefesimi verdim. "Ben her yerde bulunuyorum Mer. Birçok şey duyuyorum. Güneyde, alt sınıfların yoğunlukta olduğu bölgelerde çok fazla kargaşa yaşanıyor. Yaşça büyük muhafızların dediklerine bakarsak, o insanlar hiçbir zaman Gregory Illéa'nın metotlarını onaylamamışlar ve uzun süredir bundan rahatsız oluyorlarmış. Dedikodulara göre, kralın kraliçeyi bu kadar çekici bulmasının sebebi de buymuş. Kraliçe Güneyli ve bu da Güneylileri bir süreliğine memnun etmiş. Görünen o ki artık o kadar da memnun değiller."

Dediklerimi düşündü. "Bu anlattıkların, ölçüp tartmaktan kastettiğini açıklamadı."

Bildiklerimi onunla paylaşmam ne kadar kötü olabilirdi? İki sene boyunca ilişkimizi bir sır olarak saklamıştı. Ona güvenebilirdim. "Geçen gün, tüm o Cadılar Bayramı olayından önce hizmet binalarından birindeydim. Güneydeki asilerin yandaşlarından bahsediyorlardı. Bazı mektupları posta kanadına güvenle götürmem söylenmişti. Üç yüzden fazla mektup vardı America. Rapor vermedikleri ya da sarayın tehdit olarak algıladığı birine yardım ettikleri için bir alt sınıfa düşürülen üç yüz aileye mektup gönderilmişti."

Kesik bir nefes aldı ve gözlerinin önünde bir düzine senaryonun şekillenmesini izledim.

"Biliyorum. Hayal edebiliyor musun? Ya o sen olsaydın ve tek bildiğin piyano çalmak olsaydı? Bir anda artık büro işleri yapman gerekseydi, o tip bir işi bile nasıl bulabilirdin ki? Mesaj oldukça açıktı."

Endişesi şekil değiştirdi. "Sence... Maxon biliyor mu?"

Bu, iyi bir soruydu. "Bence bilmek zorunda. Ülkeyi kendi başına yönetebileceği günler çok uzağında değil."

Başıyla onayladı ve bunu, bir nevi erkek arkadaşı olan kişi hakkında öğrendiği tüm o yeni şeylerin üzerine ekledi.

"Kimseye söyleme, tamam mı?" diye yalvardım. "Ağızdan çıkacak böyle bir şey, işimi kaybetmeme neden olur." Ve çok daha fazlasına, diye ekledim içimden.

"Tabii ki. Unuttum bile." Ses tonu ılımıydı, endişelerini gizlemeye çalışıyordu. Çabası beni gülümsetti.

"Seninle, tüm bunlardan uzakta, beraber olmayı özledim. Eski dertlerimizi özledim," diye feryat ettim. Şimdi bana akşam yemeği yapmasına kızmış olmak için neler vermezdim?

Gülerek, "Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. Gerçekten gülmüştü. "Penceremden gizlice çıkıp gitmek, sarayda gizlice dolanmaktan çok daha iyiydi."

"Ve sana hiçbir şey verememektense, tek bir kuruş verebilmek için çalıp çırpmak daha iyiydi." Yatağının başındaki kavanoza tıklattım. Ben saraya gelmeden önce bile yanında tutmasını, hep iyi bir işaret olarak algılamıştım. "Gittiğin güne kadar, hepsini biriktirdiğini bilmiyordum," diye ekledim, kuruşları avuçlarıma döktüğünde ne kadar ağır geldiğine şaşırmıştım.

Gururla, "Tabii ki biriktirdim!" diye vurguladı. "Sen gittiğinde, elimde kalan tek şey onlardı. Bazen yatarken, kuruşları avcuma dökerdim, hemen sonra geri toplardım. Senin dokun-

duğun bir şeylere sahip olmak güzeldi."

O da benim kadar kötü durumdaydı. Asla saklamak için ondan bir şey almamıştım ama her anı, fiziksel bir şeymiş gibi biriktirmiştim. Ne zaman işler durgunlaşsa, hatırlarımı tarıyordum. Onunla, bilebileceğinden çok daha fazla vakit geçirmiştim.

"Hepsiyle ne yaptın?" diye merakla sordu.

Gülümsedim. "Evde bekliyorlar." America ile evlenmek için o gitmeden önce biriktirdiğim biraz param vardı. Bugünlerde anneme her maaş çekinin bir kısmını benim için bir kenara koymasını sağlıyordum ve neden para biriktirdiğimi bildiğinden emindim. Fakat en kıymetli birikimim kuruşlardı.

"Neyi?"

Doğru düzgün bir düğün. Gerçek yüzükler. Kendimize ait bir ev. "İşte onu söyleyemem."

Yakında ona her şeyi söyleyecektim. Hâlâ birbirimizi geri kazanmaya çalışıyorduk.

"Peki, sırrını sakla," dedi, sinirlenmiş gibi yaparak. "Ve bana bir şey veremediğin için endişelenme. Ben sadece burada olduğundan dolayı, en azından birlikte bir şeyleri, eskisi gibi olmayacak olursalar bile düzeltebileceğimiz için mutluyum."

Kaşlarımı çattım. Eskiden olduğumuz noktadan o kadar uzakta mıydık? O kadar uzaktaydık ki bunu belirtmesi gerekiyordu yani? Hayır. Ben, değildim. Biz hâlâ Carolina'daki o insanlardık ve bunu ona hatırlatmam gerekiyordu.

Ona dünyaları vermek isterdim ama o anda sahip olduğum tek şey, sırtımdaki kıyafetti. Önüme baktım, bir düğmeyi kopardım ve ona uzattım.

"Kelimenin gerçek anlamıyla, sana verebilecek başka bir şeyim yok ama bunu saklayabilirsin –dokunduğum bir şey– ve istediğin zaman beni düşünebilirsin. Ve benim de seni düşündüğümü bilebilirsin."

Minik altın düğmeyi elimden aldı ve sanki ona ayı vermişim gibi gözlerini dikti. Dudağı titredi ve usulca nefes aldı, sanki ağlayacaktı. Belki de yanlış bir şey yapmıştım.

"Bunu şu anda nasıl yapabileceğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hiçbir şey yapmayı bilmiyormuşum gibi hissediyorum. Ben... Seni unutmadım, tamam mı? Hâlâ buramda."

Elini göğsüne koydu ve parmaklarını tenine sapladığını, içeride olanları yatıştırmaya çalıştığını gördüm.

Evet, hâlâ önümüzde uzun bir yol vardı ama birlikte bu yola çıktıysak, bana uzun gelmeyeceğini biliyordum.

Daha fazla bir şey istemeyerek gülümsedim. "Bu benim için yeterli."

www.webcanavari.net / Orppersephone

9. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Kralın Elit'teki leydiler için yapacağı çay partisini duymuştum ve America'nın kapıya tıklatıp içeri girdiğimde odada olmayacağını biliyordum.

Anne, "Memur Leger," dedi, kocaman gülümseyerek kapıyı açtı. "Sizi görmek ne güzel."

Bu sözleri üzerine Lucy ile Mary, selamlaşmak için yaklaştılar.

Mary, "Merhaba Memur Leger," dedi.

Lucy, "Leydi America, şu anda dışarıda. Kraliyet ailesi ile çayda," diye ekledi.

"Ah, biliyorum. Siz leydilerle bir dakikalığına sohbet edebilir miyim diye merak ediyordum."

Anne, içeri girmem için işaret verdi. "Tabii ki."

Masaya yöneldim ve onlar da alelacele bana bir sandalye çektiler. "Hayır," diye ısrar ettim, "siz oturun."

Mary ve Lucy otururken Anne ile ayakta dikildik.

Şapkamı çıkarttım ve Mary'nin sandalyesinin arkasına tek elimle yaslandım. Benimle konuşurken rahat hissetmelerini istiyordum ve formaliteleri azaltmanın buna yardımı dokunacağını umuyordum.

Lucy, "Size nasıl yardım edebiliriz?" diye sordu.

"Güvenlik taraması yapıyordum ve sıradışı bir şey gördünüz mü diye bakmak istedim. Muhtemelen kulağa aptalca geliyordur ama en ufak şey bile Elitleri güvende tutmamıza yardımcı olabilir." Doğruluk payı vardı ama tam olarak bu bilgiyi araştırmakla da görevlendirilmemiştik.

Anne, düşünceyle başını eğerken meraklanan Lucy'nin gözleri tavana kaydı.

Mary, "Hiç sanmıyorum," diye başladı.

Anne, "İlla bir şey demek gerekirse, Leydi America, Cadılar Bayramı'ndan bu yana sessizleşti," diye öne sürdü.

"Marlee nedeniyle mi?" diyerek tahmin yürüttüm. Cevap olarak hepsi başlarıyla onay verdiler.

Lucy, "Bunu atlatabildiğinden emin değilim," dedi. "Onu suçladığımdan değil."

Anne, omuzuna vurdu. "Tabii ki."

"Yani, Kadınlar Odası'na gitmesi ve yemek vakitleri hariç genellikle odasında kalıyor."

Mary, "Evet," diyerek onayladı. "Leydi America, geçmişte de bunu yaptı ama şu son birkaç gündür... Sadece saklanmak istiyor gibi."

Böylece, iki önemli şey çıkarttım. Bir, America artık Maxon ile birlikte vakit geçirmiyordu. İki, görüşmelerimizin hâlâ farkına varılmamıştı, en yakınındakiler tarafından bile.

Bu iki detay da kalbimdeki umudun büyümesine sebep oldu.

Anne, "Yapmamız gereken başka bir şey var mı?" diye sordu. Gülümsedim, çünkü bu, onun yerinde olsaydım, bir sorunun önüne geçebilmek için soracağım türden bir soruydu.

"Sanmıyorum. Her zaman olduğu gibi gördüklerinize ve duyduklarınıza dikkat edin ve bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederseniz direkt temasa geçmekten çekinmeyin."

Yüzleri hevesliydi, memnun etmeye öyle hazırdılar ki.

Anne, "Siz, harika bir askersiniz Memur Leger," dedi.

Başımı sağa sola salladım. "Sadece işimi yapıyorum. Ve bildiğiniz gibi Leydi America, benim bölgemden ve ona göz kulak olmak istiyorum."

Mary, bana döndü. "İkinizin de aynı bölgeden olması ve şimdi resmen onun kişisel koruması olmanız bence çok komik. Carolina'da ona yakın mı oturuyordunuz?"

"Bir nevi." Yakınlığımızı ortaya dökmek istemiyordum.

Lucy, neşeyle gülümsedi. "Gençliğini hiç gördünüz mü? Büyüme çağında nasıldı?"

Sırıtmadan edemedim. "Birkaç kez ona rastlamıştım. Erkeksi bir kızdı. Hep erkek kardeşiyle dışarıda olurdu. Katır kadar inatçıydı ve hatırladığım kadarıyla çok, çok yetenekliydi."

Lucy, kıkır kıkır güldü. "Yani hep aynıymış," dedi ve hepsi kahkaha attılar.

"Oldukça," diye onayladım.

Bu sözler, göğsümdeki hissin daha da büyümesine neden oldu. America'yı binlerce farklı yönden tanıyorum ve o, balo elbiseleri ile mücevherlerin altında yine olduğu gibiydi.

"Alt kata inmeliyim. *Rapor*'u kesinlikle kaçırmamam lazım." Kızların arasından şapkama uzandım.

Mary, "Belki biz de sizinle gelmeliyiz," diye önerdi. "Vakit neredeyse geldi."

"Kesinlikle." Hizmetkârlar için *Rapor*, televizyon izlemelerine izin verilen tek zamandı ve sadece üç yerde izleyebilirlerdi: Mutfak, hizmetçilerin dikiş yaptıkları çalışma odası ve toplanılacak bir yerden ziyade bir başka çalışma odasına dönüştürülmüş büyük bir oda. Ben, mutfağı tercih ettim. Anne, önümüzden giderken Mary ile Lucy, benimle geride kaldılar.

Anne, bir anlığına duraksayıp, "Ziyaretçilerle ilgili bir şey duydum Memur Leger," dedi. "Fakat sadece bir dedikodu da olabilir."

"Hayır, doğruydu," diye cevap verdim. "Detayları bilmiyorum ama iki farklı partinin geldiğini duydum."

Mary, dalga geçerek, "Oley," dedi. "Yine masa örtüsü yıkamaya mahkum edileceğimi biliyorum. Hey, Anne, seni neyle görevlendirdiyseler, değiş tokuş yapabilir miyiz?" diye sorarken Anne'e yaklaştı ve daha açıklanmamış görevlerini tartışmaya koyuldular.

Kolumu Lucy'ye uzattım. "Hanımefendi."

Gülümsedi ve koluma girdi, burnunu havaya dikti. "Saygıdeğer beyefendi."

Koridorda ilerledik. Yapılacak işlerden ve dikilecek elbiselerden konuşurlarken neden neredeyse hep en mutlu olduğum anlarımı America'nın hizmetçilerinin yanında geçirdiğimi fark ettim.

Onların yanında Altı olabiliyordum.

Bir tezgâha oturdum, bir yanımda Lucy, diğer yanımda Mary vardı. Anne, tepemizde dolanıp *Rapor* başlarken insanları susturuyordu.

Ne zaman kameralar kızları çekse bir şeylerin yolunda gitmediğini görebiliyordum. America, neşesiz görünüyordu. Daha beteri, öyle görünmemeye çalışıyor ve inanılmaz derecede başarısız oluyordu.

Ne için bu kadar endişeleniyordu?

Gözümün kenarıyla Lucy'nin elleriyle oynadığını gördüm.

"Sorun nedir?" diye fısıldadım.

"Leydimle ilgili bir sorun var. Bunu yüzünden anlayabiliyorum." Lucy, tek elini kaldırıp ağzına götürdü ve tek tırnağını kemirmeye başladı. "Ona ne oldu? Leydi Celeste, ava çıkmış kedi gibi görünüyor. O kazanırsa, ne yapar?"

Elimi, kucağındaki elinin üzerine koydum ve mucizevi bir şekilde kıpırdanmayı kesti, gözlerime büyülenmiş gibi baktı.

insanların Lucy'nin sinirlerini önemsemediğini hissediyordum.

"Leydi America'nın durumu düzelecek."

Başıyla onayladı, kelimelerimle yatışmıştı. "Fakat ben, onu seviyorum," diye fısıldadı. "Kalmasını istiyorum. Ne zaman kalmalarına ihtiyacım olsa, herkes çekip gidiyor gibi."

Yani, Lucy birilerini kaybetmişti. Belki birden fazla kişiyi. Anksiyete problemlerini, biraz daha iyi anlamaya başladığımı hissettim.

"Eh, dört sene boyunca bana mahkumsun." Nazikçe dirseğimle onu dürttüm ve gülümsedi, gözlerindeki yaşları zor tutuyordu.

"Çok iyisiniz Memur Leger. Hepimiz öyle düşünüyoruz." Kirpiklerine dokundu.

"Ah, siz leydiler de çok iyisiniz. Sizi ne zaman görsem, seviniyorum."

"Biz, leydi değiliz," diye cevap verip yere baktı.

Başımı sağa sola salladım. "Gözünde önemli olan biri için kendini feda ettiğinden ötürü Marlee hâlâ bir leydi olabiliyorsa, o halde, kesinlikle siz de olabilirsiniz. Anladığım kadarıyla, hayatınızı her gün feda ediyorsunuz. Vaktinizi ve enerjinizi başka birine veriyorsunuz ve bu, da tam olarak aynı şey."

Mary'nin tekrar televizyona dönmeden önce şöyle bir baktığını gördüm. Anne de sözlerimi fark etmiş olabilirdi. Duymak için eğiliyor gibiydi.

"Sahip olduklarımız arasında en iyisi sizsiniz Memur Leger."

Gülümsedim. "Buraya indiğimizde siz üçünüz bana Aspen diyebilirsiniz."

10. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Nöbetteyken duvara gözlerini dikip bakmak, otuz dakika içerisinde sıkıcılaşırdı. Artık gece yarısı çoktan geride kalmıştı ve tek yapabileceğim, güneş doğana kadar saatleri saymaktı. Fakat en azından, can sıkıntımın anlamı, America'nın güvende olacağıydı.

Gelecek ziyaretçilerin onaylanması dışında gün, olaysız geçmişti.

Kadınlar. Çok fazla kadın.

Bir yanım, bu haber karşısında yüreklendi. Saraya gelen leydiler, fiziksel anlamda daha az agresif olmaya meyilliydiler. Fakat sözleri, yanlış tonda söylendiğinde savaş çıkartabilirdi.

Alman Federasyonu'nun üyeleri, eski dostlardı, yani güvenlik açısından bu da işimize geliyordu. İtalyanlar ise çılgınlık demekti.

Tüm gece boyunca *Rapor*'daki halinden ne anlam çıkarmalıyım diye merakla America'yı düşündüm. Bu konuda onu sorgulamak istediğimden de emin değildim gerçi. Bunu, ona bırakmalıydım. Paylaşmak için bir şansı olduğunda dinlerdim. Şimdilik, önündekine yoğunlaşmalıydı. Sarayda ne kadar uzun süre durursa, o kadar yanımda olurdu.

Omuzlarımı oynatıp kemiklerimin çatırtısını dinledim. Sadece birkaç saat daha kalmıştı. Sırtımı dikleştirdim ve koridorun köşesinden bir çift mavi gözün baktığını gördüm. "Lucy?"

"Merhaba," diye cevap verip köşeden çıktı. Hemen ardındaki Mary'nin kolunda ufak bir sepet vardı, içindekiler bir beze sarılmıştı.

"Leydi America, sizi mi çağırdı? Her şey yolunda mı?" Kapıyı onlar için açmak üzere kapı koluna uzandım.

Lucy, nazikçe elini göğüs kafesine koydu, gergin görünüyordu. "Ah, her şey yolunda. Şey, burada mısın diye bakmaya gelmiştik."

Gözlerimi kısarak baktım, elimi geri çektim. "Buradayım. Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Mary konuşmadan evvel birbirlerine baktılar. "Son birkaç gündür çok vardiya yaptığını fark ettik. Aç olabileceğini düşündük."

Mary, bezi geriye çekip küçük kekler, hamur işleri ve ekmekten oluşan, muhtemelen kahvaltı hazırlıkları yaparken ayırdıkları ufak menüyü ortaya çıkarttı.

Hafifçe güldüm. "Çok kibarsınız ama bir, görev başındayken yemek yememem gerekiyor ve iki, epey güçlü bir adam olduğumu fark etmişsinizdir." Boşta kalan kolumun kasını sıktım ve kıkır kıkır güldüler. "Kendime bakabilirim."

Lucy, başını kaldırdı. "Güçlü olduğunu biliyoruz ama yardım kabul etmek de bir tür güçtür."

Kelimeleri, neredeyse nefesimi kesiyordu. Keşke bunu biri bana aylar önce söyleseydi dedim. Büyük üzüntülerden kurtulabilirdim.

Yüzlerine baktım, America'nın ağaç evdeki son gecede olduğu gibiydi: Umut dolu, heyecanlı, sıcak. Gözlerim, yemek sepetine kaydı. Bunu gerçekten yapmaya devam edecek miydim?

Bana kendimi olduğum gibi hissettiren birkaç insanı hayatımdan soyutlayacak mıydım?

"Anlaşma şöyle: Birileri gelirse, yerde benimle güreştiniz ve yemem için zorladınız. Anlaşıldı mı?"

Mary, sepeti uzatırken dişlerini göstererek güldü. "Anlaşıldı."

Tarçınlı ekmekten bir parça kopardım ve ısırdım. "Siz de yiyeceksiniz, değil mi?" diye sorarken çiğniyordum.

Lucy, sepete dalmadan önce ellerini hevesle ovuşturdu ve Mary de hızla aynısını yaptı.

"Ee, güreşte yetenekli misiniz?" diye şaka yaptım. "Yani, hikâyemizin akla yatkın olduğundan emin olmam lazım."

Lucy, kıkır kıkır gülerken ağzını kapattı. "Komik ama bu, eğitimimizin bir parçası değil."

Ağzım açık kaldı. "Ne? Bu, çok önemli bir şey. Temizlik, servis, çıplak elle dövüş."

Yerken kahkaha attılar.

"Ciddiyim. Görevli kim? Bir mektup yazacağım."

Mary, "Sabah olunca baş hizmetçiye bundan bahsederiz," diye söz verdi.

"İyi." Bir ısırık aldım ve şakadan kızmış gibi yaparak başımı sağa sola salladım.

Mary, yutkundu. "Çok komiksiniz Memur Leger."

"Aspen."

Tekrar gülümsedi. "Aspen. Dönemin bittiğinde de kalacak mısın? Başvurursan, eminim ki saray senin kalıcı muhafız olmanı isteyecektir."

Şimdi İki olduğum için bir asker olarak kalmayı istediğimi biliyordum... Fakat sarayda mı?

"Sanmıyorum. Ailem, Carolina'da, yani elimden gelirse orada görev almayı deneyeceğim." Lucy, "Yazık olur," diye fısıldadı.

"Hemen üzülme. Hâlâ önümde dört sene var."

Hafifçe gülümsedi. "Doğru."

Fakat bu fikirden sıyrılamadığını görebiliyordum. Lucy'nin, önem verdiği insanların çekip gitmeye meyilli olduğundan bahsettiğini hatırladım ve onun için bir şekilde önemli birine dönüşmeme karşılık acı tatlı bir hisle doldum. O da benim için önemliydi tabii ki. Anne ile Mary de öyle. Fakat bana olan bağlılıkları, neredeyse tamamıyla America nedeniyleydi. Onların gözünde nasıl değer kazanmıştım?

Lucy, "Büyük bir ailen mi var?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Üç erkek kardeş: Reed, Becken ve Jemmy ile üç kız kardeş: İkizler Kamber ve Celia ve en küçük olan Ivy. Artı annemiz."

Mary, sepeti tekrar kapatmaya başladı. "Peki ya baban?"

"Birkaç sene önce öldü." Beni paramparça etmeden bunu söyleyebileceğim bir noktaya sonunda varmıştım. Hâlâ ona ihtiyaç duyarken felç olmuş gibi hissettirirdi. Hepimizin ona ihtiyacı vardı. Fakat ben, şanslıydım. Bazen, babalar daha düşük kast sınıflarına geçip gözden kaybolur ve arkada bıraktıklarını, kendi başlarının çaresine bakmaya ya da batıp gitmeye terk ederler.

Fakat babam, öldüğü ana kadar bizim için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Altı olduğumuz için işler daima zordu ama bizi belli bir sınırda tutuyor, yaptığımız işle ve kendimizle gurur duymamıza olanak sağlıyordu. Ben de öyle olmak istiyordum.

Saraydaki maaş çekleri hoş olabilirdi ama en azından evime biraz yakın olsaydım, aileme bakma konusunda daha iyi bir iş çıkartabilirdim.

Lucy, usulca, "Üzgünüm," dedi. "Benim de annem birkaç sene önce öldü."

Lucy'nin hayatındaki en önemli insanı kaybettiğini bilince onu zihnimde tekrar şekillendirdim, noktaları birleştirdim.

"Asla tam olarak eskisi gibi olmuyor, değil mi?"

Başını sağa sola salladı, gözleri halıya yoğunlaşmıştı. "Ama yine de iyi şeyleri görmeliyiz."

Kafasını çarptı, ifadesinde minicik bir umut ışığı vardı. Gözlerimi ona dikmekten kendimi alamadım.

"Bunu söylemen çok komik."

Mary'ye ve sonra da bana baktı. "Neden?

Omuz silktim. "Öyle işte." Ağzıma ekmeğin son lokmasını attım ve parmaklarımdaki birkaç kırıntıyı sildim. "Yemek için teşekkür ederim leydiler ama gitmeniz gerek. Sarayda geceleri dolaşmak pek güvenli sayılmaz."

Mary, "Tamam," dedi. "Zaten şu güreş becerimiz üzerinde de çalışmamız lazım."

"Gidip Anne'in üzerine atlayın," diye tavsiyede bulundum. "Şaşırtma elementini asla küçümsemeyin."

Tekrar kahkaha attı. "Küçümsemeyiz. İyi geceler Memur Leger." Koridorda ilerlemek üzere arkasını döndü.

Aniden, "Durun," dedim ve ikisi de durdu. Gizli bir geçitin olduğu koridora doğru başımı salladım. "Arka yoldan gider misiniz? Bu, kendimi çok daha iyi hissettirir."

Gülümsediler. "Tabii ki."

Mary ile Lucy, giderken el salladılar ama oraya vardıklarında Mary duvarı ittirirken Lucy ona bir şeyler fısıldadı. Mary, başıyla onayladı ve hızla merdivenlerden aşağı indi ama Lucy, tekrar yanıma geldi.

Ellerini kıpırdatıyordu, yaklaşırken o ufak tiki yine ortaya çıkıyordu.

"Ben... Ben, böyle şeyleri pek diyemem," diye ortaya koydu, ayaklarının üzerinde biraz sallandı. "Ama bize karşı çok iyi davrandığın için sana teşekkür etmek istiyorum."

Başımı sağa sola salladım. "Önemli değil."

"Bizim için önemli." Gözlerinde, daha önce hiç görmediğim

bir yoğunluk vardı. "Çamaşırhanedeki hizmetçiler ya da mutfaktakiler bize ne kadar şanslısınız deseler de biri size karşı minnet duymadan gerçekten öyle gelmiyor. Leydi America, minnet duyuyor ve hiçbirimiz bunu ummuyorduk. Ve sen de minnettarsın."

"İkiniz de farkına varmadığınız halde kibarsınız." Kendi kendine gülümsedi. "Önemli olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Belki herkesten daha çok Anne için ama bunu asla söylemeyecektir."

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Bir anlığına çırpındıktan sonra ağzımdan tek çıkan şey "Teşekkür ederim," oldu.

Lucy, başıyla onayladı ve başka ne diyebileceğinden emin olamayarak gizli geçide yöneldi.

"İyi geceler Lucy Hanım."

Arkasını döndü, sanki ona dünyadaki en iyi hediyeyi vermiştim. "İyi geceler Aspen."

O gidince düşüncelerim tekrar America'ya yöneldi. Bugün mutsuz görünüyordu ama davranışlarının, etrafındaki insanları nasıl değiştirdiği hakkında hiçbir fikri var mıdır diye merak ettim. Babası haklıydı: Bu yer için fazlasıyla iyiydi.

Farkında bile olmadan insanlara nasıl da yardım ettiğini ona söylemenin bir yolunu bulmam gerekecekti. Şimdilik, dinlendiğini umuyordum, her ne olduysa endişelenmemesini...

Başımı çevirip üç uşağın koşarak geçmesini izledim, biri hareket ederken biraz sendeliyordu. Kaçıklan şeyin ne olduğunu görmek için koridorun ucuna gittiğimde sirenler çalmaya başladı.

Bu geceden önce hiç duymamıştım ama bu sesin anlamını biliyordum: Asiler.

Hızla geri koşup America'nın odasına daldım. İnsanlar kaçıyorsa, belki de biz şimdiden geride kalmıştık.

"Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun," diye mırıldandım. Hızla giyinmesi gerekiyordu.

Uyku mahmuru, "Ha?" dedi.

Kıyafetler. Kıyafet bulmam lazımdı. "Kalk Mer! Lanet ayakkabıların nerede?"

Battaniyesini üzerinden attı ve ayakkabılarının üzerine indi. "Burada. Sabahlığım lazım," diye ekledi, ayakkabılarını giyerken eliyle işaret etti. Aciliyetin bu kadar hızla farkına vardığına memnundum.

Yatağının ucundaki katlanmış kumaşı buldum ve düz tarafını çevirmeye çalıştım.

"Uğraşma, ben taşırım bunu." Elimden çekip aldı ve ben de hızla kapıya yöneldim.

"Acele etmen gerekiyor," diye uyardım. "Ne kadar yakında olduklarını bilmiyorum."

Başıyla onayladı. İçimden akıp giden adrenalini hissedebiliyordum ve nasıl davranmam gerektiğini bilsem de onu geriye doğru çekip karanlıkta sarmaladım.

Dudaklarına yapıştım, tek elimi saçma dolayıp onu kendime kilitledim. Aptalca. Çok, çok aptalca. Fakat binlerce farklı açıdan da doğru. Bu kadar derin öpüşmemizin üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibiydi ama çok kolayca uyum sağladık. Dudakları ılıktı ve teninin tanıdık tadını taşıyordu. Çok hafif vanilya kokusunun altında saçına, yanaklarına ve boynuna yapışan doğal kokusunu da koklayabiliyordum.

Tüm gece orada kalabilirdim ve onun da aynısını yapabileceğini hissetmiştim ama onu sığınağa götürmem gerekiyordu.

"Git. Şimdi," diye emrettim, onu koridora ittirdim, beni bekleyenle yüzleşmek için köşeden dönerken ardıma bakmadım.

Tabancamı çıkarttım, sıradışı bir şey var mı diye iki tarafı da kontrol ettim. Bir hizmetçi eteğinin ucunu, birisi gizli sığınaklardan birine geçerken gördüm. Lucy ile Mary'nin halihazırda Anne'in yanına vardıklarını ve tehlikeden çok uzakta olan ken-

dilerine özel alanda saklandıklarını umdum.

Hiçbir şeyle karıştırılamayacak atış seslerini duyunca ana merdivene doğru koridorda koştum. Seslere göre, asiler en azından ilk katı ele geçirmişlerdi, böylece duvarın bir köşesinde çömeldim, adımları izleyip bekledim.

Bir dakika sonra birisi merdivenlerden yukarı çıktı. Adamın davetsiz misafir olduğunu anlamam için bir saniyeden daha az bir süre yeterli olmuştu. Nişan alıp ateş ettim, kolundan vurdum. Homurtuyla asi geriye düştü ve bir muhafızın onu yakalamak için yerinden fırladığını gördüm.

Koridorun ucundan gelen bir gümbürtü, bana asilerin yan merdivenleri bulduğunu ve ikinci kata yöneldiklerini bildirdi.

"Kralı bulursan, öldür. Taşıyabildiğin şeyleri al. Burada olduğumuzu bilmelerini sağla!" diye bağırdı birisi.

Yankılanan tezahüratların geldiği tarafa doğru elimden geldiği kadar sessizce ilerledim, köşelere siper aldım ve defalarca koridoru gözlemledim. Göz atarken iki üniforma daha gördüm. Yere eğilmelerini ve yavaşça hareket etmelerini bildiren bir işaret verdim. Yaklaştıklarında Avery ile Tanner olduklarını gördüm. Daha iyi bir ekip olamazdı. Avery, dehşet atış yapardı; Tanner'sa daha iyisini yapardı, çünkü yapamazsa kaybedeceği şey, çoğumuzunkinden daha fazlaydı.

Tanner, hizmete başladığında evli olan birkaç memurdan biriydi. Evlilik yüzüklerini başparmağına taktığından eşinin nasıl şikayetçi olduğunu bize defalarca anlatmıştı ama yüzük, büyükbabasınındı ve küçültecek durumları yoktu. Eve döndüğünde parasını harcayacağı ilk şey olduğu ve hazır eli değmişken eşine de daha iyi bir yüzük alacağı konusunda ona söz vermişti.

O, onun America'sıydı. Onun hatırına daima işine yoğunlaşıyordu.

Avery, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Sanırım, az önce liderlerini duydum. Adamlarına kralı öldürmelerini ve çalabildiklerini çalmalarını emretti."

Tanner, silahını kulağının yakınında tutarak ayağa kalktı. "Onları bulmamız, yukarı çıktıklarından ve sığınaklardan uzakta durduklarından emin olmamız lazım."

Başımla onayladım. "Sayıca baş edebileceğimizden fazla olabilirler ama fark ettirmezsek, bence..."

Koridorun ucunda bir kapı hızla açıldı ve bir uşak, ardında iki asiyle birlikte koşarak dışarı çıktı. Bu, genç olan, mutfaktaki uşaktı. Kaybolmuş ve dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Asilerin elinde bahçe gereçlerine benzeyen şeyler vardı, yani en azından bize geri ateş edemeyeceklerdi.

Döndüm, ağırlığımı dengeledim ve nişan aldım. "Yere!" diye bağırdım ve uşak itaat etti. Ateş edip asilerden birini bacağından vurdum. Avery, diğerini vurdu ama atışı, bilerek ya da bilmeyerek olsun, daha ölümcüldü.

Avery, "Onları güvenli bir yere götüreceğim," dedi. "Lideri bul."

Uşağın ayağa kalkıp birilerinin içeri kolayca girip çıkabileceğini hesaba katmadan bir yatak odasına dalmasını izledim. Güvendeymiş gibi yapmaya ihtiyaç duymuştu.

Daha fazla bağrış çağrış duydum, daha fazla silah ateş aldı ve bunun o kötü saldırılardan biri olacağını anladım. Zihnim, keskinleşti, iyice odaklandı. Tek bir görevim vardı ve gözüm sadece bunu görüyordu.

Tanner ile üçüncü kata çıktık, birkaç sehpanın, sanat eserlerinin ve çiçeklerin şimdiden yerle bir edildiğini keşfettik. Bir asi, yanında getirdiği boyayla duvara bir şeyler yazıyordu. Hızla arkasına geçtim ve tabancamın sapıyla başına vurdum. Yere serildi ve ben de silahı var mı diye bakmak için eğildim.

Bir saniye sonra koridorun diğer ucunda yeni bir ateş dalgası başladı ve Tanner, beni ters çevrilmiş bir kanepenin arkasına

sürükledi. Sesler kesildiğinde zararı görmek için etrafa baktık.

"Altı tane saydım," dedi.

"Aynen. Ben, iki tanesini, belki üç tanesini halledebilirim."

"Bu, yeterli. Geride kalanlar kaçabilirler. Ya da tabancaları vardır."

Etrafa baktım. Kırık bir ayna parçasını alıp kanepenin kumaşını kestim ve cama sardım. "Çok yaklaşırlarsa, bunu kullan."

Tanner, "İyi," diye yorumda bulundu, sonrasında tabancasıyla nişan aldı. Ben de aynısını yaptım.

Hızla ateş açtık ve ikimiz iki asi dönüp, kaçmak yerine bize doğru koşmaya başlamadan önce ikişer kişiyi devirdik. Sorgulamak için asileri canlı tutmamız gerektiği emrini hatırlayınca bacaklarına nişan aldım ama deli gibi hareket ettiklerinden atışlarım isabetsizdi.

Tanner ile iri yarı bir adamın, koridorun Tanner'dan tarafına doğru gelişini izledik, o anda yaşça daha büyük, tığ gibi ve delirmiş gözleri olan bir adam da bana geliyordu. Tabancamı kılıfına takıp dövüşmeye hazırlandım.

Tanner, sandalyenin üzerinden geçip tüm hızıyla rakibine dalmadan önce "Lanet. Sana iyisi düştü," diye yorumladı.

Saniyenin yarısı kadar gerisindeydim. Yaşlı asi, bana doğru geldi, bağırırken ellerini pençe gibi uzatıyordu. Kollarından birini yakaladığımda bir yandan da uyduruk bıçağımla göğsünü kestim.

Güçlü bir şey değildi ve bir yanım, aslında ona acıdı. Kolunu yakaladığımda kemiklerini fazlasıyla net bir şekilde hissedebiliyordum.

Sarsıldı, dizlerinin üzerine düştü ve be de kollarını arkasına götürüp bacaklarıyla birlikte bağladım. Bantı dolarken biri beni arkamdan yakaladı ve yakınlardaki bir portreye doğru fırlattı, cam alnımı kesti.

Başım dönüyordu ve kan, şimdiden gözlerime sızıyor, düş-

manıma bakmamı zorlaştırıyordu. Aldığım eğitimi hatırlamadan önce bir panik dalgası hissettim. Arkadan beni tuttuğunda çömeldim ve onu kaldıraç gibi kaldırıp omuzumun üzerinden fırlattım.

Benden çok daha iri olmasına rağmen dökün tüyle kaplı zemine yığıldı. Daha fazla bant ararken bir diğer asi bana saldırınca yere kapaklandım.

Yere yapıştırılmıştım, kollarım, mideme oturan kilolu bir adam tarafından tutuluyordu.

Yüzüme doğru konuşurken nefesi, leş gibi kokuyordu.

"Beni krala götür," diye emretti, sesi taş gibi sertti.

Başımı sağa sola salladım.

Kollarımı bırakıp ceketime yapıştı ve ben de yüzüne vurmak için ileri uzandım. Fakat beni kıyafetlerimden yakaladı ve başımı yere vurup anında ellerimi indirmemi sağladı. Başım dönüyordu ve nefesim kesilmişti. Asi, kafatasımı avuçlayıp zorla ona bakmamı sağladı.

"Kral. Nerede?"

Ağzımı iyice açarak, "Bilmiyorum," dedim, başımdaki ağrıyla savaşıyordum.

"Haydi ama güzel oğlan," diye dalga geçti. "Beni krala götür, ben de belki yaşamana müsaade ederim."

Sığınaktan bahsedemezdim. Kralın yaptıklarından nefret etsem de onu teslim etmek demek, America'yı teslim etmek demekti ve bu, seçenekler dahilinde değildi.

Ya da yalan söyleyebilirdim. Belki kendime bundan kurtulacak kadar zaman kazandırabilirdim.

Ya da ölebilirdim.

"Dördüncü kat," dedim. "Doğu kanadındaki gizli oda. Maxon da orada."

Gülümsedi, iğrenç nefesi kahkaha attığında yayıldı. "Gördün mü, bu o kadar da zor değilmiş, ha?"

Sessiz kaldım.

"Belki ilk sorduğumda söyleseydin, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

Ellerini kabaca boğazıma doladı, sıktı. Bulutlarda dolanan başıma ek bir işkenceydi. Bacaklarım şiddetle sarsıldı ve kalçamla ittirip onu üstümden atmaya çalıştım. Yararı yoktu. Fazla iriydi.

Uzuvlarımın çalışmaya bir son verdiklerini, tüm oksijenin vücudumdan kaçıp gittiğini hissettim.

Anneme kim söyleyecekti?

Aileme kim bakacaktı?

... En azından, America'yı son bir kez öpmüştüm.

... Son bir kez.

... Kez.

Bulanıklığın arasından bir tabancanın ateşlendiğini ve devasa asinin cansızlaşıp yana düştüğünü duydum. Boğazım, vücuduma tekrar hava doldururken tuhaf sesler çıkarttı.

"Leger? İyisin ya?"

Gözlerim kararıyordu, yani Avery'nin yüzünü seçemiyordum. Fakat onu duymuştum. Ve, bu yeterliydi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

11. Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Birçok memur sonunda hastane kanadına gelince bilgilendirme de orada yapıldı.

Komutanımız, "Bu gece sadece iki adamımızı kaybettiğimiz için başarılı olduğumuzu hissediyoruz," dedi. "Birliklerini düşününce aranızdan daha fazla kişinin ölmemesi, eğitiminizin ve kişisel yeteneklerinizin bir kanıtıdır."

Duraksadı, belki alkışlamamız gerekiyordu ama bunu yapamayacak kadar bitap düşmüştük.

"Sorguya alındıktan sonra cezalandırılmak üzere alıkonacak yirmi üç asi var elimizde ki bu, muhteşem. Yine de ceset sayısı, beni hayal kırıklığına uğrattı." Gözlerini bize dikti. "On yedi. On yedi asi öldü."

Avery, başını eğdi. Şimdiden iki tanesini öldürdüğünü itiraf etmişti.

"Siz ya da başka bir memur direkt tehdit altında kalmadığı ya da kraliyet ailesinden birine saldıran bir asi görmediğiniz sürece öldürmemeniz gerekiyor. Sorguya çekebilmek için bu pisliklerin hayatta olması gerekiyor."

Kanatta birkaç kişinin sessizce oflayıp puflandığını duydum. Sevmediğim tek emir buydu. Saraya gelen asileri direkt yok et-

seydik, her şeyi daha hızlı sonlandırabilirdik. Fakat kral, cevaplar duymak istiyordu ve dedikoduya göre asilerden bilgi almak için bazı işkence yöntemleri vardı. O yöntemlerin ne olduğunu asla öğrenmemeyi umuyordum.

"Bunu da dedikten sonra, hepinizin sarayı korumada ve tehditi yok etmede fevkalade bir iş çıkartığınızı belirtmeliyim. Ciddi sakatlıkları olan azınlıktan değilseniz nöbetleriniz, nasıl belirlendiyse öyle kalacak. Uyuyabilirseniz uyuyun ve hazırlanın. Sarayın durumu böyleyken, uzun bir gün olacak."

Baş uşak, hizmetkârlar sarayı tekrar makul bir görünüme kavuşturana kadar kraliyet ailesi ve Elitlerin işlerini dışarda yapmalarının en iyisi olacağını düşünmüştü. Alman Federasyonu ve İtalyan kraliyet ailesinden kadınlar, birkaç gün içinde geleceklerdi ve hizmetçiler şimdiden hazırlıklardan bitap düşmüşlerdi.

Yakıcı güneş, yorgunluk ve kolalı üniformam arasında kaldığımdan halihazırda huzursuzdum. Başımdaki yarığın yakıcı sızısını, boğazlarınca oluşan morlukları ve bacağıma nasıl yapıştığını anlamadığım sakatlığı düşününce, resmen perişandım.

Bugünle ilgili tek iyi şey, düzenlemenin America'ya yakın olmama olanak sağlamasıydı. Kriss ile oturup yapacakları daveti planlamalarını izledim. Celeste hariç, America'nın diğer hiçbir kıza kızdığını görmemiştim ama bugün, vücut diliyle ilgili her şey, Kriss'in onu mutsuz ettiğini ortaya koyuyordu. Öte yandan Kriss, America ile sohbet edip ara sıra Maxon'a bakarken kesinlikle bundan habersiz görünüyordu. America'nın Kriss'in bakışlarını takip etmesi, beni biraz rahatsız etmişti ve hislerinin değişmekte olduğundan şüphelenmiştim. Nasıl ona baktığında Marlee'nin çığlıkları gözünün önüne gelmiyordu?

Çimenlikteki çadırlar ve masalar, neredeyse kraliyet ailesinin açık hava partisi verdiğini öne sürüyordu. Gözlerimle görmemiş

olsaydım, sarayın yağmalandığını tahmin edemezdim. Herkes saldırıları unutmaya ve yoluna devam etmeye meyilliydi.

Saldırılar üzerinde durmanın, saldırıları daha korkunç bir hale getirmesinden dolayı mı yoksa sadece buna ayıracak zamanları olmadığından mı bilmiyordum. Bana kalırsa, kraliyet ailesi gerçekten durup saldırıları düşünseydi, belki önlemek için de daha iyi bir yol bulabilirlerdi.

Kral, biraz fazla yüksek bir sesle, "Neden umursadığımı bile bilmiyorum," dedi. Birine bir kâğıt uzattı ve sessizce emir verdi. "Bundaki Maxon'ın işaretlerini sil; dikkat dağıtıyor."

Kelimeler kulaklarıma dolarken America'nın bakışları, tüm görüş alanımı kapladı. Beni dikkatlice izliyordu. Başımda bandajdan ve yürürken topallamamdan dolayı endişelendiğini anlayabiliyordum. Sinirlerini yatıştırmayı umarak ona göz kırptım. Vardiyalarla tüm günü geçirip bu gece kapısında nöbet tutmak için biriyle görev değişimi yapabileceğimden emin değildim ama bu, elimdeki tek yol...

"Asiler! Kaçın!"

Başımı saray kapılarına çevirdim, birilerinin kafasının karıştığından emindim.

Markson, "Ne?" diye bağırdı.

"Asiler! Sarayın içindeler!" Lodge, bağırdı. "Geliyorlar!"

Kraliçenin aniden ayağa fırlayıp hizmetçilerinin koruması altında sarayın bir yanına doğru koşmasını izledim.

Kral, kâğıtlarını kaptı. Ben, onun yerinde olsaydım, o evraklarda ne yazarsa yazsın kaybolacak bilgilerden çok kellem için endişelenirdim.

America, hâlâ sandalyesindeydi, kaskatı kesilmişti. Ona gitmek için bir adım attım ama Maxon, önüme fırlayıp Kriss'i kollarına attı.

"Koş!" diye emretti. America'yı düşünüp tereddüt ettim. "Koş!"

Yapmam gerekeni yaptım ve Kriss defalarca Maxon'a seslenirken şimşek gibi fırladım. Saniyenin yarısı kadar geçtikten sonra atış sesleri duydum ve saraydan dışarı akan insan sürüsünü gördüm, neredeyse eşit derecede asker ve asi vardı.

"Tanner!" diye bağırıp kavgaya gidecekken onu durdurdum. Kriss'i kollarına ittirdim. "Kraliçeyi takip et."

Soru sormadan itaat etti ve ben de Mer'i almak için döndüm.

Maxon, "America! Hayır! Geri gel!" diye bağırdı. Panik içindeki bakışlarını takip ettim ve America'nın ormana doğru çılgınca koştuğunu gördüm, asiler hızla peşinden gidiyordu.

Hayır.

Muhafızların ateş ederken çıkardıkları ritm, America'nın alelacele ve riskli koşusunu vurguluyordu. Çantaları ağzına kadar dolu asiler, neredeyse tepesine üşüşmüşlerdi. Dün geceki gruptan daha genç ve daha fit görünüyorlardı ve ben, ebeveynlerinin başladığını bitirmeye çalışan çocukları mı diye merak ettim.

Tabancamı çıkarttım ve nişan aldım. Bir asinin başının arkasına gözlerimi yönelttim ve üç kere hızla ateş ettim. Adam zikzaklar çizip bir ağacın arkasına doğru koşarken ıskaladım.

Maxon, umutsuzca ormana doğru birkaç adım attı ama babası, o fazla uzağa gidemeden onu yakaladı.

Maxon, "Geri çekilin!" diye bağırdı, babasının ellerinden kurtuldu. "Onu vuracaksınız. Ateş etmeyin!"

America kraliyet ailesinden olmadığı halde sorgulama yapmadan bu asileri öldürseydik, birilerinin sinirleneceğinden şüpheliydim. Arazide koştum, tekrar nişan aldım ve iki kere ateş ettim. Hiçbir şey olmadı.

Maxon'ın elleri, yakama yapıştı. "Geri çekilin dedim!"

Ondan birkaç santim daha uzun olmama ve genellikle korkağın teki olduğunu düşünmeme rağmen o anda gözlerindeki öfke, saygı gerektiriyordu.

"Beni affedin efendim."

Beni ittirerek bıraktı, arkasını döndü ve elini saçında gezdirdi. Onun hiç böyle volta attığını görmemiştim. Patlama noktasına gelen babasını hatırlattı bana.

Dışarıya yansıttığı her şeyi, ben içimde hissediyordum. Elitlerinden biri gitmişti; hayatımda sevdiğim tek kız kaybolmuştu. Asilerden kaçabilecek mi ya da saklanacak bir yer bulabilecek mi bilmiyordum. Kalbim, korku ile çarpıyor ve aynı anda umutsuzluktan paramparça oluyordu.

May'e, ona kimsenin zarar vermesine izin vermeyeceğim konusunda söz vermiştim. Sözümde duramamıştım.

Arkama baktım, ne görmeyi beklediğimden emin değildim. Kızlar ve hizmetkârlar, güvenli bir yere çekilmişlerdi. Prensten, kraldan ve bir düzine kadar muhafızdan başka hiç kimse kalmamıştı.

Maxon, sonunda bize baktı ve ifadesi bana kafeslenmiş bir hayvanı anımsattı. "Yakalayın onu! Yakalayın onu hemen!" diye feryat etti.

Herkesten önce America'ya ulaşmak için ormana koşsam mı diye düşündüm. Fakat onu nasıl bulacaktım?

Markson, bir adım öne geldi. "Haydi çocuklar. Organize olalım." Onu açık araziye kadar takip ettik.

Adımlarım ağır aksaktı ve ben de kendimi toparlamaya çalıştım. Bugün zinde olmam lazımdı. *Onu bulacağız* diye söz verdim kendime. *O, herkesin bildiğinden daha serttir.*

Kralın, "Maxon, annenin yanına git," diye emrettiğini duydum.

"Ciddi olamazsınız. America kaybolmuşken nasıl bir sığınakta oturmam bekleniyor? Ölmüş olabilir." Dönünce Maxon'ın iki büklüm olup nefes nefese kaldığını gördüm, neredeyse bu düşünce yüzünden kusacaktı.

Kral Clarkson, onu ayağa dikti, omuzlarından sertçe tutup sarstı. "Toparlan. Güvende olmana ihtiyacımız var. Git. Şimdi."

Maxon, ellerini yumruk yaptı, dirseklerini hafifçe gerdi ve saniyenin yarısı kadar bir süre için gerçekten babasına yumruk atmak üzere olduğunu düşündüm.

Belki haddime düşmezdi ama böyle bir şey olsaydı, kralın Maxon'ı yok edeceğinden emindim. Bu adamın ölmesini istemiyordum.

Düzensiz aldığı birkaç nefesten sonra Maxon, kendini babasının ellerinden kurtardı ve ayaklarını vurarak saraya girdi.

Kralın, birilerinin aralarında geçenlerin farkında olduğunu fark etmemesini umarak başımı çevirdim. Kralın, oğluyla ilgili tatminsizliğini daha da merak etmeye başlamıştım ama bu olandan sonra, Maxon'ın evrağına yanlış notları karalamasından daha derin şeylerin olduğunu düşünmeden edememiştim.

Oğlunun güvenliğinden endişelenen biri, ona karşı neden bu kadar... Agresif davranırdı?

Markson tam konuşmaya başladığında diğer memurların yanına gittim. "Bu ormanı aranızda bilen var mı?"

Hepimiz sessizce durduk.

"Çok geniştir ve birkaç metreden ötesi ağaçlarla kaplıdır, görebildiğiniz gibi. Sarayın duvarları, yüz yirmi metre kadar ileride dönerek buluşur ama ormanın ilerisinde kalan duvar, köhnedir. Zarar görmüş bir kısmından içeri girmeleri asiler için pek zor olmamıştır, özellikle ön kısımdaki sapasağlam bölgelerden nasıl da geçtikleri hesaba katılırsa."

Eh, mükemmel.

"Belirli bir çizgide yayılacak ve yavaşça yürüyeceğiz. Ayak izleri, düşürülmüş ıvır zıvır, eğdirilmiş ağaç dalları, onu nereye götürdüklerine dair ipucu olacak bir şeyler arayın. Hava çok kararırsa, el feneri ve yeni adamlar almak üzere geri döneriz."

Hepimize baktı. "Eli boş dönmek istemiyorum. Leydinin dirisi ya da cesediyle olsun, kralı ya da prensi, bu gece cevapsız bırakmayacağız, beni anlıyor musunuz?"

"Evet, efendim," diye bağırdım ve diğerleri de bana katıldılar.

"İyi. Dağılın."

Sadece birkaç metre ilerlemiştik ki Markson elini kaldırıp beni durdurdu.

"Sakatlığın ciddi Leger. Buna hazır mısın?" diye sordu.

Kanım çekildi ve gözümün önüne Maxon gibi öfkelendiğim geldi. Gitmememin yolu yoktu.

"Mükemmel derecede iyiyim efendim," diyerek onu temin ettim.

Markson, tekrar tekrar bana baktı. "Bu iş için güçlü bir takıma ihtiyacımız var. Belki de geride kalmalısın."

Hızla, "Hayır, efendim," diye cevap verdim. "Daha önce hiçbir emre itaat etmemezlik yapmadım efendim. Şimdi bana bunu yaptırmayın."

Gözlerim, ölümüne ciddiydi ve gitmek için niyetlenerek ona tepeden baktığımda bunu gördüğünden emindim. Başıyla onaylarken ve ağaçlara yönelirken yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

"İyi. Haydi harekete geçelim."

Her şey, yavaş çekimde ilerliyor gibi geliyordu. America'ya sesleniyor ve cevap gelecek mi diye durup dinliyorduk, en ufak kıpırtı ya da esinti bizi kandırıyordu. Birileri bir ayak izi buluyordu ama toprak o kadar kuruydu ki iz, iki adım sonra yok olup bizi vakit kaybından bir nebze ötesiyle başbaşa bırakıyordu. İki kere alçak dallara takılmış kıyafet parçaları bulduk ama hiçbiri America'nın üstündekine uymuyordu. En beteri, bulduğumuz birkaç damla kandı. Sağda solda kalmış her ağacı, dağılmış her toprak parçasını incelemek için saatlerce orada durduk.

Akşam oluyordu ve yakında karanlık basacaktı.

Diğerleri öne doğru ilerlerken bir anlığına öylece durdum. Başka bir senaryo içinde olsa, bunu güzel bulurdum. Işık, neredeyse güneş ışığı değilmiş de hayaletiymiş gibi süzülüyordu. Ağaçlar, birbirlerine uzanıyordu, sanki umutsuzca arkadaş arıyorlardı ve buranın yarattığı tüm his, insanın zihnini ele geçiriyordu.

Ve yanımda o olmadan buradan ayrılıp gideceğimle ilgili muhtemel gerçeğe kendimi hazırlamam lazımdı. En beteri, cesedini taşırken buradan ayrılmak olurdu.

Bu düşünce, felç ediciydi. Onun için savaşmayacaksam, bu dünyada ne için savaşacaktım?

İyi yanından bakmaya çalışıyordum. O, içimdeki tek iyi şeydi.

Gözyaşlarını bastırdım ve güçlü kaldım. Sadece savaşmaya devam etmem gerekecekti.

Markson, "Her yere baktığınızdan emin olun," diye bize hatırlattı. "Onu öldürdülerse, onu asmış ya da yakmaya çalışmış olmaları lazım. Dikkatinizi verin."

Kelimeleri, tekrar rahatsızlanmama neden oldu ama kendimi toparladım. "Leydi America!" diye bağırdım.

"Buradayım!" Kulaklarımı sese çevirdim, inanmak için fazlasıyla korkuyordum. "İşte buradayım!"

America, koşarak geldi, ayakkabısız ve pisti ve ben, kollarımı ona doğru açmak için tabancamı kılıfına soktum.

İç çekerek, "Tanrıya şükür," dedim. Onu tam orada ve o anda öpmek istedim. Fakat nefes alıyordu ve kollarımdaydı ve bu, yeterli olmak zorundaydı. "Onu buldum! Yaşıyor!" diye diğerlerine seslendim, üniformalar yanımıza yaklaşırken izledim.

Biraz titriyordu ve tüm bu deneyimden ötürü şok olduğunu anlayabiliyordum.

Bacağım incinmiş olsa da ne olursa olsun onu kollarımda

tutacaktım. Onu kucağıma aldım ve o da kollarını enseme götürüp tutundu. "Cesedini bir yerlerde bulacağız diye ödüm koptu," diye itiraf ettim. "Yaralandın mı?"

"Biraz bacaklarımdan."

Aşağı doğru baktım ve birkaç kanlı kesik vardı. Her şey hesaba katıldığında şanslıydık.

Markson, önümüzde durdu, onu bulunca hissettiği sevinci bastırmaya çalıştı. "Leydi America, hiçbir yeriniz yaralandı mı?"

"Sadece bacaklarımda bazı çizikler var."

"Sizi incitmeye çalıştılar mı?" diye devam etti.

"Hayır. Bana asla yetişemediler."

İşte, benim kızım.

Bu habere karşılık tüm yüzlerde neşeli, şaşkın ifadeler oluştu ama Markson, açık ara en mutlusuydu. "Diğer kızların hiçbiri koşarak onları geçemezdi, hiç sanmıyorum."

America, yüksek sesle nefesini verdi ve gülümsedi. "Diğer kızların hiçbiri Beş değil."

Kahkaha attım, diğerlerinin de aynısını yaptığını duydum. Alt kademelerdeki insanların her deneyimi beş para etmez değildi.

"İyi bir nokta." Markson, sırtıma vururken America'ya baktı. "Haydi, seni geri götürelim." Daha fazla talimat vererek yola öncülük etti.

Giderken ona, "Hızlı ve zeki olduğunu biliyorum ama ödüm patlamıştı," dedim.

Ağzını kulağıma koydu. "Memura yalan söyledim."

Fısıldayarak, "Ne demek istiyorsun?" dedim.

"Bana sonunda yetişmişlerdi." Gözlerimi ona dikip diğerlerinin önünde itiraf edemeyeceği kadar kötü olan tarafı ne diye merak ettim. "Hiçbir şey yapmadılar ama kızın biri beni gördü. Eğilerek selam verdi ve koşup gitti."

İçim rahatladı. Sonrasında şaşırdım. "Selam mı verdi?"

"Ben de şaşırmıştım. Hiç kızgın ya da kötü niyetli görünmüyordu. Aslında, sadece normal bir kız gibi görünüyordu." Devam etmeden önce bir dakika boyunca sustu. "Kitapları vardı, hem de çok."

"Bu çok sık oluyor gibi," dedim ona. "Onlarla ne yaptıkları hakkında ipucu yok. Benim tahminim yaktıkları. Kaldıkları yer soğuk olmalı."

Asilerin, saraydaki her şeyi; güzel şeyleri, duvarları, hatta güvenlik duygusunu bile yok etmek istedikleri daha da açık görünüyordu ve kralın kıymetli eşyalarını, sırf yakacak bir şey olsun diye almak, monarşiye gösterilen büyük bir orta parmak gibiydi.

Ne kadar zalim olduklarını ilk elden görmeseydim, bunu komik bulabilirdim.

Diğerleri öyle yakındaydılar ki yolculuğun geri kalanında sessiz kaldık ama yürüyüş, America bu kadar yakınımda diye daha kısa gelmişti. Daha uzun olmasını dilemiştim. Bugünden sonra, göremeyeceğim bir yerde bulunmasını istemiyordum.

Saray, görüş alanımıza girdiğinde, fısıldayarak, "Önümüzdeki birkaç günüm yoğun geçebilir ama yakında seni görmek için gelmeye çalışacağım," dedim. Artık onu diğerlerine vermem gerekecekti.

Bana doğru döndü. "Tamam."

Markson, "Onu Doktor Ashlar'a götür Leger ve izinlisin. Bugün, iyi iş çıkarttın," dedi, sırtıma tekrar vurdu.

Koridorlar, hâlâ ilk saldırının ardından temizlik yapan hizmetkârlarla doluydu ve hastane kanadına vardığımızda hemşireler o kadar hızlıydı ki tekrar America ile konuşamadım. Fakat onu yatağına yatırıp parçalanmış elbisesine ve sıyrılmış bacaklarına baktığımda tüm bu olanların, benim suçum olduğunu düşünmeden edemedim. Adımları en başa kadar takip ettiğimde öyle olduğunu biliyordum. Telafi etmeye başlamam gerekiyordu.

O gece, hastane kanadına süzüldüğümde America uyuyordu. Daha temizdi ama yüzü hâlâ endişeli görünüyordu, dinlenirken bile.

"Hey, Mer," diye fısıldayıp yatağının başında döndüm. Kıpırdamadı. Kurtardığım kızı kontrol ettiğim bahanesiyle bile olsa oturmaya cesaret edemedim. Bu mesajı ulaştırmak için gereken birkaç dakikalığına giydiğim yeni ütülenmiş üniformamın içindeydim.

Ona dokunmak için uzandım ama sonra geri çekildim. Uyuyan yüzüne baktım ve konuştum.

"Ben... Ben, sana üzgün olduğumu söylemeye geldim. Bugün için demek istiyorum." Derin bir nefes aldım. "Senin ardından koşmalıydım. Seni korumalıydım. Yapmadım ve sen, ölebilirdin."

Rüya görürken, dudakları kapanıp açıldı.

"Dürüst olmak gerekirse, bundan daha fazlası için üzgünüm," diye belirttim. "Ağaç evinde sinirlendiğim için üzgünüm. O aptal formu göndermeni söylediğim için üzgünüm. Sadece, aklımdaki şey..." Yutkundum. "Aklımda, hayatındaki her şeyi düzeltebileceğim belki de tek insan olduğun fikri vardı.

Babamı kurtaramadım. Jemmy'yi koruyamadım. Ailemin batıp gitmesine zar zor engel olabiliyorum ve sana verebileceğimden daha iyi bir hayat için denemene müsaade edebileceğimi düşündüm. Ve kendimi, seni sevmenin doğru yolunun bu olduğuna ikna ettim."

Bana karşı çıkabilecek ve ne kadar yanıldığımı söyleyebilecekken ona bunları itiraf edecek cesaretim olsaydı keşke diyerek onu izledim.

"Olanları eski hallerine döndürebilir miyim bilmiyorum Mer. Bir daha asla eskiden olduğumuz gibi olacak mıyız bilmiyorum. Fakat ben denemekten vazgeçmeyeceğim. Sen, benim

için doğru kişisin," derken omuz silktim. "Uğruna savaşmak istediğim tek şeysin."

Söylenecek çok daha fazla şey vardı ama hastane kanadının kapısının açıldığını duydum. Karanlıkta bile Maxon'ın takım elbisesini gözden kaçırmak imkansızdı. Başımı eğip kontrole çıkmışım gibi görünerek yürümeye başladım.

Beni gördüğünü belli etmedi, America'nın yatağına giderken zar zor seçebildi. Bir sandalye çekip yanına oturmasını izledim.

Kıskanmamak, elimde değildi. Ağabeyinin dairesindeki o ilk günden beri –America'yla ilgili ne hissettiğimi anladığım o ilk andan beri– onu uzaktan sevmeye mecbur edilmiştim. Fakat Maxon, onun yanına oturabiliyor, eline dokunabiliyordu ve sınıfları arasındaki uçurum, önemsizdi.

Kapıda durup izledim. Seçim, America ile aramıza bir sınır çekse de Maxon'ın da keskin olduğunu, fazla yaklaşırsa ipi tamamen kesip kopartabileceğini biliyordum. Fakat America'nın ne kadar yaklaşmasına izin verdiğini net olarak anlayamıyordum.

Yapabileceğim tek şey, beklemek ve America'ya ihtiyacı varmış gibi görünen vakti tanımaktı. Gerçekten, hepimizin ihtiyacı vardı.

Zaman, bunu çözebilecek tek şeydi.

www.webcanavari.net / Orppersephone

VE DAHASI...

Singer
~2024

İlk Kuşak
Marcus (Andrews) Stage 5
Alicia (Cohen) Singer 5
Alex (Cohen) Singer 5
Elle Foutley 3/5

İkinci Kuşak
Mariah Turner 5
Cohen Singer 5
Arthur Singer 5
Betsy Singer 5
Louis Shoppe 4
Jacob Singer 5
Amelia Keys

Üçüncü Kuşak
Paz Singer 5
Shalom Singer 5

Magda Lines 5
Alexis Singer 5
Emmit Singer 5
Samantha Singer

Dördüncü Kuşak
James Orders 4
Kenna Singer 5/4
Kota Singer 5
America Singer 5/3
May Singer 5
Gerad Singer 5

Beşinci Kuşak
Astra Orders 4

Kiera'dan bir not: Babaları Dördüncü Dünya Savaşı'nda öldüğünde Alicia Cohen yirmi iki, Alex Cohen yirmi dört yaşındaydı. Alex, Julliard'da eğitimini henüz tamamlamışken kız kardeşi de tıp okuluna girmeye hazırlanıyordu. Adının Singer'a değiştirildiğini ve artık Beş olduğunu bildiren notu aldığında anlam veremedi ve mektubu görmezden geldi. Kast sistemi, yerleşmeden önce sadece üst sınıflardakilerin gerçekten bildiği bir şeydi.

Yeni nişanlandığı Elle, bu konuda hiç düşünmedi, artık Üç olması gerektiğini umursamadı ama sistem katı bir şekilde önünü kestiğinde ve öğretmenlik lisansı elinden alındığında kalbi kırılmıştı. Alicia, anında okuldan atıldı ve bir sanatçı olduğu söylendi.

Singer aile ağacı, Illéa'daki en tipik aile ağaçlarındandır. Neredeyse tamamen aynı kast sınıfından insanlarla evlendiler ve görece genç yaşta öldüler. Statüleri düşük de olsa Singer ailesi çekici ve yeteneklidir, yani bir Beş ailesinin umabileceği en iyi şekilde yaşarlar.

America'nın ebeveynleri, çalışırken tanıştılar. Shalom, altı eserini zengin bir İki'ye sattığında adam yeni satın aldıklarını

göstermek için bir parti düzenledi ve Shalom, sanatını sunmak üzere oradaydı. Magda, arka planda piyano çalsın diye tutulmuştu ve Shalom anında yeteneğine vuruldu. Magda, onun iyi yönlerini görmezden geldi, bir ya da iki sınıf yüksek biriyle evlenmeyi umuyordu ama sonunda cazibesine ve üzerine yönelttiği ilgisine kapıldı.

Shalom ile Magda çocuk sahibi olmaya başladıklarında finansal sıkıntılar aralarını açtı. Evliliklerinde hep aşk olsa da sürekli bir para endişesi vardı. Magda'nın bugüne kadarki en büyük zaferi, America'nın Üç statüsünü kazanmasıdır ve America evden uzakta saraydayken, Magda bunu kendilerine kaba davranan ailelerin yüzüne vurmaktadır. Magda'nın hâlâ Shalom'a onu sevdiğini belli ettiği anlar, sadece hayatlarındaki en sessiz anlardır.

America, aşka daha çok babasının bakış açısıyla bakar. Birçok şeye babasının bakış açısıyla bakar ve her zaman babasını üstün tutar.

Kast sistemi yerli yerine oturmasaydı, America'nın soyismi Cohen olacaktı.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Aspen Leger'ın Aile Ağacı

Gillespi/Mercer/Leger
~2024

İlk Kuşak
Gareth Stevens 3
Blake Stevens 3
Lena Polter 3
Shane Polter 3
Alex Polter 3

İkinci Kuşak
Logan Gillespi 3/4
Ava Stevens 3/4

Üçüncü Kuşak
Manning Gillespi 4
Orin Gillespi 4
Noah Mercer 4

Dördüncü Kuşak

Inver Leger 6
Elee Leger 6
Lena Mercer 4/6
Ledelle Mercer 4
Lora Mercer 4
Lola Mercer 4

Beşinci Kuşak

Aspen Leger 6/2
Beckner Leger 6
Kamber Leger 6
Celia Leger 6
Reed Leger 6
Jemmy Leger 6
Ivy Leger 6

www.webcanavari.net / Orppersephone

Kiera'dan bir not: Aspen'in ailesi, orijinal kast uygulamasından neredeyse hiç etkilenmemişti. Ava ve Logan Gillespi, Üç olarak sessiz sakin yaşıyorlardı. İkisi de yazardı ve son derece vatanseverlerdi. Komşularından biri asilere yataklık yaparken yakalandı ve Gregory Illéa, o ailenin sınıfını Sekiz'e düşürdü ve o sokaktakilerin yasadışı aktivitelerden haberdar olduğunu ama söylemediklerini düşünerek herkesin bir sınıf aşağı indirilmesini sağladı.

Henüz Dört olan Gillespieler, bir restoran sahibi olan Mercerlar ile arkadaşlık kurdular. Bunun uygun bir seçenek olduğunu görünce kaynaklarını bir restoran açarak değerlendirdiler ve sonunda kızları Orin, Mercerlerin oğlu Noah ile evlendi. Orin ile Noah'nın dört kızı olurken onlara haber vermeden Orin'in ebeveynleri para biriktirdiler ki en büyük kız Lena, sahip olmaları gereken Üç statüsünü satın alabilsin ve diğer kardeşlerine de yardım etsin.

Lena, parayı aldı... Ama çoğunu restorandaki harika yeşil gözleri olan, Elec Ledger adındaki genç bir adamla evlenmek için para cezası olarak ödedi. Bekleme sürecine sessizce göğüs gerdiler, gizlice evlendiler ve Lena'nın ebeveynlerine söylemek üzere geri döndüler.

Lena kabaca aileden reddedildi, yanında Elec'den başka kimse kalmadı. Küçük bir apartman dairesi tutmaya yetecek parayı biriktirene kadar beş ay boyunca sokakta kaldılar ve o küçük evleri, kısa sürede çocuklarla; çok sevilen çocuklarla doldu.

Teşhis koyması için bir doktora gidemeyecek kadar fakir olduklarından Aspen, babası adını bile bilmediği bir hastalıktan ölürken izledi. Hastalık hızla yayıldı ve Elec, bir ay içinde öldü.

Lena, eşini kaybettiği için derin bir yasa büründü. Fakat artık çok az bir gelirle yedi çocuğa ebeveynlik yapsa da Elec ile evlenme kararından asla pişmanlık duymadı. Aspen'in babasının hiç fotoğrafı yok ama eşyaları evin içinde ve Aspen çoğunlukla annesini onun ıvır zıvırını temizleyip sevgiyle yerlerine yerleştirirken buluyor.

Fakat Aspen annesinin bitap düşene kadar çalışmasını da izliyor. Ve bu, America ile hayatını bir kez daha gözden geçirmesinin temel nedeni. Onu taparcasına seviyor ama gözlerinde, bu hayat tarzının içine doğmakla sonradan bu seviyeye inmek arasında devasa bir fark var.

Kast sisteminden önce Leger ailesinin adı Huntington'dı.

Maxon Schreave'in Aile Agacı

Illéa / Schreave
~2024

İlk Kuşak
Gregory Illéa 1
Bethany Schreave 1
Brenton Schreave 1
Elizabeth Feller

İkinci Kuşak
Emil de Monpezat 1
Katherine Illéa 1
Spencer Illéa 1
Damon Illéa 1
Grace Lowell 2
Brenton Schreave 1
Nicole Islay 2
Henry Schreave 1

Üçüncü Kuşak
Antonella de Illea de Monpezat
Abby Tamblin 3/1
Justin Illéa 1
Porter Schreave 1
Abby Illéa 3/1

Dördüncü Kuşak
Aaron Station 4/1
Ainsley Station 4/1
Adele Station 4/1
Amberly Station 4/1
Clarkson Schreave 1

Beşinci Kuşak
Maxon Schreave 1

Maxon'ın Geçmişi

Kiera'dan bir not: Schreave'ler, tipik kraliyet ailesi dramasını yaşıyorlar. Gregory, kendini hep en yakın arkadaşı Brenton Schreave'den bir gömlek üstün görmüştü ama fikirlerini iletecek birine ihtiyacı vardı ve Brenton, en uygun seçenekti. Gregory, Brenton'ın kız kardeşi Bethany ile evlendi ve iktidara gelmeden önceki senelerinde çocuk sahibi olmaya başladı. Başa geçtiğinde hem eş hem baba olma sorumluluklarından bıkmıştı. Bethany'nin hayatına mal olan düşüşün, kazadan çok intihar teşebbüsü olduğu dedikodusu çıkmıştı.

Gregory, en büyük çocuğu Katherine'i Swendway prensi ile baş göz edip, oğullarına geçmeden önceki kral pozisyonunu sağlama aldı. Spencer, ablasının evliliğinden birkaç sene sonra gizemli bir şekilde ölünce tüm gözler Damon'a, en genç Illéa'ya döndü. Kraliyet ailesinden iki kişinin ölümü sonrasındaki kötü ekonomiyle halkın morali bozukken ve çoğunluk yeni uygulanan kast sisteminden dolayı mutsuzken yeni kraliyet kuşağını başlatmak ve halkı memnun etmek için Seçim yaratıldı.

İlk Seçim, tamamıyla kurmacaydı. Damon, hemen ertesi gün evlerine göndermeden önce kızların yarısıyla yatmıştı, sonunda da babasının seçimi olan Grace'le kalmıştı. Abby, ikinci Seçim'i

kazanan kız, Prens Justin'den hoşlanıyordu ama kuzeni Porter'a daha çok bağlanmıştı. Justin'i öldürmek üzere komple düzenlediler ve ölüme yaklaşan Gregory, kraliyet soyu devam etsin diye onun Porter ile evlenmesini destekledi.

Abby, alçakgönüllülükle Porter'ın evlilik teklifini kabul etti ve düğünden bayağı önce ilk oğluna hamileydi. Fakat birbirlerine olan tutkuları kısa sürede söndü. Abby ilk eşinden bu kadar kolay kurtulabildiyse, neden ikincisinden de kurtulamasındı? Porter, mesafesini korudu ve tek oğulları Clarkson, çığlıklar atılan, suçlamalar yapılan ve sürekli şiddet içeren bir evde büyüdü.

Amberly, Seçim'in yıldızıydı, sırf güzelliği ya da gücü nedeniyle değil, yatıştırıcı doğası nedeniyle de. Clarkson'ın bildiği her şeyin zıttı olduğundan ilk andan itibaren ona doğru çekildi. Güneyde ufak bir ayaklanma olduğunda Clarkson, babasına düşük kast sınıfından bir kızla evlenmenin onları memnun edeceğini söyledi ve evlilikleri halkın bir kısmını yatıştırdı da.

Clarkson, diğer yandan, asla güven sorunlarının üstesinden gelemedi. Amberly, herkesten daha fazlasını görüyor ama yine de her şeyi bilmiyor. Clarkson, ailesini kontrol altında tutuyor, çünkü bunun normal olduğunu düşünüyor. Amberly, eşini gerçekten seviyor, kusurlarını görmezden geliyor; Maxon'ın tamamıyla babasının izinden gitmekten alıkoyan da onun mizacı.

Seçilmiş Kızların Listesi

Kent'ten Marlee Tames, Dört
Hansport'tan Elayna Stoles, Üç
Waverly'den Tuesday McKay, Dört
Zuni'den Olivia Witts, Üç
Paloma'dan Fiona Castley, Üç
Clermont'tan Celeste Newsome, İki
Tammins'ten Emmica Brass, Dört
Sonage'dan Samantha Lowell, Üç
Dakota'dan Tiny Lee, Üç
Columbia'dan Kriss Ambers, Üç
Sota'dan Bariel Pratt, İki
Allens'dan Ashley Brouillette, Üç
Likely'den Janell Stanton, Üç
Atlin'den Amy Everheart, Üç
Hundson'dan Tallulah Bell, İki
Honduragua'dan Anna Farmer, Dört
Sumner'dan Kayleigh Poulin, Üç
Labrador'dan Emily Arnold, Üç
Fennley'den Elizabeth O'Brien, Üç
Bankston'dan Natalie Luca, Dört

Whites'tan Lyssa Bow, Beş
Bonita'dan Hannah Carver, Beş
Angeles'tan Elise Whisks, Dört
Midston'dan Jenna Banks, Üç
Belcourt'tan Clarissa Kelley, İki
St. George'dan C.C. Lands, Dört
Panama'dan Laila Toil, Dört
Denbeigh'den Reeli Tanner, Dört
Calgary'den Mikaela Coveny, Üç
Baffin'den Camille Astor, İki
Ottaro'dan Mia Blue, Üç
Lakedon'dan Zoe Peddler, Dört
Yukon'dan Sosie Keeper, Dört
Dominca'dan Leah Sacks, Üç
Carolina'dan America Singer, Beş

Nasıl Bir Olunur: Kast Listesi

Kiera'dan bir not: Bu, *Beni Seç*'de hangi mesleklerin hangi kast sınıflarına denk düştüğünü anlatan genel bir fikirdir. Gezegendeki tüm meslekleri kapsamadığının farkındayım ama umuyorum ki bu liste, aradaki ayrımı biraz daha netleştirir.

Birler: Asiller, Din adamları.

İkiler: MTV'de çıkan türden müzisyenleri kapsayan tüm ünlüler, profesyonel sporcular, aktörler, mankenler, politikacılar, devlet tarafından seçilen polis, asker, itfaiye, muhafız pozisyonlarının tamamı.

Üçler: Her türden eğitimciler, filozoflar, mucitler, yazarlar, her türden bilim insanı, doktorlar, veterinerler, dişçiler, mimarlar, kütüphane görevlileri, tüm mühendisler, terapistler ya da psikologlar, film yönetmenleri, müzik prodüktörleri, avukatlar.

Dörtler: Çiftlik sahipleri, kuyumcular, emlakçılar, sigortacılar, baş şefler, inşaat sektöründe proje yöneticileri, restoran, dükkân ve otel gibi mülklerin sahipleri/işletmecileri.

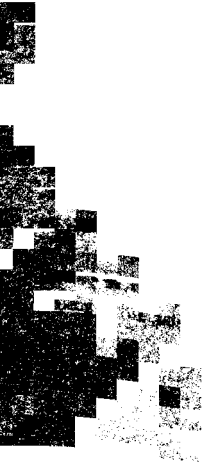
Beşler: Klasik müzik eğitimi almış müzisyenler ve şarkıcılar, tüm sanatçılar, tiyatro oyuncuları, dansçılar, sirkte gösteri yapanlar.

Altılar: Sekreterler, garsonlar, evleri temizleyenler, terziler, tezgâhtarlar, şefler, şoförler.

Yediler: Bahçıvanlar, inşaat işçileri, çiftlikte çalışanlar, su yolu ya da havuz temizleyenler, sokakta çalışanlar.

Sekizler: Zihinsel ya da fiziksel engelliler (özellikle onlara bakacak kimse yoksa), madde bağımlıları, kaçaklar, evsizler.

www.webcanavari.net / Orppersephone

Çocukken en sevdiğin kitap hangisiydi?

Tuhaf ama böyle bir kitap olduğunu hatırlamıyorum. Ebeveynlerimin, okumaya başlamadan önce kelimeleri takip edebilmem için bana şu kasetli Disney kitaplarından aldığını hatırlıyorum. Ayrıca, birçok arkadaşımdan daha önce okumaya başladığımı ve yuvadaki arkadaşlarıma kitap okuduğumu hatırlıyorum.

Çok komik! Hiçbirini hatırlamıyorum. Fakat sanırım, en başından beri kitapları seviyorum.

Ne zaman yazar olmak istediğini fark ettin?

Biraz balıklama daldım. Nasıl baş edebileceğimi pek bilmediğim bazı sorunlarım vardı ve bir gün, bunları bir karaktere yükleyip ne yapacağını görmeye karar verdim. Okumak, hayatla başa çıkma konusundaki büyük bir yardımcım, yani ilerlemek için doğru yolun bir hikâye yazmak olduğuna karar verdim ve sonunda fikirlerimi oldukça netleştirdi. O projeyi hiç bitirmedim, çünkü çoğu karakter kendi hikâyeleriyle kafamın içinden fırlamaya başlamıştı. America, sanırım sıradaki üçüncü karakterdi ama hikâyesini yazmamı talep eden ilk karakterlerden de biriydi.

***Beni Seç*'e ilham veren neydi?**

Beni Seç, özellikle *Esther* (İncil'den) ve *Külkedisi* gibi hikâyeleri *peki ya eğer* sorularıyla düşünürken doğdu. Ester –kralı için yarışmak üzere saraya gönderilmeden önce– ya komşusu olan çocuktan hoşlansaydı ne olurdu diye merak ettim. Kazanıyor ki bu harika ama kaybetseydi bile asla eve dönmezdi. Başka birini önemseyip o aşkın ölüp gitmesine müsaade eder miydi? Aşkla ilgili konuları hep merak etmişimdir. Ve Külkedisi, asla bir prens istememişti. Bir gecelik izin ve bir elbise istiyordu. Bir erkeği olduğu için sonsuza dek mutlu yaşadığını farz ediyoruz ama ya durum böyle değilse? Ya prenses olmak, başa çıkmak üzere hazırlandığından daha fazlasını gerektirdiyse?

Bu iki fikir, aklımda buluştu ve basit bir yerden gelip de bir prensin dikkatini çeken ama hâlihazırda âşık olduğu için onu istemeyen bir kızla ilgili bir hikâye yazmaya yöneltti. America'nın başına, görmeye hazır olduğundan daha fazlasını görmesini sağlayacak bir şeyler geleceğini biliyordum ve bu şey, sonunda Seçim oldu.

Şu ana kadar karşılaştığınız, seriye gelen en iyi fan tepkisi neydi?

Elinde aralarından yaklaşık ellişer yapışkanlı not kâğıdı sarkan *Beni Seç* ve *Elit* kitaplarıyla imza gününe gelen bir okurum oldu. Ardından o ve belki sekiz kişi, sonraya kalıp karakterler ve dünya ile ilgili ciddi sorular sordular. Ayrıca, aynı imza gününde bir kız *Coca Cola Zero* ve *Wheat Thins* (yazarken yemeği sevdiğim abur cubur) ile gelip America'nın sonunda Aspen'le birlikte olması için bana bunlarla rüşvet vermeye kalktı. Çok tatlıydı!

Online ortamda *Tumblr* beni şok etti! İnsanlar inanılmaz çizimler yapıyor, rol yapma oyunu siteleri yaratıyor, *fanfiction*

yazıyor ve son kitap için muhteşem teoriler üretiyorlardı. Bu, gerçekten harika, çünkü ben bunları tek başıma ofisimde yapıyorum, yani diğer insanların da benim kadar heyecanlı olduğunu görmek ASLA gelip geçici bir heves değil. Çok eğleniyorum!

Karakterlerin için isim seçimini nasıl yapıyorsun?

Neredeyse hepsi kabul görmemiş bebek isimleri. Amberly, Kamber, Tuesday, Emmica ve hatta America, kocacığımın hayır dediği kız bebek isimleriydi. Böylelikle, ben de bu isimleri, güvende olacakları kurgusal bebeklerime verdim.

Arada bir bir isim avına çıkıyorum. Aspen, kaba saba ama kulağa romantik gelen bir isim ararken aklıma geldi. Gerçek bilgi: İsmini neredeyse Apsen olarak değiştiriyordum, çünkü sürekli yanlış heceliyordum. Ve bazen arkadaşlarımdan ya da muhteşem okurlarımdan isim ödünç alıyorum. Üç kitabın ilk hayranlarından aldığım en az beş isim var.

Seride yazarken en çok zorlandığın kısım hangisiydi?

Çalışma süreci boyunca, ikinci kitabın tamamı zordu. İnsanlar, bana devam kitaplarının zor olduğunu söylemişlerdi ama hiç dinlemiyordum. Olan biten hoşuma gidiyordu... Ama sonunda kitabın orta kısmının tamamını çıkarttım. İki defa. Hâlâ bazı günler kâğıtta asla gözükmeyen kurgusal noktaları arayıp duruyorum.

Duygusal anlamda yazarken de üçüncü kitabın son birkaç bölümünü yazmak, birçok farklı açıdan çok zordu.

***Beni Seç* için yazdığın ilk sahne hangisiydi?**

Kitabın ilk cümlesiydi. Bu kızın, hayatını değiştirmek üzere olan bir mektup aldığı besbelli ortadaydı ve bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyordu. Tüm kitap, bölüm sonu olduğunu his-

settiğim her an America'ya "Ee, sonra ne oldu?" diye sormamla yazıldı. *Elit*, sahnelere bölünerek yazıldı ve sonrasında hepsi birleşti ve üçüncü kitapta sondan başladım ve başlara doğru ilerledim.

America'yı altı kelimeyle ifade et.
Birinci Kitabın Başında: Bana bunu yaptırmayın.
İkinci Kitabın Sonunda: Bunu gerçekten yapabilir miyim?

Aspen'i altı kelimeyle ifade et.
Birinci Kitabın Başında: Senden asla vazgeçmeyeceğim.
İkinci Kitabın Sonunda: Lütfen benden vazgeçme.

Maxon'ı altı kelimeyle ifade et.
Birinci Kitabın Başında: Umarım benden hoşlanırlar.
İkinci Kitabın Sonunda: Ben kimden hoşlanıyorum?

Serideki hangi karakteri kendine daha yakın görüyorsun?

May Aradan bayağı süre geçmeden fark etmemiştim ama gerçek hayatta onunla kesinlikle En İyi Arkadaşlar olurduk. Neredeyse on beş yaşında ve tek yapmak istediğim onunla dergilere bakmak ve pop müzik dinlemek. Otuzlu yaşlarımda olduğum için bu benim hakkımda neyi ortaya koyuyor emin değilim ama umurumda bile değil. May, benim kızım.

Seride seni en çok hangi karakter şaşırttı?

Birçok karakterle ilgili her zaman bildiğim sırlar vardı, yani ilk kitabı son kitabımdaki bakış açımla yazdım. Beni pek bir şey şaşırtmadı. Fakat diyeceğim şu ki Kriss'in bu kadar sesini çıkartacağını tahmin etmemiştim. Gözümde o, arka planda takılacak

biriydi ama Maxon ile America'nın arasındaki her şey tepetaklak gitmeye başlayaınca dirseğiyle ittire ittire kafama girdi ve kendisine bir fırsat verilmesini talep etti.

Seride seni en çok hangi olay şaşırttı?

Baştan Marlee'nin bir sırrı olduğunu biliyordum ne olduğunu ve nasıl ortaya dökületeceğini anlamam biraz zaman almıştı. Bu açıklağa kavuşunca onunla Carter'ın cezalandırılacağı gerçeğiyle baş etmem gerekti. Falaka olaylarını, hangi sopaların kullanıldığını, farklı falaka türlerini; geriye kalan sakatlık ve yara türlerini araştırmam gerekti.

Bunun Marlee'nin başına geleceğini fark ettiğimde başa çıkmakta zorlandım. Yazarken biraz ağlamamak için duraksamam gerekiyordu. Olayın kendisinin, kafamdaki bu küçük insanlara nasıl da bağlandığımı fark etmek kadar beni şaşırtıp şaşırtmadığından emin değilim. Gerçekten onlarla birlikte acı çekiyorum.

Tanıdığın insanlardan esinlenerek yazdığın karakterler var mı?

Evet ve hayır. Kesinlikle insanlardan bazı özellikleri alıyorum ya da en azından, isimleriyle özdeşleştirdiğim duygulan. Çocukken hiç kibar olmayan bir Celeste tamrdım, yani bu kız havaalanına girdiği anda adını biliyordum. Ve tanıdığım insanlardan dolu isim ödünç aldım, tıpkı erkek kardeşim Gerad gibi. (Kayıtlara geçsin diye diyorum ki müzikte çok iyidir ve gayet iyi bir Beş olurdu.)

Muhtemelen en büyük çekimi Callaway'de, eşimde hissettim. Birçok defa Maxon'ın kendisinden esinlenerek mi yazıldığını sorguladı ve gerçek şu ki biraz... Ama tam olarak değil. Her yazdığım çocukta biraz Callaway var. Nasıl olmasın ki? O, benim aşk örneğim; vurulduğum adam o. Onda çekici bulduğum

şeyler, kâğıda dökülmenin yolunu buluyorlar. Aspen'in tutkusu ve kendini adaması? Callaway. Maxon'ın inekliği ve tatlılığı? Callaway. Carter'ın insanlara bakışı bile Callaway'in bakışıyla gölgelendi. Buna engel olamıyorum!

Hep America'nın hikâyesinin biteceğini biliyor muydun?

Bir nebze. 2009'da Kahlen adında, Okyanus'a geçici bir süreliğine kölelik eden bir kızın anlatıldığı *The Siren* adında bir kitabımı bağımsız yayımladım. Kahlen, durumuna içerlemişti ve insanların hikâyesini bilmesini istiyordu. Ona bir soru sorsaydım, yanılmadan cevaplardı.

America araya girip bana artık onun hikâyesini anlatmam gerektiğini söylediğinde aynı durumda olacağını düşünmüştüm: Bana her şeyi anlatmak için hevesli. Fakat o, farklı bir insan ve birçok kez ağzına kelimeleri ben yerleştiriyorum. İlk kitabın sonuna geldiğimde iki şeyi fark ettim: Bir, onu kesinlikle yanlış anlamıştım ve geriye dönüp tüm kitabı tekrar yazmalıydım. Ve iki, sonunda birlikte olacağını düşündüğüm kişi, onun gerçekten seçtiği kişi değildi.

Bu kararı, onun ne istediğini keşfetmek için vakit ayırmaktansa onu algıladığım şekliyle düşünüp vermiştim. Sonunda onu gerçekten duymaya başladığımda yanıldığım ortadaydı. Orijinal sonda açıklanan her şeyi paylaşabilmek için son kitabın yayımlanmasını iple çekiyorum. Süper dramatikti! Demek istediğim, kesinlikle yanlış ama çılgınlık derecesinde dramatik.

Illéa'da yaşasaydın, Seçim'e katılır mıydın?

Değişir. Hayatımda bir Aspen var mı? Kapıp götürülecek prens Maxon gibi mi? Sanırım, bekar bir kız olsaydım, belki adımı yarışa yazdırırdım ama sadece prens iyi bir adam gibi gözüküyorsa.

Aşk aradığını anlıyorum ama ben de arıyorum! Fakat hayatımda zaten bir adam varsa... Yapabileceğimi sanmıyorum.

Her iki şekilde de berbat bir prenses olurdum.

America ile Aspen ilk defa nerede öpüşüyordu?

Ağaç evinde.

Birkaç yaş daha büyük olan Aspen, halihazırda kasabadaki birkaç kızı öpmüştü. Altı olan kızların hepsi, gerçekten onu zaptetmeyi umuyordu, çünkü tepeden tırnağa yakışıklı olmanın yanı sıra, Aspen'de "kötü olabilirim ama olmamayı seçiyorum" havası vardı ki onları çekiyor gibiydi. Gerçi hiçbir öpücüğün gerçekten önemi yoktu ve America için kalbi tutuştuğunda onun ayaklarını yerden kesmeye niyetliydi.

America, henüz on beş yaşma girmişti, öncesinde hiç kimseye karşı bir şey hissetmemişti ve bu, tüm hayatı boyunca tanıdığı ama görmezden geldiği çocuğun aniden hem kafasındaki hem kalbindeki tüm alanı kaplamasını neye yoracağından gerçekten emin değildi.

Aspen, America'ya doğum gününde o kartı verdikten sonra iki hafta boyunca bir gün arayla ağaç evde buluşmuş, konuşmuş, şakalaşmış ve birinin senden hoşlandığını öğrenirken dünyalar kadar önemli olduğunu düşündüğün o küçük dokunuşları paylaşmışlardı. İkinci haftanın sonunda Aspen gerçekten daha fazla dayanamayacaktı.

America, ona sokulmuştu, başı omuzundaydı. Bir içgüdüden hareket ederek Aspen yanağını avucuna aldı, onu kendisine çevirdi ve öptü. America'nın gözleri kocaman açıldı, ilk öpücüğünü yaşadığı için biraz şoktaydı ama Aspen, onu sıkıca tutmuştu. Kollarını boynuna dolaması ve kucağına tırmanması için sadece birkaç saniye geçmesi gerekmişti. O gece, öpüşmekten başka çok az şey yapmışlardı.

Kitapları okuduğumuzda America hakkında öğrenemeyeceğimiz tek şey nedir?

Muhtemelen okurların bilmediği dolu ufak şey vardır ama bilmediklerinin farkına varmıyorum, çünkü ben biliyorum, eğer bu kulağa mantıklı geliyorsa. Maxon ya da Aspen ile ilgili yeni bir detay ortaya çıktığında bu herkes gibi benim için de şok edici oluyor, çünkü hikâyeyi America'nın gözlerinden görüyorum, onların değil. Fakat America'nın yarı-Musevi olmasıyla ilgili konuştuğumda hiç şaşırmıyorum ve insanlar "Gerçekten mi?" diyorlar. Fakat senelerdir onun aile ağacına bakıyorum, yani benim için besbelli ortada.

Bunun rezil bir cevap olduğunu hissediyorum ama işin aslı bu!

www.webcanavari.net / Orppersephone

Beni Seç'in Müzik Listesi

www.webcanavari.net / Orppersephone

Sara Bareilles – "Fairytale"
"Peri masalların umurumda değil."
"Kraliyet ailesinden olmak istemiyordum. Birinci sınıf olmak da istemiyordum. Hatta kılımı kıpırdatmak bile."–1. Bölüm

All-American Rejects – "Dirty Little Secret"
"Seni saklayacağım, kirli küçük sırrım. Kimseye söyleme yoksa bir diğer pişmanlığım olursun."
"Yani, bizim bu kadar samimi ve Illéa'nın sokağa çıkma saati haricinde dışarıda olmamız... Başımızı çok ciddi bir şekilde belaya sokabilirdik. Annemden göreceğim cehennem azabını saymıyorum bile."–2. Bölüm

Guster – "What You Wish For"
"Ve dilediğin şey, gerçekleşmeyecek. Şaşırmadım, aşkım, değil mi?"
"Biliyorsun ki sadece kaydımı yaptırmayı kabul edebilirim. Beni seçmelerini sağlayamam."–3. Bölüm

Michelle Branch – "Good-bye to You"

"Sevdiğim sendin, tutunmaya çalıştığım tek şeydin."

"Beni sıkıca kendine çekti ve son kez öptü... gerçekten öptü. Daha sonra geceye karıştı. Bu ülke böyle olduğundan; saklanmamızı sağlayan tüm kurallar yüzünden, arkasından seslenemedim bile. Onu sevdiğimi bir kez daha söyleyemedim."–5. Bölüm

Jimmy Eat World – "Big Casino"

"Temkinli, zerafetle kabul edeceğim, adımı lotoda çektiklerinde."

"Carolina'dan America Singer, Beş."–5. Bölüm

Paramore – "All I Wanted"

"Seni en başına kadar takip edebilirdim, başlangıcı canlandırabilmek için sadece."

"Senden nefret ediyorum! Seni sevmiştim! Seni istemiştim; tek istediğim sendin!"–6. Bölüm

One Republic – "Made for You"

"Tüm bu aşkı hissedebiliyor musun, sanki senin için yaratılmış gibi?"

"Kalabalık sevinçten çılgına dönmüştü. Bunlar, en yakınında yaşayacağımız insanlardı ve hepsi de kasabalarına gelen kızları incelemek için sabırsızlanıyorlardı. İçimizden biri, bir gün kraliçeleri olacaktı."–8. Bölüm

Paramore – "Fences"

"Herkes izlesin ve öğrensin diye sürekli ortalardasın. Şimdiye kadar bunu öğrenemedin mi?"

"Odada kameralı bir sürü insan dolaşıyor, kızların ayakkabılarını yakın çekime alıyor ve sorular soruyorlardı."–9. Bölüm

Jimmy Eat World – "The Middle"
"Hey, kendi adını karalama hemen. Sadece kafanın içinde yalnız bırakıldın."
"'Ben gizemli değilim,' diye böldüm. 'Biraz öylesin. Ve bazen insanlar, sessizliği kendine güven ya da korku olarak yorumlamak arasında kalırlar. Sana böcekmişsin gibi bakıyorlar, böylece belki sen de kendini böcek gibi hissedebileceksin.'"–10. Bölüm

One Republic – "Mercy"
"Tek yapmak istediğim, dağılıp gitmek şimdi."
"Durum bu şekilde olduğu için âşık olma fırsatım olmadı. Sen hiç oldun mu?'
Ciddi bir şekilde, 'Evet,' dedim."–10. Bölüm

OK Go – "It's a Disaster"
"Bu, bir felaket. Bu, inanılmaz bir rezalet."
"Gözlerine bakamıyordum. Karşımda itin tekini bulmaya hazırlandığımı, karanlık ve gözlerden uzak bir yerde olmanın kendimi garip hissettirdiğini, hayatımda onun dışında sadece bir erkekle baş başa kaldığımı ve onunla öyle şeyler yaptığımızı nasıl açıklayacağımı bilmiyordum."–12. Bölüm

Paramore – "Let the Flames Begin"
"İşte böyle dans ederiz, bizi alaşağı etmeye çalıştıklarında."
"Anlayabilmem için bundan fazlasına gerek yoktu. Asiler etraftaydılar."–13. Bölüm

Fiction Plane – "Two Sisters"
"Muhteşem gözler, sağımda, solumda."
"Gülümseyen kızlara bakarak, en azından bir düzine kişiyle

görüştüğünü söyleyebilirdim. Dün gecenin çoğunu birlikte geçirmiştik ve tek yaptığı beni ağlatmak olmuştu. Nasıl bir arkadaş ben her şeyimi ortaya dökerken bu tip sırlar saklardı ki?"–16. Bölüm

Jason Mraz – "A Beautiful Mess"

"Çelişkilerine kapılıp gitmeyi seviyorum canım, çünkü buradayız, buradayız."

"Bunu beklemiyordum fakat içimi bir sıcaklık kaplamıştı. İlk öpücüğünün benimle birlikte olmasını istemişti."–18. Bölüm

Elbow – "The Bones of You"

"Ama kemiklerini seviyorum, asla kaçıp gidemeyeceğim."

"Aynı anda hem yabancı hem tanıdıktı. Etrafını çevreleyen çoğu şey göze yanlış geliyordu. Fakat o gözler... O gözler Aspen'indi."–20. Bölüm

Fall Out Boy – "A Little Less Sixteen Candles, A Little More 'Touch Me'"

"İtiraf ediyorum, her şeyi mahvettim, hâlâ etrafımdaymışsın gibi 'özürler' diliyorum."

"Yatağımın önünde durdu ve elinde tuttuğu asayı yavaşça yere bıraktı. 'Onu seviyor musun?'

Aspen'in, karanlıkta neredeyse görülmeyen derin gözlerine baktım. Bir anlığına ne diyeceğimi bilemedim.

'Hayır.'"–22. Bölüm

Linkin Park – "Faint"

"Bana sırtını dönme, görmezden gelinmeyeceğim."

"'Saldırı altındayız. Sizi bodrum katına götürmeliyiz.'"–23. Bölüm

The Fray – "All At Once"

"Sürekli dönüp geldiğin bazı insanlar vardır. O, tam önünde duruyor."

"Eğer daha basit bir durum söz konusu olsaydı, şu ana kadar herkesi elemiştim. Senin için neler hissettiğimi biliyorum."–24.Bölüm

Elbow – "Mexican Standoff"

"Ağırlığımı bir ayağımdan ötekine veriyorum şimdi. Bu adamda ne buldu ki?"

"'Yani onu bana tercih ediyorsun?' diye ümitsizce sordu. 'Hayır. Onu ya da seni tercih etmiyorum. Kendimi tercih ediyorum."– 25.Bölüm

Jack's Mannequin – "Spinning"

"Yerimi kaybettim ama bu hikâyeyi bitiremem."

"Yatak örtülerimi geriye çekip sabaha adım attım." –25.Bölüm

www.webcanavari.net / Orppersephone

Jason Mraz – "I Won't Give Up"
"Çünkü parlayan yıldızlardan bile, düşüyor bazısı yere."
"...Ve birlikte olmayacaksak, mutlu olabileceği birilerini bulmaya çalışırken bana zaman tanıma nezaketini göstermişti. Kafasını hareket ettirip saçlarıma doğru nefes aldığında, bunu düşündüm. Maxon'a âşık olmak neler hissettirirdi acaba? 'En son ne zaman gerçekten yıldızlara baktığını biliyor musun?' diye sordu."–1.Bölüm

The Pierces – "Secret"
"Sana gösterirsem, o zaman sana söylediklerimi anlatmayacağını bilirim."
'Peki, şuna ne dersin? Günlük birkaç gün sende kalabilir.' 'Bunu yapmaya iznim var mı?' Şaşkın şaşkın sordum. 'Hayır.' Gülümsedi."–3.Bölüm

Neon Trees – "Animal"
"İşte yine başlıyoruz. Arkadaştan daha fazlası olmak istiyor gibiyim."
"Kısa bir an için, Maxon'ın başka birine âşık olması fikri beni öylesine kıskandırmıştı ki buna dayanamamıştım."–4. Bölüm

Kelly Clarkson – "You Found Me"

"Kırıp geçtin, tüm şaşkınlığımı."

"Aspen'in gözlerinde, bu cümlenin binlerce farklı şekilde bitirilebileceğini gördüm, hepsi de onu bana bağlıyordu. Yani, hâlâ beni bekliyordu. Yani, beni herkesten daha iyi tanıyordu. Yani, ikimiz de aynıydık. Yani, sarayda geçirilen birkaç ay, iki senenin anısını yok edemezdi. Ne olursa olsun, Aspen daima benim için hazır olacaktı."–6.Bölüm

Switchfoot – "On Fire"

"Kendi sınırımda duruyorum, sınırda duruyorum."

"O anda, dünyadaki tek insanlar gibiydik."–8.Bölüm

Foo Fighters – "The Pretender"

"Mantıklı olmaya bir son verdim, cahillik dilenmeyi kestim."

"Tırabzandan atladım, elbisemin ve topuklu ayakkabılarımın içinde sakarlaşmıştım. 'Marlee! Marlee!' diye bağırdım, elimden geldiği kadar hızlı koşuyordum. Neredeyse merdivenlere varmıştım ama iki muhafız bana yetişti ve bu, artık kazanamayacağım bir savaştı."–9.Bölüm

The Weepies – "Love Doesn't Last Too Long"

"Ve keşke yanılıyor olsaydım ama aşk fazla uzun sürmüyor."

"'America, üzgün olduğunu biliyorum ama lütfen? Sana söyledim; doğru kişi sensin. Lütfen bunu yapma.'"–10.Bölüm

Pat Benatar – "Hit Me With Your Best Shot"

"Adil dövüşmüyorsun ama sorun değil, umurumda mı bir bak."

"Celeste, ben tam üstüne atlarken omzunun üzerinden baktı."– 11.Bölüm

The Cab – "Endlessly"

"Melek değilim, sadece olduğum gibiyim ama seni sonsuz seveceğim."

"'Böyle işte. Gökyüzü mavi, güneş parlıyor ve Aspen, America'yı sonsuz seviyor.'"– 12.Bölüm

Ben Folds – "The Best Imitation of Myself"

"Belki de hiç kendimi anlamıyorum, bilmem gerekirken kim olduğumu merak ediyorum."

"Dışlanmıştım, belki de bilerek dışlanmıştım ama kimse farkına bile varmamıştı. Rapor boyunca kendimi tuttum. Hizmetçilerimi gönderene kadar bile kendime hâkim oldum. Fakat tek başıma kalır kalmaz, yıkıldım."– 14.Bölüm

Muse – "Apocalypse Please"

"Acil durum ilan et. Haydi, üzerine bir tutam aciliyet ekle."

"Bu gece acil bir durum olduğunu hissediyordum. Bir şeyler ters gidebilir ve bu son öpücüğümüz olabilirdi." –15.Bölüm

Owl City – "Good Time"

"Ne zaman gerçekleştiği fark etmez, vakit hep iyi geçer."

"Kadehimi konuklarımıza kaldırdığımda neşeyle çığlık attılar, bardaklarını indirdiler ve duvara fırlattılar. Kriss ile bunu beklemiyorduk ve kendi kadehlerimizi fırlatmadan önce omuz silktik."– 19.Bölüm

The Fray – "Never Say Never"

"Hayal et, her şeyin kraliçesi olduğunu. Göz alabildiğince her şey, senin emrin altında."

"Önemli olan soru da buydu, değil mi? Hâlâ bu görevi yapabilir miyim bilmiyordum ama pes etmek istediğimden de emin değildim. Ve Maxon'ın iyi niyetini görmek kalbimi et-

kiledi. Hâlâ düşünecek çok fazla şey vardı ama pes edemezdim. Şimdi değil."–20. Bölüm

One Direction – "They Don't Know About Us"
"En iyi yaptığımız şeyi bilmiyorlar. İkimizin arasında, küçük sırrımız."
"'Maxon'ın yarıştığımızdan tam olarak haberi yok, yani o kadar çok çaba göstermeyebilir. Ama ben de saklanmak zorundayım, yani onun sana verebileceklerini verebilecek halim yok. İki taraftan da bakınca adil bir dövüş değil.'"–22.Bölüm

Jimmy Eat World – "Believe in What You Want"
"Kameranın flaşı üzerimizde patlıyor, manasız."
"Henüz ona günlükle ilgili soru soramayacağıma karar verdim. Bu konularda şevki kırılmış gibi görünüyordu –liderlik etmek, istediği türden bir kral olmak konularında– ve onun fikri olduğundan emin olmadığım sorulara cevap bekleyemezdim."– 24.Bölüm

Paramore – "Feeling Sorry"
"Ve seni bekleyip durmaktan sıkılmaya başlıyorum. Gittikçe gençleşmiyoruz."
"Maxon kafasını sağa sola salladı. 'Reddediyorum. Bir cevaba ihtiyacım var. Çünkü bunu gerçekten isteyen –beni gerçekten isteyen– birini, sen son anda geri çekileceksen evine gönderemem."–25.Bölüm

Paramore – "That's What You Get"
"Doğru düşünmeye başlarsam, içimde bir isyan başlatacak bu kalp."
"Aspen takip ediyordu. 'Cidden aptal bir proje yüzünden kavga mı ediyoruz?' Ona doğru döndüm. 'Hayır. Kavga ediyoruz, çünkü sen de anlayamıyorsun.'"– 26.Bölüm

No Doubt – "Ex-Girlfriend"

"Zaten sonunda eski kız arkadaşın olacağımı hep biliyordum. Umarım, diğerlerinin yanında özel bir yerim olur."

"Üzerinden düşmesini istediğini söylemesini, istediği kızın o olmadığını söylemesini bekleyip durdum. Fakat söylemedi. Bunun yerine, kızı öptü."–26. Bölüm

Paramore – "Brick by Boring Brick"

"Derin bir çukur kazacağız, şatoyu gömmek için."

"Nefes aldım. "Bence kast sistemini ortadan kaldırmalıyız."– 27.Bölüm

Muse – "Ruled by Secrecy"

"Havadaki değişim kokusuyla saklanırlar her yere."

"Ve akabinde, inişe hazırlanan arı sürüsü gibi küçük, hızlı şeyler vızıldayarak koridora girdiler. Muhafızlardan biri sokulmuştu ve yere yığıldı, kafası rahatsız edici bir çatırtıyla mermer zemine çarptı. Göğsünden boşalan kan çığlık atmama neden oldu."– 28.Bölüm

The Civil Wars – "Poison and Wine"

"Seçme şansım yok ama yine de seni seçiyorum."

"Dünyasını daha iyi bir hale getirdiğim yoktu. Onun dünyası bendim sanki. Patlama etkisi yoktu; havai fişekler atılmıyordu. Ateşti, usulca içten dışa doğru yanıyordu."– 29.Bölüm

Duffy – "Mercy"

"Şimdi benim, bir köşede duracak bir şey olduğumu sanıyorsun."

"Kriss, en güçlü rakibimdi ama aynı zamanda, burada sahip olduğum en yakın arkadaşımdı."– 31.Bölüm

New York Times Çoksatanlar listesinde uzun süre 1 numarada kalan *Beni Seç* ve *Elit*'in ardından, okurları için Kiera Cass'tan muhteşem bir hediye: America'nın aşkı için savaşan Prens Maxon ve Muhafız Aspen'in bakış açılarından yazılmış, kalplerinin sesini duyuran iki novella.

Bu iki novellanın dışında kitabın küçük sürprizleri de var: müzik listeleri, yazarla söyleşi, karakterlerin geçmişleri ve dahası serinin hayranlarını bekliyor.

Seçim'den önce Maxon'ın kalbinde biri var mıydı? Seçim'in ilk günlerinde neler yaşadı?

Bir Altı olarak doğan Aspen saraya girince neler hissetti? America'nın Aspen hakkında bilmedikleri nelerdi?

ISBN 978-605-09-2051-2
9 786050 920512
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen Satış Fiyatı
₺ 15

www.dexkitap.com